

อนุสัญญาว่าด้วยการเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร การมีส่วนร่วมของประชาชนในการตัดสินใจ และการเข้าถึงความยุติธรรมในเรื่องสิ่งแวดล้อม จัดทำขึ้น ณ เมืองออร์ฮุส ประเทศเดนมาร์ก วันที่ 25 มิถุนายน 2541

*Convention on Access to Information, Public Participation in Decision-making,
and Access to Justice in Environmental Matters Aarhus, Denmark, 25 June 1998*

*เอกสารฉบับนี้แปลจากต้นฉบับภาษาอังกฤษ ใช้ประโยชน์เพื่อการศึกษาหรือเพื่อเผยแพร่ความรู้เท่านั้น
สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติไม่รับผิดชอบต่อความเสียหาย ข้อผิดพลาด ข้อบกพร่อง
หรือความไม่สมบูรณ์ใด ๆ ไม่ว่าโดยตรงหรือโดยอ้อม

อนุสัญญาว่าด้วยการเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร
การมีส่วนร่วมของประชาชนในการตัดสินใจ
และการเข้าถึงความยุติธรรมในเรื่องสิ่งแวดล้อม*

จัดทำขึ้น ณ เมืองออร์ฮุส ประเทศเดนมาร์ก
วันที่ 25 มิถุนายน 2541

*เอกสารฉบับนี้แปลจากต้นฉบับภาษาอังกฤษ ใช้ประโยชน์เพื่อการศึกษาหรือเพื่อเผยแพร่ความรู้เท่านั้น
สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติไม่รับผิดชอบต่อความเสียหาย ข้อผิดพลาด ข้อบกพร่อง
หรือความไม่สมบูรณ์ใด ๆ ไม่ว่าโดยตรงหรือโดยอ้อม

จัดทำขึ้น ณ เมืองออร์ฮุส ประเทศเดนมาร์ก วันที่ 25 มิถุนายน 2541

ภาคีของอนุสัญญานี้

ระลึกถึงหลักการข้อที่ 1 ของปฏิญญาสตอกโฮล์มว่าด้วยสิ่งแวดล้อมของมนุษย์

และระลึกถึงหลักการข้อที่ 10 ของปฏิญญาโรอว่าด้วยสิ่งแวดล้อมและการพัฒนา

รวมทั้งระลึกถึงข้อมติสมัชชาใหญ่ที่ 37/7 วันที่ 28 ตุลาคม 2525 ว่าด้วยกฎบัตรโลกเพื่อธรรมชาติและข้อที่ 45/94 วันที่ 14 ธันวาคม 2533 ว่าด้วยความจำเป็นในการสร้างสภาพแวดล้อมต่อสุขภาพเพื่อความเป็นอยู่ที่ดีของบุคคล

ระลึกถึงกฎบัตรยุโรปว่าด้วยสิ่งแวดล้อมและสุขภาพโดยรับรองในการประชุมยุโรปด้านสิ่งแวดล้อมและสุขภาพครั้งแรกขององค์การอนามัยโลกที่เมืองแฟรงก์เฟิร์ต-อัมไมน์ ประเทศเยอรมนี เมื่อวันที่ 8 ธันวาคม พ.ศ. 2532

ยืนยันความจำเป็นในการปกป้อง อนุรักษ์ และปรับปรุงสภาวะสิ่งแวดล้อม และการทำให้มั่นใจว่าการพัฒนาเป็นไปอย่างยั่งยืนและเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

ตระหนักว่าการปกป้องสิ่งแวดล้อมอย่างเพียงพอเป็นสิ่งจำเป็นต่อความเป็นอยู่ที่ดีของมนุษย์ และการได้รับสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐาน รวมถึงสิทธิในการมีชีวิตของตนเอง

ตระหนักด้วยว่าบุคคลทุกคนมีสิทธิที่จะอาศัยอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีต่อสุขภาพและมีความเป็นอยู่ที่ดี อีกทั้งมีหน้าที่ส่วนบุคคลและร่วมกับผู้อื่นในการปกป้องและปรับปรุงสิ่งแวดล้อมเพื่อประโยชน์ของคนรุ่นปัจจุบันและอนาคต

พิจารณาว่าการใช้สิทธินี้และปฏิบัติตามหน้าที่นี้ได้ ประชาชนทั้งหลายต้องเข้าถึงข้อมูล มีสิทธิเข้าร่วมในการตัดสินใจ และเข้าถึงความยุติธรรมในเรื่องสิ่งแวดล้อม และยอมรับว่าในเรื่องดังกล่าวนี้ว่าประชาชนอาจต้องการความช่วยเหลือเพื่อใช้สิทธิของตน

ตระหนักว่าในด้านสิ่งแวดล้อม การปรับปรุงการเข้าถึงข้อมูลและการมีส่วนร่วมของประชาชนในการตัดสินใจ ช่วยเพิ่มคุณภาพและการดำเนินการตัดสินใจ มีคุณประโยชน์ในการสร้างความตระหนักรู้ต่อสาธารณชนเกี่ยวกับปัญหาสิ่งแวดล้อม เปิดโอกาสให้สาธารณชนแสดงความใส่ใจและช่วยให้หน่วยงานของรัฐร่วมพิจารณาถึงข้อกังวลดังกล่าวได้

มีจุดมุ่งหมายเพื่อส่งเสริมความรับผิดชอบและความโปร่งใสในการตัดสินใจและเพื่อเสริมสร้างการสนับสนุนของประชาชนสำหรับการตัดสินใจเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม

ตระหนักถึงความปรารถนาให้มีความโปร่งใสในทุกด้านของรัฐบาล และเชิญชวนให้หน่วยงานนิติบัญญัติดำเนินการปฏิบัติตามหลักการของอนุสัญญานี้

ตระหนักด้วยว่าประชาชนจำเป็นต้องตระหนักถึงขั้นตอนในการมีส่วนร่วมเพื่อการตัดสินใจด้านสิ่งแวดล้อม เข้าถึงการตัดสินใจเหล่านี้ โดยสามารถเข้าถึงได้อย่างอิสระและรู้วิธีการใช้ขั้นตอนในการมีส่วนร่วม

ตระหนักยิ่งขึ้นถึงความสำคัญของบทบาทที่เกี่ยวข้องซึ่งประชาชนแต่ละคน องค์กรพัฒนาเอกชน และภาคเอกชนสามารถมีบทบาทในการปกป้องสิ่งแวดล้อม

ปรารถนาที่จะส่งเสริมการศึกษาด้านสิ่งแวดล้อมเพื่อเพิ่มพูนความเข้าใจเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมและการพัฒนาที่ยั่งยืน และเพื่อส่งเสริมความตระหนักรู้ของสาธารณชนในวงกว้างและการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจที่จะส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและการพัฒนาที่ยั่งยืน

ข้อสังเกตในบริบทนี้คือความสำคัญของการใช้สื่อและสื่ออิเล็กทรอนิกส์หรือการสื่อสารรูปแบบอื่น ๆ ในอนาคต

ตระหนักถึงความสำคัญของการบูรณาการข้อพิจารณาด้านสิ่งแวดล้อมอย่างเต็มที่ในการตัดสินใจของรัฐบาล และความจำเป็นที่หน่วยงานของรัฐจะต้องถือปฏิบัติเพื่อให้มีข้อมูลด้านสิ่งแวดล้อมที่ถูกต้อง ครบถ้วน และเป็นปัจจุบัน

รับทราบว่าหน่วยงานของรัฐมีการจัดเก็บข้อมูลด้านสิ่งแวดล้อมเพื่อประโยชน์สาธารณะ

ใส่ใจว่ากลไกการพิจารณาคดีที่มีประสิทธิภาพควรเข้าถึงได้โดยสาธารณชน รวมถึงองค์กร เพื่อให้เกิดการคุ้มครองผลประโยชน์ที่สอดคล้องกฎหมาย และมีการบังคับใช้กฎหมาย

สังเกตถึงความสำคัญของการให้ข้อมูลของผลิตภัณฑ์อย่างเพียงพอ แก่ผู้บริโภค เพื่อเป็นข้อมูลทางเลือกด้านสิ่งแวดล้อม

ตระหนักถึงความกังวลใจของสาธารณชนเกี่ยวกับการจางหายไปของสิ่งมีชีวิตที่ดัดแปลงพันธุกรรมสู่สิ่งแวดล้อม และความจำเป็นในการเพิ่มความโปร่งใสและการมีส่วนร่วมของประชาชนมากขึ้นในการตัดสินใจ

เชื่อมั่นว่าการปฏิบัติตามอนุสัญญานี้จะนำไปสู่การเสริมสร้างประชาธิปไตยในภูมิภาคของคณะกรรมการการเศรษฐกิจแห่งสหประชาชาติยุโรป (ECE)

ตระหนักถึงบทบาทในเรื่องนี้โดย ECE และระลึกถึงแนวทาง ECE ว่าด้วยการเข้าถึงข้อมูลด้านสิ่งแวดล้อม และการมีส่วนร่วมของสาธารณชนในการตัดสินใจด้านสิ่งแวดล้อมซึ่งรับรองในปฏิญญารัฐมนตรีโดยการรับรองในการประชุมระดับรัฐมนตรีครั้งที่สามคือ "สิ่งแวดล้อมสำหรับยุโรป" ที่เมืองโซเฟีย ประเทศบัลแกเรีย เมื่อวันที่ 25 ตุลาคม พ.ศ. 2538

โดยคำนึงถึงบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องในอนุสัญญาว่าด้วยการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อมในบริบทข้ามพรมแดน ซึ่งทำขึ้น ณ เมืองเอสโป ประเทศฟินแลนด์ เมื่อวันที่ 25 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2534 และอนุสัญญาว่าด้วยการเกิดอุบัติเหตุจากภาคอุตสาหกรรมที่มีผลกระทบข้ามแดนและอนุสัญญาว่าด้วยการคุ้มครองและการใช้ลำนํ้าข้ามพรมแดนและทะเลสาบระหว่างประเทศ (International Lakes) ทั้งสองฉบับทำที่เฮลซิงกิ เมื่อวันที่ 17 มีนาคม พ.ศ. 2535 และการประชุมระดับภูมิภาคอื่น ๆ

โดยตระหนักว่าการยอมรับอนุสัญญานี้จะมีส่วนช่วยให้กระบวนการ "สิ่งแวดล้อมสำหรับยุโรป" เข้มแข็งยิ่งขึ้น และผลการประชุมระดับรัฐมนตรีครั้งที่สี่ที่เมืองออร์ฮุส ประเทศเดนมาร์ก ในเดือนมิถุนายน พ.ศ. 2541

ได้ตกลงกัน ดังนี้

ข้อ 1

วัตถุประสงค์

เพื่อมีส่วนร่วมในการคุ้มครองสิทธิของทุกคนในรุ่นปัจจุบันและอนาคตในการดำรงชีวิตในสภาพแวดล้อมที่เพียงพอต่อสุขภาพและความเป็นอยู่ที่ดี ภาครัฐแต่ละฝ่ายจะต้องรับประกันสิทธิในการเข้าถึงข้อมูล การมีส่วนร่วมของประชาชนในการตัดสินใจ และการเข้าถึงความยุติธรรมในเรื่องสิ่งแวดล้อมตามบทบัญญัติของอนุสัญญา

ข้อ 2

คำนิยาม

เพื่อวัตถุประสงค์ของอนุสัญญานี้

1. “ภาครัฐ” หมายถึง ภาครัฐสัญญาของอนุสัญญานี้ เว้นแต่ข้อความจะระบุเป็นอย่างอื่น

2. “หน่วยงานสาธารณะ” หมายความว่า

(ก) รัฐบาลในระดับชาติ ระดับภูมิภาค และระดับอื่น ๆ

(ข) บุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลที่ปฏิบัติหน้าที่ด้านการบริหารราชการแผ่นดินภายใต้กฎหมายของประเทศ รวมถึงหน้าที่เฉพาะ กิจกรรมหรือบริการที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อม

(ค) บุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลอื่นใดที่มีความรับผิดชอบหรือหน้าที่สาธารณะ หรือให้บริการสาธารณะเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม ภายใต้การควบคุมขององค์กรหรือบุคคลที่อยู่ภายใต้การควบคุม (ก) หรือ (ข) ข้างต้น

(ง) สถาบันขององค์กรบูรณาการทางเศรษฐกิจระดับภูมิภาคใด ๆ ที่อ้างถึงในข้อ 17 ซึ่งเป็นภาคีของอนุสัญญานี้

คำจำกัดความนี้ไม่รวมถึงหน่วยงานหรือสถาบันที่ทำหน้าที่ตุลาการหรืออำนาจหน้าที่ทางนิติบัญญัติ

3. “ข้อมูลด้านสิ่งแวดล้อม” หมายถึงข้อมูลใด ๆ ที่เป็นลายลักษณ์อักษร ภาพ เสียง อิเล็กทรอนิกส์ หรือในรูปแบบอื่น ๆ ที่:

(ก) สถานะขององค์ประกอบของสิ่งแวดล้อม เช่น อากาศและบรรยากาศ น้ำ ดิน ที่ดิน ภูมิทัศน์ และแหล่งธรรมชาติ ความหลากหลายทางชีวภาพและองค์ประกอบ รวมถึงสิ่งมีชีวิตดัดแปลงพันธุกรรม และความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบเหล่านี้

(ข) ปัจจัยต่าง ๆ เช่น สาร พลังงาน เสียงและรังสี และกิจกรรมหรือมาตรการต่าง ๆ รวมถึงมาตรการทางการปกครอง ข้อตกลงด้านสิ่งแวดล้อม นโยบาย กฎหมาย แผนงานและโครงการ ซึ่งส่งผลกระทบต่อหรือมีแนวโน้มที่จะส่งผลกระทบต่อองค์ประกอบของสิ่งแวดล้อมภายในขอบเขตของอนุวรรค (ก) ข้างต้น และต้นทุน-ผลประโยชน์และการวิเคราะห์และสมมติฐานทางเศรษฐศาสตร์อื่น ๆ รวมทั้งข้อสรุปที่ใช้ในการตัดสินใจด้านสิ่งแวดล้อม

(ค) สถานะของสุขภาพและความปลอดภัยของมนุษย์ เงื่อนไขของชีวิตมนุษย์ แหล่งวัฒนธรรม และโครงสร้างที่สร้างขึ้น トラบเท้าที่เป็นหรืออาจได้รับผลกระทบจากสถานะขององค์ประกอบของ

สิ่งแวดล้อม หรือโดยองค์ประกอบเหล่านี้ โดยปัจจัยกิจกรรมต่าง ๆ หรือมาตรการที่อ้างถึงในอนุวรรค (ข) ข้างต้น

4. “สาธารณะ” หมายถึง บุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลตั้งแต่หนึ่งคนขึ้นไป และสมาคม องค์กร หรือกลุ่มของพวกเขาดำเนินการตามกฎหมายหรือแนวปฏิบัติแห่งชาติ

5. “ประชาชนที่เกี่ยวข้อง” หมายถึง ประชาชนที่ได้รับผลกระทบหรือมีแนวโน้มที่จะได้รับผลกระทบหรือผลประโยชน์ ในการตัดสินใจด้านสิ่งแวดล้อม ตามวัตถุประสงค์ของคำนิยามนี้ องค์กรพัฒนาเอกชนที่ส่งเสริมการคุ้มครองสิ่งแวดล้อมและปฏิบัติตามข้อกำหนดใด ๆ ภายใต้กฎหมายภายในประเทศจะถือว่ามีส่วนได้ส่วนเสีย

ข้อ 3

บทบัญญัติทั่วไป

1. ภาคแต่ละฝ่ายจะใช้มาตรการทางกฎหมาย ระเบียบข้อบังคับ และมาตรการอื่น ๆ ที่จำเป็น รวมถึงมาตรการเพื่อให้บรรลุความเข้ากันได้ระหว่างบทบัญญัติที่ใช้ข้อมูล การมีส่วนร่วมของประชาชน และบทบัญญัติการเข้าถึงความยุติธรรมในอนุสัญญานี้ ตลอดจนมาตรการบังคับใช้ที่เหมาะสม เพื่อกำหนดและ รักษากรอบการทำงานที่ชัดเจน โปร่งใส และสอดคล้องกันเพื่อดำเนินการตามบทบัญญัติของอนุสัญญานี้
2. ภาคแต่ละฝ่ายจะต้องพยายามให้แน่ใจว่าเจ้าหน้าที่และผู้มีอำนาจช่วยเหลือและให้คำแนะนำแก่ประชาชนในการแสวงหาการเข้าถึงข้อมูล ในการอำนวยความสะดวกในการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ และในการแสวงหาการเข้าถึงความยุติธรรมในเรื่องสิ่งแวดล้อม
3. ภาคแต่ละฝ่ายจะส่งเสริมการศึกษาด้านสิ่งแวดล้อมและความตระหนักรู้ด้านสิ่งแวดล้อมในหมู่สาธารณชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับวิธีการเข้าถึงข้อมูล การมีส่วนร่วมตัดสินใจ และการเข้าถึงความยุติธรรมในเรื่องสิ่งแวดล้อม
4. ภาคแต่ละฝ่ายจะต้องจัดให้มีการยอมรับและสนับสนุนอย่างเหมาะสมแก่สมาคม องค์กร หรือกลุ่มที่ส่งเสริมการคุ้มครองสิ่งแวดล้อม และรับรองว่าระบบกฎหมายของประเทศสอดคล้องกับพันธกรณีนี้
5. บทบัญญัติของอนุสัญญานี้จะไม่กระทบต่อสิทธิของภาคในการรักษาหรือแนะนำมาตรการที่จัดให้มีการเข้าถึงข้อมูลที่กว้างขึ้น การมีส่วนร่วมของประชาชนอย่างกว้างขวางมากขึ้นในการตัดสินใจ และการเข้าถึงความยุติธรรมในเรื่องสิ่งแวดล้อมที่กว้างขึ้นกว่าที่กำหนดโดยอนุสัญญานี้
6. อนุสัญญานี้จะไม่กำหนดให้มีการเสียสิทธิจากที่มีอยู่เพื่อการเข้าถึงข้อมูล การมีส่วนร่วมของประชาชนในการตัดสินใจ และการเข้าถึงความยุติธรรมในเรื่องสิ่งแวดล้อม
7. ภาคแต่ละฝ่ายจะส่งเสริมการประยุกต์ใช้หลักการของอนุสัญญานี้ในกระบวนการตัดสินใจด้านสิ่งแวดล้อมระหว่างประเทศ และภายในกรอบขององค์กรระหว่างประเทศในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อม
8. ภาคแต่ละฝ่ายจะต้องรับรองในแน่ใจว่า บุคคลที่ใช้สิทธิของตนตามบทบัญญัติอนุสัญญานี้จะไม่ถูกลงโทษ ข่มเหง หรือล่วงละเมิดในทางใดทางหนึ่งจากการมีส่วนร่วมของตน บทบัญญัตินี้จะไม่ส่งผลกระทบต่อำนาจอของศาลในประเทศในการตัดสินใจค่าใช้จ่ายที่สมเหตุสมผลในการพิจารณาคดี
9. ภายในขอบเขตของบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องของอนุสัญญานี้ ประชาชนจะสามารถเข้าถึงข้อมูล มีโอกาสที่จะมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ และเข้าถึงความยุติธรรมในเรื่องสิ่งแวดล้อมโดยปราศจากการเลือกปฏิบัติในเรื่องสัญชาติ เชื่อ

ชาติ หรือภูมิสำเนา และในกรณีของนิติบุคคล โดยไม่มีการเลือกปฏิบัติไม่ว่าจะมีการจดทะเบียนหรือแสดงศูนย์กลางในการดำเนินงาน หรือไม่ก็ตาม

ข้อ 4

การเข้าถึงข้อมูลด้านสิ่งแวดล้อม

1. ภาครัฐแต่ละฝ่ายต้องรับรองว่าภายใต้วรรคต่อไปของข้อนี้ หน่วยงานของรัฐในการตอบสนองต่อคำร้องขอข้อมูลด้านสิ่งแวดล้อม เปิดเผยข้อมูลดังกล่าวต่อสาธารณะ ภายใต้กรอบของกฎหมายในประเทศ รวมถึงเมื่อมีการร้องขอและอยู่ภายใต้ ในอนุวรรค (ข) ด้านล่าง สำเนาของเอกสารจริงที่มีหรือประกอบด้วยข้อมูลดังกล่าว:

(ก) ไม่ต้องระบุส่วนได้ส่วนเสีย

(ข) ในรูปแบบที่ร้องขอ เว้นแต่:

(1) มีเหตุผลสมควรที่หน่วยงานของรัฐจะจัดให้มีในรูปแบบอื่น ซึ่งในกรณีนี้จะต้องให้เหตุผลในการทำให้ใช้งานได้ในรูปแบบนั้น หรือ

(2) ข้อมูลนี้เปิดเผยต่อสาธารณะในรูปแบบอื่นแล้ว

2. ข้อมูลด้านสิ่งแวดล้อมที่อ้างถึงในวรรค 1 ข้างต้นจะต้องเผยแพร่โดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้และอย่างช้าที่สุดภายในหนึ่งเดือนหลังจากส่งคำขอ เว้นแต่ปริมาณและความซับซ้อนของข้อมูลจะเป็นเหตุให้ต้องขยายเวลานี้ได้ถึงสองเดือนหลังจากการร้องขอ ผู้ยื่นขอจะได้รับแจ้งให้ทราบถึงการขยายเวลาพร้อมด้วยเหตุผลอันสมควร

3. คำขอข้อมูลด้านสิ่งแวดล้อมอาจถูกปฏิเสธหาก

(ก) หน่วยงานของรัฐที่ดำเนินการตามคำขอนั้นไม่มีการเก็บข้อมูลด้านสิ่งแวดล้อมที่ร้องขอ

(ข) คำขอนั้นไม่มีเหตุผลอย่างชัดเจนหรือมีลักษณะที่กว้างเกินไป หรือ

(ค) คำขอเกี่ยวข้องกับเนื้อหาในระหว่างดำเนินการเสร็จสิ้นหรือเกี่ยวข้องกับการสื่อสารภายในของหน่วยงานของรัฐ ซึ่งการยกเว้นดังกล่าวกำหนดโดยกฎหมายของประเทศหรือแนวปฏิบัติตามจารีตประเพณี โดยคำนึงถึงผลประโยชน์สาธารณะที่ได้รับจากการเปิดเผยข้อมูล

4. คำขอข้อมูลด้านสิ่งแวดล้อมอาจถูกปฏิเสธหากการเปิดเผยจะส่งผลเสียต่อ:

(ก) การรักษาความลับของการดำเนินการของหน่วยงานของรัฐ ซึ่งการรักษาความลับดังกล่าวได้บัญญัติไว้ภายใต้กฎหมายภายในประเทศ

(ข) ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ การป้องกันประเทศ หรือความมั่นคงสาธารณะ

(ค) กระบวนการยุติธรรม ความสามารถของบุคคลที่จะได้รับการพิจารณาคดีอย่างเป็นธรรม หรือความสามารถของหน่วยงานของรัฐในการสอบสวนความผิดทางอาญาหรือทางวินัย

(ง) ความลับของข้อมูลเชิงพาณิชย์และอุตสาหกรรม ซึ่งการรักษาความลับดังกล่าวได้รับการคุ้มครองตามกฎหมายเพื่อปกป้องผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจที่ขอบด้วยกฎหมาย ภายในกรอบนี้ ต้องมีการเปิดเผยข้อมูลการปล่อยก๊าซที่เกี่ยวข้องกับการปกป้องสิ่งแวดล้อม

(จ) สิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา

(ฉ) การรักษาความลับของข้อมูลส่วนบุคคลและ/หรือแฟ้มเอกสารที่เกี่ยวข้องกับบุคคลธรรมดาซึ่งบุคคลนั้นไม่ยินยอมให้เปิดเผยข้อมูลต่อสาธารณะ ซึ่งการรักษาความลับดังกล่าวมีบัญญัติไว้ในกฎหมายของประเทศ

(ช) ผลประโยชน์ของบุคคลที่สามที่ได้ให้ข้อมูลตามการร้องขอโดยที่ฝ่ายนั้นไม่อยู่ภายใต้หรือมีความสามารถที่จะอยู่ภายใต้ข้อผูกมัดทางกฎหมายที่จะทำเช่นนั้น และเมื่อฝ่ายนั้นไม่ยินยอมให้เผยแพร่เนื้อหาหรือ

(ซ) สภาพแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับข้อมูล เช่น แหล่งขยายพันธุ์ของสายพันธุ์ของสิ่งมีชีวิตที่หายาก เหตุผลสำหรับการปฏิเสธดังกล่าวจะมีการตีความในลักษณะที่เข้มงวด โดยคำนึงถึงผลประโยชน์สาธารณะที่ได้รับจากการเปิดเผย และคำนึงถึงว่าข้อมูลที่ร้องขอนั้นเกี่ยวข้องกับการปล่อยมลพิษสู่สิ่งแวดล้อมหรือไม่

5. ในกรณีที่หน่วยงานของรัฐไม่ได้เก็บข้อมูลด้านสิ่งแวดล้อมที่ร้องขอ หน่วยงานของรัฐจะต้องแจ้งผู้ขอทราบถึงหน่วยงานสาธารณะอื่นซึ่งเชื่อว่าเป็นไปได้ที่จะยื่นข้อมูลร้องขอหรือโอนคำขอไปยังหน่วยงานนั้นโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ และแจ้งให้ผู้ขอทราบต่อไป

6. ภาครัฐแต่ละฝ่ายจะต้องรับรองว่า หากข้อมูลที่ได้รับการยกเว้นจากการเปิดเผยตามวรรค 3 (ค) และ 4 ข้างต้นสามารถแยกออกได้โดยไม่กระทบกระเทือนต่อการรักษาความลับของข้อมูลที่ได้รับการยกเว้น หน่วยงานของรัฐจะจัดเตรียมข้อมูลสิ่งแวดล้อมที่เหลือที่ได้รับการร้องขอ

7. การปฏิเสธคำขอจะต้องทำเป็นลายลักษณ์อักษรหากคำขอนั้นเป็นลายลักษณ์อักษรหรือผู้ยื่นคำขอได้ร้องขอ การปฏิเสธต้องระบุเหตุผลของการปฏิเสธและให้ข้อมูลเกี่ยวกับการเข้าถึงขั้นตอนการตรวจสอบที่กำหนดไว้ตามข้อ 9 การปฏิเสธจะต้องทำโดยเร็วที่สุดและอย่างช้าที่สุดภายในหนึ่งเดือน เว้นแต่ความซับซ้อนของข้อมูลจะเป็นเหตุผลในการขยายระยะเวลานี้ออกไปสูงสุดสองเดือนหลังจากการร้องขอ ผู้ยื่นคำขอจะได้รับการแจ้งให้ทราบถึงการขยายเวลาและเหตุผลอันสมควร

8. ภาครัฐแต่ละฝ่ายอาจอนุญาตให้หน่วยงานของรัฐเรียกเก็บค่าใช้จ่ายสำหรับการจัดหาข้อมูล แต่ค่าใช้จ่ายดังกล่าวจะต้องไม่เกินจำนวนที่สมเหตุสมผล หน่วยงานของรัฐที่ประสงค์จะเรียกเก็บค่าบริการดังกล่าวสำหรับการจัดหาข้อมูลจะต้องจัดทำตารางค่าใช้จ่ายที่อาจเรียกเก็บให้แก่ผู้ขอ โดยระบุถึงสถานการณ์ที่อาจเรียกเก็บหรือยกเว้นได้ และเมื่อการจัดหาข้อมูลมีเงื่อนไขในการชำระเงินล่วงหน้าดังกล่าว

ข้อ 5

การรวบรวมและเผยแพร่ข้อมูลด้านสิ่งแวดล้อม

1. แต่ละฝ่ายจะต้องรับรองว่า

(ก) หน่วยงานของรัฐครอบคลุมและปรับปรุงข้อมูลด้านสิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับหน้าที่ของตน

(ข) ระบบบังคับกำหนดขึ้นเพื่อให้มีการกระจายของข้อมูลที่เพียงพอต่อหน่วยงานของรัฐเกี่ยวกับกิจกรรมที่เสนอและกิจกรรมที่มีอยู่ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมอย่างมีนัยสำคัญ

(ค) ในกรณีของภัยคุกคามต่อสุขภาพของมนุษย์และสิ่งแวดล้อมที่ใกล้จะเกิดขึ้น ไม่ว่าจะเกิดจากกิจกรรมของมนุษย์หรือจากสาเหตุทางธรรมชาติ ข้อมูลทั้งหมดที่สามารถทำให้สาธารณะสามารถเข้ามาตรวจการเพื่อป้องกันหรือบรรเทาอันตรายที่เกิดจากการคุกคามและจัดเก็บไว้ โดยหน่วยงานของรัฐมีการเผยแพร่ไปยังประชาชนที่อาจได้รับผลกระทบ โดยทันทีและไม่ชักช้า

2. ภาครัฐแต่ละฝ่ายจะต้องตรวจสอบให้แน่ใจว่าภายในกรอบของกฎหมายในประเทศ วิธีการที่หน่วยงานของรัฐเปิดเผยข้อมูลด้านสิ่งแวดล้อมต่อสาธารณะนั้นโปร่งใส และสามารถเข้าถึงได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดย

(ก) ให้ข้อมูลแก่สาธารณชนอย่างเพียงพอเกี่ยวกับประเภทและขอบเขตของข้อมูลด้านสิ่งแวดล้อมที่หน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องจัดเก็บไว้ ข้อกำหนดและเงื่อนไขพื้นฐานที่ข้อมูลดังกล่าวมีให้และเข้าถึงได้ และกระบวนการที่สามารถได้มาซึ่งข้อมูลนั้น

(ข) การจัดตั้งและคงไว้ซึ่งการเตรียมการในทางปฏิบัติ เช่น

(1) รายการ การลงทะเบียน หรือแฟ้มข้อมูลที่สามารถเข้าถึงได้

(2) กำหนดให้เจ้าหน้าที่สนับสนุนประชาชนในการเข้าถึงข้อมูลภายใต้อนุสัญญานี้ และ

(3) การระบุจุดติดต่อ และ

(ค) จัดให้มีการเข้าถึงข้อมูลด้านสิ่งแวดล้อมที่มีอยู่ในรายการ การลงทะเบียน หรือแฟ้มข้อมูลตามที่อ้างถึงในอนุวรรค (ข) (1) ข้างต้นโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย

3. ภาครัฐแต่ละฝ่ายจะต้องทำให้แน่ใจว่าข้อมูลด้านสิ่งแวดล้อมมีอยู่ในฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์อย่างต่อเนื่อง ซึ่งสาธารณชนสามารถเข้าถึงได้ง่ายผ่านเครือข่ายโทรคมนาคมสาธารณะ ข้อมูลที่สามารถเข้าถึงได้ในแบบฟอร์มนี้ควรรวมถึง

(ก) รายงานเกี่ยวกับสถานะของสิ่งแวดล้อมตามที่อ้างถึงในวรรค 4 ด้านล่าง

(ข) ข้อความของกฎหมายเกี่ยวกับหรือเกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อม

(ค) นโยบาย แผนงาน และโครงการเกี่ยวกับหรือเกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อม และข้อตกลงด้านสิ่งแวดล้อมตามความเหมาะสม และ

(ง) ข้อมูลอื่น ๆ ในขอบเขตที่ความพร้อมใช้งานของข้อมูลดังกล่าวในแบบฟอร์มนี้จะอำนวยความสะดวกในการบังคับใช้กฎหมายภายในประเทศที่อนุสัญญานี้ใช้บังคับ

โดยมีเงื่อนไขว่าข้อมูลดังกล่าวมีอยู่ในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์

4. ภาครัฐแต่ละฝ่ายจะต้องจัดพิมพ์และเผยแพร่รายงานระดับชาติเกี่ยวกับสถานะของสิ่งแวดล้อมเป็นประจำไม่เกินสามหรือสี่ปี รวมถึงข้อมูลเกี่ยวกับคุณภาพและข้อท้าทายต่อสิ่งแวดล้อม

5. ภาครัฐแต่ละฝ่ายจะใช้มาตรการภายใต้กรอบกฎหมายของตนเพื่อวัตถุประสงค์ในการเผยแพร่

(ก) เอกสารทางกฎหมายและนโยบาย เช่น เอกสารเกี่ยวกับกลยุทธ์ นโยบาย โครงการ และแผนปฏิบัติการเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม และรายงานความคืบหน้าในการดำเนินการ ซึ่งจัดทำโดยหน่วยงานระดับต่าง ๆ ของรัฐบาล

(ข) สนธิสัญญา อนุสัญญา และข้อตกลงระหว่างประเทศเกี่ยวกับปัญหาสิ่งแวดล้อม และ

(ค) เอกสารระหว่างประเทศที่สำคัญอื่น ๆ เกี่ยวกับปัญหาสิ่งแวดล้อม ตามความเหมาะสม

6. ภาคิแต่ละฝ่ายจะสนับสนุนให้ผู้ดำเนินกิจกรรมที่มีผลกระทบอย่างมีนัยสำคัญต่อสิ่งแวดล้อมแจ้งให้สาธารณชนทราบอย่างสม่ำเสมอเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม ผลกระทบของกิจกรรมและผลิตภัณฑ์ ตามความเหมาะสมภายใต้กรอบของการตัดสินใจเชิงนิเวศโดยสมัครใจหรือแผนการตรวจสอบเชิงนิเวศ หรือโดยวิธีการอื่น ๆ

7. แต่ละฝ่ายจะต้อง

(ก) เผยแพร่ข้อเท็จจริงและการวิเคราะห์ข้อเท็จจริงที่เห็นว่าเกี่ยวข้องและมีความสำคัญในการจัดทำข้อเสนอนโยบายสิ่งแวดล้อมที่สำคัญ

(ข) จัดพิมพ์หรือทำให้เข้าถึงได้ สำหรับเอกสารอธิบายเกี่ยวกับการติดต่อกับสาธารณะในเรื่องที่อยู่ในขอบเขตของอนุสัญญานี้ และ

(ค) จัดทำข้อมูลในรูปแบบที่เหมาะสมเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่สาธารณะหรือการให้บริการสาธารณะเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมของรัฐบาลทุกระดับ

8. ภาคิแต่ละฝ่ายจะต้องพัฒนากลไกเพื่อให้แน่ใจว่ามีข้อมูลผลิตภัณฑ์ที่เพียงพอต่อสาธารณะในลักษณะที่ช่วยให้ผู้บริโภคตัดสินใจเลือกด้านสิ่งแวดล้อมอย่างมีข้อมูล

9. ภาคิแต่ละฝ่ายจะต้องดำเนินการเพื่อสร้างความก้าวหน้า โดยคำนึงถึงกระบวนการระหว่างประเทศที่เหมาะสมระบบรายการมลพิษหรือลงทะเบียนบนฐานข้อมูลที่มีโครงสร้างที่สอดคล้องกันทั่วประเทศ และจัดทำระบบคอมพิวเตอร์และเข้าถึงได้โดยสาธารณะ ที่รวบรวมผ่านการรายงานที่เป็นมาตรฐาน ระบบดังกล่าวอาจรวมถึงการนำเข้า เผยแพร่ และถ่ายโอนสาร และผลิตภัณฑ์ใด ๆ รวมถึงการใช้น้ำ พลังงาน และทรัพยากร จากช่วงกิจกรรมที่ระบุไปจนถึงสิ่งแวดล้อม และไปยังสถานที่บำบัดและกำจัดในสถานที่และนอกสถานที่

10. ไม่มีข้อความใดในบทความนี้ที่อาจกระทบกระเทือนสิทธิของภาคิในการปฏิเสธที่จะเปิดเผยข้อมูลด้านสิ่งแวดล้อมบางอย่างตามข้อ 4 วรรค 3 และ 4

ข้อ 6

การมีส่วนร่วมของประชาชนในการตัดสินใจเกี่ยวกับกิจกรรมเฉพาะทาง

1. แต่ละฝ่าย

(ก) จะใช้บทบัญญัติของข้อกำหนดนี้ในส่วนที่เกี่ยวกับการตัดสินใจว่าจะอนุญาตให้ดำเนินกิจกรรมที่เสนอตามรายการในภาคผนวก 1 หรือไม่

(ข) จะใช้บทบัญญัติของข้อกำหนดนี้ตามกฎหมายของประเทศในการตัดสินใจเกี่ยวกับกิจกรรมที่เสนอซึ่งไม่ได้ระบุไว้ในภาคผนวก 1 ซึ่งอาจส่งผลกระทบอย่างมีนัยสำคัญต่อสิ่งแวดล้อม เพื่อจุดประสงค์นี้ ภาคิจะต้องพิจารณาว่ากิจกรรมที่เสนอนั้นอยู่ภายใต้ข้อกำหนดเหล่านี้หรือไม่ และ

(ค) อาจตัดสินใจเป็นรายกรณีไป หากกำหนดไว้ภายใต้กฎหมายภายในประเทศว่าจะไม่นำบทบัญญัติของบทความนี้ไปใช้กับกิจกรรมที่เสนอเพื่อวัตถุประสงค์ในการป้องกันประเทศ หากภาคิเห็นว่าการบังคับใช้ดังกล่าวจะส่งผลเสียต่อ วัตถุประสงค์เหล่านี้

2. ประชาชนที่เกี่ยวข้องจะได้รับแจ้ง ไม่ว่าจะโดยการประกาศต่อสาธารณะหรือเป็นรายบุคคลตามความเหมาะสมในช่วงต้นของกระบวนการตัดสินใจด้านสิ่งแวดล้อม และในลักษณะที่เพียงพอ ทันเวลา และมีประสิทธิภาพ ในเรื่อง

(ก) กิจกรรมที่เสนอและการดำเนินการที่เกิดขึ้นภายหลังจากการตัดสินใจ

(ข) ลักษณะของการตัดสินใจที่เป็นไปได้หรือร่างการตัดสินใจ

(ค) หน่วยงานของรัฐที่รับผิดชอบในการตัดสินใจ

(ง) ขั้นตอนที่สำคัญที่ควรคำนึงไว้ รวมถึงเมื่อข้อมูลนี้สามารถให้

(1) การเริ่มต้นของขั้นตอน

(2) โอกาสสำหรับประชาชนที่จะมีส่วนร่วม

(3) เวลาและสถานที่ของการรับฟังความคิดเห็นของประชาชน

(4) การระบุถึงหน่วยงานของรัฐที่สามารถรับข้อมูลที่เกี่ยวข้องและตำแหน่งที่เกี่ยวข้องของข้อมูลที่มีการฝากไว้ให้ประชาชนตรวจสอบ

(5) การระบุถึงหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องหรือหน่วยงานทางการอื่น ๆ ที่สามารถส่งความคิดเห็นหรือคำถามได้ และตารางเวลาสำหรับการส่งความคิดเห็นหรือคำถาม และ

(6) การระบุว่าข้อมูลด้านสิ่งแวดล้อมใดบ้างที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่เสนอ และ

(จ) ข้อเท็จจริงของกิจกรรมที่อยู่ภายใต้ขั้นตอนการประเมินผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมระดับชาติหรือข้ามพรมแดน

3. ขั้นตอนการมีส่วนร่วมของประชาชนต้องรวมถึงกรอบเวลาที่สมเหตุสมผลสำหรับช่วงต่าง ๆ โดยให้เวลาเพียงพอสำหรับการแจ้งให้ประชาชนทราบตามวรรค 2 ข้างต้น และเพื่อให้ประชาชนเตรียมการและมีส่วนร่วมอย่างมีประสิทธิภาพในระหว่างการจัดตั้งด้านสิ่งแวดล้อม

4. ภาครัฐแต่ละฝ่ายจะต้องจัดให้มีการมีส่วนร่วมของประชาชนตั้งแต่แรกเริ่ม เมื่อทางเลือกทั้งหมดเปิดกว้างและการมีส่วนร่วมของประชาชนที่มีประสิทธิภาพสามารถเป็นไปได้

5. ภาครัฐแต่ละฝ่ายควรสนับสนุนให้ผู้ยื่นคำขอที่คาดหวังระบุตัวบุคคลที่เกี่ยวข้อง เข้าสู่กระบวนการปรึกษาหารือ และให้ข้อมูลเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ของการดำเนินการก่อนที่จะยื่นขอใบอนุญาต

6. ภาครัฐแต่ละฝ่ายจะต้องกำหนดให้หน่วยงานของรัฐที่มีอำนาจมอบสิทธิให้สาธารณชนที่เกี่ยวข้องเข้าถึงการตรวจสอบ เมื่อมีการร้องขอภายใต้กฎหมายภายในประเทศ โดยไม่เสียค่าใช้จ่ายและทันทีที่สามารถให้เข้าถึงข้อมูลทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับการตัดสินใจที่อ้างถึง ในข้อกำหนดนี้ตามเวลาของขั้นตอนการมีส่วนร่วมของประชาชน โดยไม่กระทบกระเทือนต่อสิทธิของภาคีที่จะปฏิเสธการเปิดเผยข้อมูลบางอย่างตามข้อ 4 วรรค 3 และ 4 ข้อมูลที่เกี่ยวข้องดังกล่าวอย่างน้อยต้องรวมถึงและไม่มีข้อจำกัดตามบทบัญญัติข้อ 4

(ก) คำอธิบายของสถานที่และลักษณะทางกายภาพและทางเทคนิคของกิจกรรมที่เสนอ รวมทั้งการประมาณการของสารตกค้างและการปล่อยมลพิษที่คาดหวัง

(ข) คำอธิบายผลกระทบที่สำคัญของกิจกรรมที่เสนอต่อสิ่งแวดล้อม

(ค) รายละเอียดของมาตรการที่จัดทำขึ้นเพื่อป้องกันและ/หรือลดผลกระทบ รวมทั้งการปล่อยมลพิษ

(ง) ข้อมูลสรุปที่ไม่ใช่ทางเทคนิคของข้อมูลข้างต้น

(จ) คำโครงการของทางเลือกหลักที่ศึกษาโดยผู้ยื่นคำขอ และ

(ฉ) ตามกฎหมายของประเทศ รายงานหลักและคำแนะนำที่ออกให้แก่หน่วยงานของรัฐ ณ เวลาที่สาธารณชนที่เกี่ยวข้องจะต้องได้รับแจ้งตามวรรค 2 ข้างต้น

7. ในขั้นตอนสำหรับการมีส่วนร่วมของประชาชนจะอนุญาตให้ประชาชนส่งความคิดเห็น ข้อมูล การวิเคราะห์ หรือความเห็นใด ๆ ที่พิจารณาว่าเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่เสนอ โดยทำเป็นลายลักษณ์อักษรหรือตามความเหมาะสม ในการรับฟังความคิดเห็นสาธารณะหรือสอบถามกับผู้ยื่นคำขอ

8. ภาคแต่ละฝ่ายต้องทำให้แน่ใจว่าในการตัดสินใจได้คำนึงถึงผลลัพธ์ของการมีส่วนร่วมของประชาชน

9. ภาคแต่ละฝ่ายต้องทำให้แน่ใจว่า เมื่อการตัดสินใจมีการดำเนินการโดยหน่วยงานของรัฐแล้ว สาธารณชนจะได้รับแจ้งทันทีเกี่ยวกับการตัดสินใจตามขั้นตอนที่เหมาะสม ภาคแต่ละฝ่ายจะต้องเผยแพร่ข้อความของคำตัดสินพร้อมกับเหตุผลและข้อพิจารณาที่เป็นพื้นฐานของการตัดสินใจนั้น

10. ภาคแต่ละฝ่ายต้องทำให้แน่ใจว่า เมื่อหน่วยงานของรัฐพิจารณาทบทวนหรือปรับปรุงเงื่อนไขการดำเนินงานสำหรับกิจกรรมที่อ้างถึงในวรรค 1 ให้นำบทบัญญัติของวรรค 2 ถึง 9 ของข้อนี้มาใช้โดยอนุโลมและตามความเหมาะสม

11. แต่ละภาคจะต้องใช้บทบัญญัติของข้อนี้ในขอบเขตที่เป็นไปได้และเหมาะสม เพื่อตัดสินใจว่าจะอนุญาตให้มีการปล่อยสิ่งมีชีวิตดัดแปลงพันธุกรรมสู่สิ่งแวดล้อมโดยเจตนาหรือไม่

ข้อ 7

การมีส่วนร่วมของประชาชนเกี่ยวกับแผน โครงการ และนโยบายที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อม

ภาคแต่ละฝ่ายจะต้องจัดเตรียมการปฏิบัติที่เหมาะสมและ/หรือบทบัญญัติอื่น ๆ เพื่อให้สาธารณชนมีส่วนร่วมในการจัดทำแผนและโครงการที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อม ภายในกรอบที่โปร่งใสและยุติธรรม โดยให้ข้อมูลที่จำเป็นแก่สาธารณะ ภายในกรอบนี้ ให้ใช้มาตรา 6 วรรค 3 4 และ 8 จะมีการระบุถึงประชาชนที่อาจมีส่วนร่วมโดยหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง โดยคำนึงถึงวัตถุประสงค์ของอนุสัญญานี้ ในขอบเขตที่เหมาะสม ภาคแต่ละฝ่ายจะพยายามเปิดโอกาสให้สาธารณชนมีส่วนร่วมในการจัดทำนโยบายที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อม

ข้อ 8

การมีส่วนร่วมของประชาชนในระหว่างการจัดทำกฎระเบียบการบริหาร และ/หรือ มีผลบังคับตามตราสารเชิงบรรทัดฐาน ที่มีผลผูกพันตามกฎหมายโดยทั่วไป

ภาคแต่ละฝ่ายจะต้องพยายามส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนอย่างมีประสิทธิภาพในขั้นตอนที่เหมาะสม และในขณะที่ยังมีทางเลือกอื่น ๆ อยู่ ในระหว่างการจัดทำกฎข้อบังคับ และระเบียบปฏิบัติทางการบริหาร และกฎอื่น ๆ ที่มีผลผูกพันตามกฎหมายโดยทั่วไป ที่อาจส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม

เพื่อจุดประสงค์นี้ ควรดำเนินการตามขั้นตอนต่อไปนี้

(ก) กำหนดกรอบเวลาที่เพียงพออย่างชัดเจน เพื่อการมีส่วนร่วมอย่างมีประสิทธิภาพ

(ข) ควรเผยแพร่หรือเปิดเผยร่างกฎระเบียบต่อสาธารณะ และ

(ค) ประชาชนควรได้รับโอกาสในการแสดงความคิดเห็นโดยตรงหรือผ่านองค์กรตัวแทนที่ปรึกษา
ทั้งนี้ ให้คำนึงถึงผลของการมีส่วนร่วมของประชาชนเท่าที่จะเป็นไปได้

ข้อ 9

การเข้าถึงความยุติธรรม

1. ภาครัฐแต่ละฝ่ายจะต้องอยู่ภายใต้กรอบของกฎหมายภายในประเทศของตน เพื่อให้แน่ใจว่าบุคคลใด ๆ ที่พิจารณาว่า ค่าขอข้อมูลของตนภายใต้ข้อ 4 ถูกเพิกเฉย ถูกปฏิเสธโดยมิชอบ ไม่ว่าบางส่วนหรือทั้งหมด ได้รับคำตอบไม่เพียงพอ หรือไม่ได้รับการจัดการตามบทบัญญัติของข้อกำหนดนั้น สามารถเข้าถึงกระบวนการตรวจสอบของศาลหรือหน่วยงานอิสระและเป็นกลางอื่น ๆ ที่กฎหมายกำหนด

ในสถานการณ์ที่ภาครัฐกำหนดให้มีการตรวจสอบดังกล่าวโดยศาล จะต้องทำให้มั่นใจว่าบุคคลดังกล่าวยังสามารถเข้าถึงขั้นตอนที่รวดเร็วซึ่งกำหนดโดยกฎหมาย ซึ่งไม่มีค่าใช้จ่ายหรือไม่แพงสำหรับการพิจารณาทบทวนโดยหน่วยงานของรัฐหรือการตรวจสอบโดยองค์กรที่เป็นอิสระและเป็นกลางนอกเหนือจากศาลยุติธรรม

การตัดสินใจขั้นสุดท้ายตามวรรค 1 นี้จะมีผลผูกพันต่อหน่วยงานของรัฐที่ถือครองข้อมูล ต้องระบุเหตุผลเป็นลายลักษณ์อักษร อย่างน้อยเมื่อการเข้าถึงข้อมูลถูกปฏิเสธภายใต้วรรคนี้

2. ภาครัฐแต่ละฝ่ายจะแน่ใจว่าประชาชนที่เกี่ยวข้องอยู่ภายใต้กรอบกฎหมายภายในประเทศ

(ก) มีส่วนได้ส่วนเสียเพียงพอหรืออีกทางหนึ่ง

(ข) มีการฟื้นฟูและรักษาสีที่เสียหายหรือพร่องไปจากการประกาศใช้กฎหมายวิธีพิจารณาการปกครองของภาครัฐที่เป็นเงื่อนไขเบื้องต้น

มีสิทธิเข้าถึงขั้นตอนการพิจารณาคดีของศาลยุติธรรม และ/หรือการตรวจสอบขององค์กรอิสระและเป็นกลางอื่น ๆ ที่จัดตั้งตามกฎหมาย เพื่อขอให้พิจารณาเกี่ยวกับความถูกต้องตามกฎหมายทั้งในเชิงสารบัญญัติ และวิธีสบัญญัติของการตัดสินใจ การกระทำ หรือการละเว้นใด ๆ ภายใต้บทบัญญัติของข้อ 6 และที่บัญญัติไว้เพื่อให้อยู่ภายใต้กฎหมายภายในประเทศและไม่กระทบต่อวรรค 3 ด้านล่างของข้อกำหนดอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องของอนุสัญญานี้

สิ่งที่ก่อให้เกิดผลประโยชน์เพียงพอและการด้อยค่าของสิทธิจะได้รับการพิจารณาตามข้อกำหนดของกฎหมายในประเทศและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการให้ประชาชนที่เกี่ยวข้องเข้าถึงความยุติธรรมอย่างกว้างขวางภายในขอบเขตของอนุสัญญานี้ เพื่อจุดประสงค์นี้ ผลประโยชน์ขององค์กรพัฒนาเอกชนใด ๆ ที่ตรงตามข้อกำหนดที่อ้างถึงในข้อ 2 วรรค 5 จะถือว่าเพียงพอสำหรับวัตถุประสงค์ของอนุวรรค (ก) ข้างต้น โดยถือว่าองค์กรดังกล่าวมีสิทธิที่อาจถูกทำให้เสียหายตามวัตถุประสงค์ของอนุวรรค (ข) ข้างต้น

บทบัญญัติของวรรค 2 นี้จะไม่ยกเว้นความเป็นไปได้ของขั้นตอนการตรวจสอบเบื้องต้นของหน่วยงานทางการปกครองและไม่ส่งผลกระทบต่อข้อกำหนดของการสิ้นสุดกระบวนการตรวจสอบทางปกครองก่อนที่จะใช้กระบวนการพิจารณาของศาล ซึ่งข้อกำหนดดังกล่าวอยู่ภายใต้กฎหมายภายในประเทศ

3. นอกจากนี้และไม่กระทบต่อกระบวนการตรวจสอบที่อ้างถึงในวรรค 1 และ 2 ข้างต้น ภาครัฐแต่ละฝ่ายจะต้องทำให้แน่ใจว่า หากเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในกฎหมายของประเทศ ประชาชนสามารถเข้าถึงการบริหาร หรือกระบวนการยุติธรรมเพื่อขอให้พิจารณาเกี่ยวกับการกระทำและการละเว้นการกระทำโดยบุคคลทั่วไปและหน่วยงานของรัฐซึ่งขัดต่อบทบัญญัติของกฎหมายในประเทศที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อม

4. นอกจากนี้และโดยไม่กระทบต่อวรรค 1 ข้างต้น กระบวนการที่อ้างถึงในวรรค 1 2 และ 3 ข้างต้นจะต้องให้การเยียวยาที่เพียงพอและมีประสิทธิภาพ รวมทั้งการบรรเทาทุกข์ตามคำสั่งศาลตามความเหมาะสมและเป็นธรรม โดยทันเวลา และไม่แพงเกินการกว่าที่กำหนด ภายใต้ข้อนี้จะได้รับหรือบันทึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษร คำตัดสินของศาลและเมื่อใดก็ตามที่ของหน่วยงานอื่น ๆ สาธารณชนจะต้องเข้าถึงได้

5. เพื่อประสิทธิภาพที่มากขึ้นของบทบัญญัติข้อนี้ ภาควิแต่ละฝ่ายจะต้องทำให้แน่ใจว่ามีการให้ข้อมูลแก่สาธารณะเกี่ยวกับการเข้าถึงกระบวนการตรวจสอบทางปกครองและการพิจารณาคดี และต้องพิจารณาการจัดตั้งกลไกความช่วยเหลือที่เหมาะสมเพื่อกำจัดหรือลดอุปสรรคทางการเงินและอื่น ๆ ในการเข้าถึงความยุติธรรม

ข้อ 10

การประชุมของภาคี

1. การประชุมครั้งแรกของภาคีจะจัดขึ้นไม่เกินหนึ่งปีหลังจากวันที่อนุสัญญานี้มีผลใช้บังคับ หลังจากนั้น การประชุมสามัญของภาคีจะจัดขึ้นอย่างน้อยหนึ่งครั้งทุก ๆ สองปี เว้นแต่จะตัดสินใจเป็นอย่างอื่นโดยภาคี หรือตามคำร้องขอเป็นลายลักษณ์อักษรของภาคีใด ๆ โดยมีเงื่อนไขว่า ภายในหกเดือนของคำขอจะถูกส่งไปยังภาคีทั้งหมดโดยเลขาธิการคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนยุโรป คำขอดังกล่าวได้รับการสนับสนุนโดยภาคีอย่างน้อยหนึ่งในสาม

2. ในการประชุม ภาคีจะต้องทบทวนการปฏิบัติตามอนุสัญญานี้อย่างต่อเนื่องบนพื้นฐานของการรายงานอย่างสม่ำเสมอโดยภาคี และโดยคำนึงถึงจุดประสงค์นี้ จะต้อง:

(ก) ทบทวนนโยบายและแนวทางทางกฎหมายและระเบียบวิธีในการเข้าถึงข้อมูล การมีส่วนร่วมของประชาชนในการตัดสินใจ และการเข้าถึงความยุติธรรมในเรื่องสิ่งแวดล้อม เพื่อปรับปรุงให้ดีขึ้น

(ข) แลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับประสบการณ์ที่ได้รับในการสรุปและดำเนินการตามข้อตกลงทวิภาคีและพหุภาคีหรือข้อตกลงอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับวัตถุประสงค์ของอนุสัญญานี้และภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง หรือมากกว่าที่เข้าร่วมเป็นภาคี

(ค) แสวงหาบริการของหน่วยงาน ECE ที่เกี่ยวข้องและหน่วยงานระหว่างประเทศที่มีอำนาจอื่น ๆ และคณะกรรมการเฉพาะด้านอื่น ๆ ตามความเหมาะสม ในทุกด้านที่นำไปสู่การบรรลุวัตถุประสงค์ของอนุสัญญานี้

(ง) จัดตั้งหน่วยงานย่อยใด ๆ ตามความจำเป็น

(จ) เตรียมพิธีสารของอนุสัญญานี้ ตามความเหมาะสม

(ฉ) พิจารณาและยอมรับข้อเสนอสำหรับการแก้ไขอนุสัญญานี้ตามบทบัญญัติของข้อ 14

(ช) พิจารณาและดำเนินการเพิ่มเติมใด ๆ ที่อาจจำเป็นเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของอนุสัญญานี้

(ซ) ในการประชุมครั้งแรก พิจารณาและโดยฉันทามตินำระเบียบปฏิบัติสำหรับการประชุม และการประชุมของหน่วยงานย่อย

(ณ) ในการประชุมครั้งแรก ให้ทบทวนประสบการณ์ในการปฏิบัติตามบทบัญญัติของมาตรา 5 วรรคที่ 9 และพิจารณาว่าขั้นตอนใดที่จำเป็นในการพัฒนาระบบที่อ้างถึงในวรรคนั้นต่อไป โดยคำนึงถึงกระบวนการและการพัฒนาระหว่างประเทศ รวมถึงรายละเอียดเพิ่มเติม ของตราสารที่เหมาะสมเกี่ยวกับการปล่อยมลพิษและขนถ่ายมลพิษหรือสินค้าคงคลังที่สามารถผนวกเข้ากับอนุสัญญานี้ได้

3. ที่ประชุมภาคีอาจพิจารณาจัดทำข้อตกลงทางการเงินตามความจำเป็น บนพื้นฐานของฉันทามติ
4. สหประชาชาติ ทบวงการชำนัญพิเศษและสำนักงานพลังงานปรมาณูระหว่างประเทศ ตลอดจนองค์กรบูรณาการทางเศรษฐกิจระดับรัฐหรือระดับภูมิภาคที่มีสิทธิภายใต้ข้อ 17 ในการลงนามในอนุสัญญานี้แต่ไม่ได้เป็นภาคีของอนุสัญญานี้ และองค์กรระหว่างรัฐบาลใด ๆ ที่มีคุณสมบัติเหมาะสมในสาขาที่เกี่ยวข้องกับอนุสัญญานี้ จะมีสิทธิเข้าร่วมในฐานะผู้สังเกตการณ์ในการประชุมของภาคี
5. องค์กรพัฒนาเอกชนใด ๆ ที่มีคุณสมบัติในสาขาที่เกี่ยวข้องกับอนุสัญญานี้ ซึ่งได้แจ้งเลขาธิการบริหารของคณะกรรมการการเศรษฐกิจยุโรปทราบถึงความประสงค์ที่จะเข้าร่วมในการประชุมของภาคีจะมีสิทธิเข้าร่วมในฐานะผู้สังเกตการณ์ เว้นแต่ภาคีอย่างน้อยหนึ่งในสามที่เข้าร่วมประชุมจะคัดค้าน
6. เพื่อจุดประสงค์ของวรรค 4 และ 5 ข้างต้น กฎของกระบวนการที่อ้างถึงในวรรค 2 (ข) ข้างต้นจะต้องจัดให้มีการเตรียมการในทางปฏิบัติสำหรับขั้นตอนการรับเข้าและข้อกำหนดอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

ข้อ 11

สิทธิในการลงคะแนนเสียง

1. ภาคีแห่งอนุสัญญาแต่ละฝ่ายจะมีเสียงหนึ่งเสียง ยกเว้นตามที่ระบุไว้ในวรรค 2 ด้านล่าง
2. องค์กรบูรณาการทางเศรษฐกิจระดับภูมิภาค ในเรื่องที่อยู่ในอำนาจของตน จะใช้สิทธิลงคะแนนเสียงเท่ากับจำนวนประเทศสมาชิกที่เป็นภาคีของอนุสัญญานี้ องค์กรดังกล่าวจะไม่ใช้สิทธิในการลงคะแนนเสียงหากประเทศสมาชิกใช้สิทธิของตน และในทางกลับกัน

ข้อ 12

สำนักงานเลขาธิการ

เลขาธิการบริหารของคณะกรรมการการเศรษฐกิจยุโรปจะทำหน้าที่ฝ่ายเลขานุการดังต่อไปนี้

- (ก) การจัดประชุมและการเตรียมการประชุมของภาคี
- (ข) การส่งรายงานและข้อมูลอื่น ๆ ที่ได้รับตามบทบัญญัติของอนุสัญญานี้ไปยังภาคี และ
- (ค) หน้าที่อื่น ๆ ที่อาจถูกกำหนดโดยภาคี

ข้อ 13

ภาคผนวก

ภาคผนวกของอนุสัญญานี้จะเป็นส่วนหนึ่งของอนุสัญญานี้

ข้อ 14

การแก้ไขอนุสัญญา

1. ภาคีใด ๆ อาจเสนอการแก้ไขอนุสัญญานี้

2. ข้อความของข้อเสนอแก้ไขอนุสัญญานี้จะส่งมอบเป็นลายลักษณ์อักษรไปยังเลขาธิการบริหารของคณะกรรมการการเศรษฐกิจยุโรป ซึ่งจะแจ้งให้ภาคีทั้งหมดทราบล่วงหน้าอย่างน้อยเก้าสิบวันก่อนการประชุมของภาคีที่มีการเสนอให้มีการรับรอง
3. ภาคีจะพยายามทุกวิถีทางเพื่อบรรลุข้อตกลงเกี่ยวกับการแก้ไขของอนุสัญญานี้โดยฉันทามติ หากความพยายามในฉันทามติทั้งหมด ไม่สามารถบรรลุข้อตกลงได้ การแก้ไขจะเป็นทางเลือกสุดท้ายโดยคะแนนเสียงข้างมากสามในสี่ของภาคีที่เข้าร่วมและลงคะแนนเสียงในที่ประชุม
4. การรับรองการแก้ไขอนุสัญญานี้ เป็นไปตามวรรค 3 ข้างต้น จะต้องแจ้งโดยผู้เก็บรักษา (Depositary) ไปยังภาคีทั้งหมด เพื่อให้สัตยาบัน อนุมัติ หรือยอมรับ การแก้ไขเพิ่มเติมอนุสัญญานี้นอกเหนือจากที่แก้ไขในภาคผนวกจะมีผลบังคับใช้สำหรับประเทศภาคีที่ให้สัตยาบัน อนุมัติ หรือยอมรับในวันที่เก้าสิบหลังจากที่ผู้ฝากได้รับแจ้งการให้สัตยาบัน อนุมัติ หรือยอมรับอย่างน้อยสามในสี่ของภาคีเหล่านี้ หลังจากนั้นจะมีผลใช้บังคับสำหรับภาคีอื่นใดในวันที่เก้าสิบหลังจากที่ภาคีนั้นมอบสัตยาบันสาร การอนุมัติ หรือการยอมรับการแก้ไข
5. ภาคีใด ๆ ที่ไม่สามารถอนุมัติการแก้ไขภาคผนวกของอนุสัญญานี้ จะต้องแจ้งให้ผู้เก็บรักษาทราบเป็นลายลักษณ์อักษรภายในสิบสองเดือนนับจากวันที่มีการสื่อสารถึงการยอมรับ ผู้เก็บรักษาจะต้องแจ้งให้ทุกฝ่ายทราบถึงการแจ้งเตือนดังกล่าวโดยไม่ชักช้า ภาคีอาจใช้แทนการยอมรับสำหรับการแจ้งเตือนครั้งก่อนได้ตลอดเวลา และเมื่อมีการฝากสารตอบรับไว้กับผู้เก็บรักษา การแก้ไขภาคผนวกดังกล่าวจะมีผลบังคับใช้สำหรับภาคีนั้น
6. เมื่อครบกำหนดสิบสองเดือนนับจากวันที่ผู้เก็บรักษาสื่อสารตามที่ระบุไว้ในวรรค 4 ข้างต้น การแก้ไขภาคผนวกจะมีผลบังคับใช้กับภาคีเหล่านั้นซึ่งไม่ได้ส่งการแจ้งเตือนไปยังผู้เก็บรักษาตามบทบัญญัติของ วรรค 5 ข้างต้นโดยมีเงื่อนไขว่าภาคีไม่เกินหนึ่งในสามได้ส่งการแจ้งเตือนดังกล่าวแล้ว
7. สำหรับวัตถุประสงค์ของข้อนี้ "ภาคีที่นำเสนอและลงคะแนนเสียง" หมายถึง ภาคีที่นำเสนอและลงคะแนนเสียงเห็นด้วยหรือปฏิเสธ

ข้อ 15

การทบทวนการปฏิบัติตาม

การประชุมของภาคีจะต้องจัดทำขึ้นบนพื้นฐานฉันทามติ การเตรียมการที่เป็นทางเลือกของลักษณะที่ไม่มี การเผชิญหน้า ไม่ใช้การพิจารณาคดี และการปรึกษาหารือ เพื่อทบทวนการปฏิบัติตามบทบัญญัติของอนุสัญญานี้ ข้อตกลงเหล่านี้จะอนุญาตให้สาธารณชนมีส่วนร่วมอย่างเหมาะสม และอาจรวมถึงทางเลือกในการพิจารณาการสื่อสารจากสาธารณชนในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับอนุสัญญานี้

ข้อ 16

การระงับข้อพิพาท

1. หากเกิดข้อพิพาทขึ้นระหว่างภาคีสองฝ่ายขึ้นไปเกี่ยวกับการตีความหรือการบังคับใช้อนุสัญญานี้ ทุกฝ่ายจะต้องหาทางแก้ไขโดยการเจรจาหรือด้วยวิธีอื่นใดในการระงับข้อพิพาทที่คู่พิพาทยอมรับได้
2. เมื่อลงนาม ให้สัตยาบัน ยอมรับ อนุมัติ หรือปฏิบัติตามอนุสัญญานี้ หรือในเวลาใดก็ตามหลังจากนั้น ภาคีอาจประกาศเป็นลายลักษณ์อักษรต่อผู้รับฝากว่า สำหรับข้อพิพาทที่ไม่ได้รับการแก้ไขตามวรรค 1 ข้างต้น จะยอมรับ

อย่างใดอย่างหนึ่งหรือทั้งสองอย่าง วิธีการระงับข้อพิพาทต่อไปนี้เป็นภาคบังคับที่เกี่ยวข้องกับภาคีใด ๆ ที่ยอม
รับภาระผูกพันเดียวกัน

(ก) การยื่นข้อพิพาทต่อศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ

(ข) อนุญาโตตุลาการตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ในภาคผนวก 2

3. หากคู่พิพาทยอมรับวิธีการระงับข้อพิพาททั้งสองวิธีตามที่อ้างถึงในวรรค 2 ข้างต้น ข้อพิพาทอาจถูกส่งไปยังศาล
ยุติธรรมระหว่างประเทศเท่านั้น เว้นแต่คู่พิพาทจะตกลงเป็นอย่างอื่น

ข้อ 17

การลงนาม

อนุสัญญานี้จะเปิดให้ลงนามที่เมืองออร์ฮุส (ประเทศเดนมาร์ก) ในวันที่ 25 มิถุนายน พ.ศ. 2541 และหลังจากนั้น
ที่สำนักงานใหญ่สหประชาชาติ ณ นครนิวยอร์ก จนถึงวันที่ 21 ธันวาคม พ.ศ. 2541 โดยรัฐสมาชิกของ
คณะกรรมการเศรษฐกิจยุโรปและรัฐที่มีสถานะที่ปรึกษากับคณะกรรมการเศรษฐกิจยุโรปตามวรรค 8 และ
11 ของมติที่ 36 (IV) วันที่ 28 มีนาคม พ.ศ. 2490 ของคณะมนตรีเศรษฐกิจและสังคม และตามภูมิภาค องค์การ
บูรณาการทางเศรษฐกิจที่จัดตั้งขึ้นโดยสมาชิกรัฐอธิปไตยของคณะกรรมการเศรษฐกิจยุโรป ซึ่งรัฐสมาชิกของรัฐ
ดังกล่าวได้โอนอำนาจหน้าที่ในเรื่องที่อยู่ภายใต้อนุสัญญานี้ รวมทั้งความสามารถในการทำสนธิสัญญาเกี่ยวกับเรื่อง
เหล่านี้

ข้อ 18

การเก็บรักษาอนุสัญญานี้

เลขาธิการสหประชาชาติจะทำหน้าที่เป็นผู้เก็บรักษาอนุสัญญานี้

ข้อ 19

การให้สัตยาบัน การยอมรับ การอนุมัติ และการเข้าถึง

1. อนุสัญญานี้จะอยู่ภายใต้การให้สัตยาบัน การยอมรับ หรือการอนุมัติโดยรัฐที่ลงนามและองค์การบูรณาการทาง
เศรษฐกิจระดับภูมิภาค
2. อนุสัญญานี้จะเปิดเพื่อภาคยานุวัติตั้งแต่วันที่ 22 ธันวาคม พ.ศ. 2541 โดยรัฐและองค์การบูรณาการทาง
เศรษฐกิจระดับภูมิภาคที่อ้างถึงในข้อ 17
3. รัฐอื่นใดที่ไม่ได้กล่าวถึงในวรรค 2 ข้างต้น ซึ่งเป็นสมาชิกของสหประชาชาติอาจเข้าเป็นภาคีอนุสัญญาได้เมื่อ
ได้รับอนุมัติจากที่ประชุมภาคี
4. องค์การใด ๆ ที่อ้างถึงในข้อ 17 ซึ่งเข้าเป็นภาคีของอนุสัญญานี้โดยไม่มีรัฐสมาชิกเป็นภาคี จะต้องผูกพันตาม
พันธกรณีทั้งหมดภายใต้อนุสัญญานี้ หากรัฐสมาชิกขององค์การดังกล่าวอย่างน้อยหนึ่งประเทศหรือมากกว่าเป็นภาคี
ของอนุสัญญานี้ องค์การและรัฐสมาชิกจะต้องตัดสินใจเกี่ยวกับความรับผิดชอบของตนสำหรับการปฏิบัติตาม
พันธกรณีภายใต้อนุสัญญานี้ ในกรณีดังกล่าว องค์การและรัฐสมาชิกจะไม่มีสิทธิในการใช้สิทธิตามอนุสัญญานี้พร้อม
กัน

5. ในสัตยาบันสาร การยอมรับ การอนุมัติ หรือภาคยานุวัติสารขององค์กร องค์กรบูรณาการทางเศรษฐกิจระดับภูมิภาคที่อ้างถึงในข้อ 17 จะต้องประกาศขอบเขตความสามารถของตนเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวที่อยู่ภายใต้อนุสัญญานี้ องค์กรเหล่านี้จะต้องแจ้งให้ผู้ฝากทราบถึงการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญตามขอบเขตความสามารถของพวกเขาด้วย

ข้อ 20

การมีผลบังคับใช้

1. อนุสัญญานี้จะมีผลบังคับใช้ในวันที่เก้าสิบหลังจากวันที่มอบสัตยาบันสาร การยอมรับ การอนุมัติ หรือภาคยานุวัติสารฉบับที่สิบหก
2. สำหรับวัตถุประสงค์ของวรรค 1 ข้างต้น ตราสารใด ๆ ที่มอบให้โดยองค์กรบูรณาการทางเศรษฐกิจระดับภูมิภาคจะไม่นับรวมกับตราสารที่มอบให้โดยรัฐสมาชิกขององค์กรดังกล่าว
3. สำหรับแต่ละรัฐหรือองค์กรที่อ้างถึงในข้อ 17 ซึ่งให้สัตยาบัน ยอมรับ หรือให้ความเห็นชอบต่ออนุสัญญานี้หรือภาคยานุวัติหลังจากมอบสัตยาบันสาร การยอมรับ การอนุมัติ หรือภาคยานุวัติสารฉบับที่สิบหก อนุสัญญานี้จะมีผลใช้บังคับในวันที่เก้าสิบหลังจากวันที่มอบสัตยาบันสาร การยอมรับ การอนุมัติ หรือภาคยานุวัติสารโดยรัฐหรือองค์กรดังกล่าว

ข้อ 21

การถอนตัว

ในเวลาใดก็ตามหลังจากสามปีนับจากวันที่อนุสัญญานี้มีผลใช้บังคับกับภาคีใด ภาคีนั้นอาจถอนตัวจากอนุสัญญาโดยแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรไปยังผู้เก็บรักษา การถอนดังกล่าวจะมีผลในวันที่เก้าสิบหลังจากวันที่ผู้เก็บรักษาได้รับ

ข้อ 22

ข้อความรับรองความถูกต้อง

ต้นฉบับของอนุสัญญานี้ซึ่งเป็นข้อความภาษาอังกฤษ ฝรั่งเศส และรัสเซียมีความถูกต้องเท่าเทียมกัน โดยส่งมอบไว้กับเลขาธิการสหประชาชาติ

เพื่อเป็นสักขีพยานแก่การนี้ ผู้ลงนามข้างทำนองนี้ซึ่งได้รับมอบอำนาจโดยถูกต้อง ได้ลงนามความตกลงฉบับนี้

จัดทำขึ้น ณ เมืองออร์ฮุส (ประเทศเดนมาร์ก) วันที่ยี่สิบห้า มิถุนายน หนึ่งพันเก้าร้อยเก้าสิบแปด

ภาคผนวก 1

รายการกิจกรรมที่อ้างอิงในข้อ 6 วรรค 1 (ก)

1. ภาคพลังงาน:

- โรงกลั่นน้ำมันแร่และก๊าซ
- โรงงานผลิตแก๊สและของเหลว
- โรงไฟฟ้าพลังงานความร้อนและการติดตั้งเพื่อการเผาไหม้อื่น ๆ ที่มีฮีตอินพุต (heat input) ตั้งแต่ 50 เมกะวัตต์ (MW) ขึ้นไป
- เตาเผาถ่านโค้ก
- โรงไฟฟ้านิวเคลียร์และเครื่องปฏิกรณ์นิวเคลียร์อื่น ๆ รวมถึงการรื้อหรือรื้อถอนสถานียังชีพหรือเครื่องปฏิกรณ์ 1/ (ยกเว้นการติดตั้งเพื่อการวิจัยสำหรับการผลิตและการแปลงวัสดุฟิชชันและวัสดุเฟอร์ไรต์ที่กำลังสูงสุดไม่เกิน 1 กิโลวัตต์ต่อโหลความร้อนต่อเนื่อง)
- โรงงานสำหรับการแปรรูปเชื้อเพลิงนิวเคลียร์ที่ฉายรังสี
- โรงงานที่ออกแบบ:
 - สำหรับการผลิตหรือการเสริมสมรรถนะของเชื้อเพลิงนิวเคลียร์
 - สำหรับการแปรรูปเชื้อเพลิงนิวเคลียร์ที่ฉายรังสีหรือกากกัมมันตภาพรังสีระดับสูง
 - สำหรับการกำจัดเชื้อเพลิงนิวเคลียร์ที่ฉายรังสีในขั้นสุดท้าย
 - สำหรับการกำจัดกากกัมมันตภาพรังสีในขั้นสุดท้ายเท่านั้น
 - สำหรับการจัดเก็บเฉพาะของเชื้อเพลิงนิวเคลียร์ที่ฉายรังสีหรือกากกัมมันตรังสีในสถานที่อื่นซึ่งไม่ใช่สถานที่ผลิต (วางแผนไว้นานกว่า 10 ปี)

2. การผลิตและการแปรรูปโลหะ:

- แร่โลหะ (รวมถึงแร่ซัลไฟด์) การเผาหรือการผิกรแร่
- สิ่งติดตั้งสำหรับการผลิตเหล็กดิบหรือเหล็กกล้า (การหลอมละลายหลักหรือรอง) รวมทั้งการหล่อแบบต่อเนื่องที่มีกำลังการผลิตเกิน 2.5 ตันต่อชั่วโมง
- การติดตั้งสำหรับการแปรรูปโลหะในกลุ่มเหล็ก
 - (1) โรงงานรีดโลหะที่มีกำลังการผลิตเหล็กดิบเกิน 20 ตันต่อชั่วโมง
 - (2) โรงงานตีเหล็กด้วยค้อนซึ่งพลังงานเกิน 50 กิโลจูลต่อค้อนหนึ่งอัน โดยที่พลังงานความร้อนที่ใช้เกิน 20 เมกะวัตต์
 - (3) การใช้สารเคลือบป้องกันโลหะหลอมกับเหล็กดิบเกิน 2 ตันต่อชั่วโมง
- โรงหล่อโลหะที่มีกำลังการผลิตเกิน 20 ตันต่อวัน

- การติดตั้ง:

(1) สำหรับการผลิตโลหะดิบนอกกลุ่มเหล็กจากแร่ สารเข้มข้น หรือวัตถุดิบทุติยภูมิโดยกระบวนการทางโลหะวิทยา เคมี หรืออิเล็กทรอนิกส์

(2) สำหรับการถลุง รวมถึงการผสมโลหะที่ไม่ใช่เหล็ก รวมถึงผลิตภัณฑ์ที่นำกลับมาใช้ใหม่ (การกลั่น การหล่อโลหะ ฯลฯ) ที่มีความสามารถในการหลอมเกิน 4 ตันต่อวันสำหรับตะกั่วและแคดเมียม หรือ 20 ตันต่อวันสำหรับโลหะอื่น ๆ ทั้งหมด

- การติดตั้งสำหรับการปรับสภาพพื้นผิวของโลหะและวัสดุพลาสติกโดยใช้กระบวนการอิเล็กทรอนิกส์หรือเคมีที่ปริมาตรของถังบำบัดเกิน 30 ลบ.ม.

3. อุตสาหกรรมแร่

- โรงงานผลิตปูนเม็ดในเตาเผาแบบหมุนที่มีกำลังผลิตเกิน 500 ตันต่อวัน หรือปูนขาวในเตาเผาแบบหมุนที่มีกำลังผลิตเกิน 50 ตันต่อวัน หรือในเตาเผาอื่นที่มีกำลังผลิตเกิน 50 ตันต่อวัน

- โรงงานผลิตแร่ใยหินและการผลิตผลิตภัณฑ์จากแร่ใยหิน

- โรงงานผลิตแก้วรวมทั้งใยแก้วที่มีกำลังการผลิตเกิน 20 ตันต่อวัน

- โรงงานหลอมสารแร่ รวมทั้งการผลิตเส้นใยแร่ที่มีกำลังการผลิตเกิน 20 ตันต่อวัน

- โรงงานผลิตผลิตภัณฑ์เซรามิกโดยการเผาโดยเฉพาะ กระเบื้องมุงหลังคา อิฐ อิฐทนไฟ กระเบื้อง สโตนแวร์หรือพอร์ซเลนที่มีกำลังการผลิตเกิน 75 ตันต่อวัน และ/หรือที่มีกำลังการผลิตเตาเผาเกิน 4 ลบ.ม. และมีการกำหนดความหนาแน่นต่อเตาเผาเกิน 300 กก./ลบ.ม.

4. อุตสาหกรรมเคมี- การผลิตตามความหมายของประเภทของกิจกรรมที่มีอยู่ในวรรคนี้ หมายถึง การผลิตในระดับอุตสาหกรรมโดยกระบวนการทางเคมีของสารหรือกลุ่มของสารที่ระบุไว้ในอนุวรรค (ก) ถึง (ข)

(ก) การติดตั้งสารเคมีสำหรับการผลิตสารอินทรีย์พื้นฐาน เช่น

(1) ไฮโดรคาร์บอนอย่างง่าย (เชิงเส้นหรือเป็นวงกลม อิ่มตัวหรือไม่อิ่มตัว อะลิฟาติกหรืออะโรมาติก)

(2) ไฮโดรคาร์บอนที่มีออกซิเจนเป็นส่วนประกอบ เช่น แอลกอฮอล์ อัลดีไฮด์ คีโตน กรดคาร์บอกซิลิก เอสเทอร์ อะซีเตต อีเทอร์ เปอร์ออกไซด์ อีพอกไซด์เรซิน

(3) ซัลเฟอร์รัสไฮโดรคาร์บอน

(4) ไนโตรเจนไฮโดรคาร์บอน เช่น เอมีน เอไมด์ สารประกอบไนไตรล์ สารประกอบไนโตรหรือสารประกอบไนเตรต ไนไตรล์ ไซยาเนต ไอโซไซยาเนต

(5) ไฮโดรคาร์บอนที่มีฟอสฟอรัสเป็นส่วนประกอบ

(6) ฮาโลเจนไฮโดรคาร์บอน

(7) สารประกอบอินทรีย์โลหะ

- (8) วัสดุพลาสติกขั้นมูลฐาน (โพลิเมอร์ เส้นใยสังเคราะห์ และเส้นใยที่มีเซลลูโลสเป็นหลัก)
- (9) ยางสังเคราะห์
- (10) สีย้อมและเม็ดสี
- (11) สารที่ออกฤทธิ์ต่อพื้นผิวและสารลดแรงตึงผิว
- (ข) การติดตั้งสารเคมีสำหรับการผลิตสารเคมีอนินทรีย์ขั้นพื้นฐาน เช่น
- (1) ก๊าซ เช่น แอมโมเนีย คลอรีนหรือไฮโดรเจนคลอไรด์ ฟลูออรีนหรือไฮโดรเจนฟลูออไรด์ คาร์บอนออกไซด์ สารประกอบกำมะถัน ไนโตรเจนออกไซด์ ไฮโดรเจน ซัลเฟอร์ไดออกไซด์ คาร์บอนิลคลอไรด์
- (2) กรด เช่น กรดโครมิก กรดไฮโดรฟลูออริก กรดฟอสฟอริก กรดไนตริก กรดไฮโดรคลอริก กรดซัลฟิวริก โอเลม กรดกำมะถัน
- (3) เบส เช่น แอมโมเนียมไฮดรอกไซด์ โพแทสเซียมไฮดรอกไซด์ โซเดียมไฮดรอกไซด์
- (4) เกลือ เช่น แอมโมเนียมคลอไรด์ โพแทสเซียมคลอเรต โพแทสเซียมคาร์บอเนต โซเดียมคาร์บอเนต เพอร์บอเรต ซิลเวอร์ไนเตรต
- (5) โลหะ ออกไซด์ของโลหะ หรือสารประกอบอนินทรีย์อื่น ๆ เช่น แคลเซียมคาร์ไบด์ ซิลิกอน ซิลิกอนคาร์ไบด์
- (ค) การติดตั้งสารเคมีสำหรับการผลิตปุ๋ยที่มีฟอสฟอรัส ไนโตรเจน หรือโพแทสเซียมเป็นพื้นฐาน (ปุ๋ยเชิงเดี่ยวหรือปุ๋ยผสม)
- (ง) การติดตั้งสารเคมีสำหรับการผลิตผลิตภัณฑ์สุขภาพพืชขั้นพื้นฐานและไบโอไซด์
- (จ) การติดตั้งโดยใช้กระบวนการทางเคมีหรือชีวภาพสำหรับการผลิตเภสัชภัณฑ์ขั้นมูลฐาน
- (ฉ) การติดตั้งสารเคมีสำหรับการผลิตวัตถุระเบิด
- (ช) การติดตั้งทางเคมีซึ่งใช้กระบวนการทางเคมีหรือชีวภาพในการผลิตสารเติมแต่งอาหารโปรตีน การหมัก และสารโปรตีนอื่น ๆ

5. การจัดการของเสีย

- การติดตั้งสำหรับการเผา การเก็บกู้ การบำบัดสารเคมี หรือการฝังกลบของเสียอันตราย
- การติดตั้งสำหรับการเผาขยะเทศบาลที่มีกำลังการผลิตเกิน 3 ตันต่อชั่วโมง
- สิ่งติดตั้งสำหรับกำจัดของเสียไม่อันตรายที่มีกำลังการผลิตเกิน 50 ตันต่อวัน
- การฝังกลบที่รับมากกว่า 10 ตันต่อวันหรือมีความจุรวมมากกว่า 25,000 ตัน ไม่รวมการฝังกลบของขยะเฉื่อย

6. โรงบำบัดน้ำเสียที่มีศักยภาพเทียบเท่าสำหรับประชากรมากกว่า 150,000 คน

7. โรงงานอุตสาหกรรมสำหรับ
 - (ก) การผลิตเยื่อกระดาษจากไม้หรือวัสดุเส้นใยที่คล้ายกัน
 - (ข) การผลิตกระดาษและแผ่นกระดาษที่มีกำลังการผลิตเกิน 20 ตันต่อวัน
8. (ก) การก่อสร้างเส้นทางรถไฟระยะยาวและสนามบิน 2/ โดยมีความยาวทางวิ่งพื้นฐานตั้งแต่ 2,100 ม. ขึ้นไป
 - (ข) การก่อสร้างมอเตอร์เวย์และทางด่วน 3/
 - (ค) การก่อสร้างถนนใหม่ขนาดสี่ช่องจราจรขึ้นไป หรือปรับแนว และ/หรือขยายถนนเดิมขนาดสองช่องจราจรหรือน้อยกว่าเพื่อให้มีช่องจราจรตั้งแต่สี่ช่องขึ้นไป ซึ่งถนนใหม่ หรือปรับแนว และ/หรือขยายส่วนดังกล่าวของถนนจะมีความยาวต่อเนื่องตั้งแต่ 10 กม. ขึ้นไป
9. (ก) การขนส่งทางแม่น้ำ และท่าเรือสำหรับการสัญจรทางแม่น้ำซึ่งอนุญาตให้เรือขนาดมากกว่า 1,350 ตันผ่านได้
 - (ข) ท่าค้าขาย ท่าเทียบเรือขนถ่ายที่ติดกับท่าบกและท่าภายนอก (ไม่รวมท่าข้ามฟาก) ซึ่งรับเรือได้ตั้งแต่ 1,350 ตันขึ้นไป
10. อัตราการสูบน้ำบาดาลหรือน้ำบาดาลเทียม ซึ่งปริมาณน้ำที่สูบใหม่ต่อปีเทียบเท่าหรือมากกว่า 10 ล้าน ลบ.ม.
11. (ก) งานเพื่อการถ่ายโอนทรัพยากรน้ำระหว่างลุ่มแม่น้ำ ซึ่งการถ่ายโอนนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อป้องกันปัญหาการขาดแคลนน้ำที่เป็นไปได้ และในกรณีที่ปริมาณน้ำที่ถ่ายโอนเกินกว่า 100 ล้านลูกบาศก์เมตร/ปี
 - (ข) ในกรณีอื่น ๆ ทั้งหมด ทำงานเพื่อการถ่ายโอนทรัพยากรน้ำระหว่างลุ่มน้ำที่การไหลเฉลี่ยของแอ่งน้ำเกิน 2,000 ล้านลูกบาศก์เมตร/ปี และปริมาณน้ำที่ถ่ายโอนเกินร้อยละ 5 ของการไหลนี้

ในทั้งสองกรณีไม่รวมการขนส่งน้ำดื่มแบบท่อ
12. การสกัดน้ำมันปิโตรเลียมและก๊าซธรรมชาติเพื่อการค้า ปริมาณที่สกัดได้เกิน 500 ตัน/วัน ในกรณีของปิโตรเลียม และ 500,000 ลูกบาศก์เมตร/วัน ในกรณีของก๊าซ
13. เขื่อนและสิ่งติดตั้งอื่น ๆ ที่ออกแบบมาเพื่อกักเก็บน้ำหรือกักเก็บน้ำถาวร ซึ่งปริมาณน้ำที่กักเก็บหรือกักเก็บไว้ใหม่หรือเพิ่มเติมเกิน 10 ล้านลูกบาศก์เมตร
14. ท่อขนส่งก๊าซ น้ำมัน หรือสารเคมีที่มีขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางมากกว่า 800 มิลลิเมตร และยาวเกิน 40 กิโลเมตร
15. โรงเรือนขนาดใหญ่สำหรับการเลี้ยงสัตว์ปีกหรือสุกร ที่มีมากกว่า
 - (ก) 40,000 แห่งสำหรับสัตว์ปีก
 - (ข) 2,000 แห่งสำหรับสุกรที่ผลิต (มากกว่า 30 กก.) หรือ
 - (ค) 750 ที่สำหรับแม่สุกร

16. เหมืองหินและการทำเหมืองแบบเปิดที่พื้นผิวของพื้นที่การปฏิบัติงานเกิน 25 เฮกตาร์ หรือการสกัดถ่านหินฟิตที่พื้นผิวของพื้นที่การปฏิบัติงานเกิน 150 เฮกตาร์
17. งานก่อสร้างสายไฟฟ้าเหนือศีรษะขนาดแรงดันตั้งแต่ 220 กิโลโวลต์ขึ้นไป ยาวเกิน 15 กม.
18. สถานที่เก็บผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียม ปิโตรเคมี หรือเคมีภัณฑ์ที่มีความจุตั้งแต่ 200,000 ตันขึ้นไป
19. กิจกรรมอื่น ๆ
 - โรงงานสำหรับการปรับสภาพ (การปฏิบัติการ เช่น การซัก การฟอกขาว การชุบ) หรือการย้อมเส้นใยหรือสิ่งทอที่มีความสามารถในการบำบัดเกิน 10 ตันต่อวัน
 - โรงงานสำหรับฟอกหนังและหนังที่มีความสามารถในการบำบัดเกิน 12 ตันของผลิตภัณฑ์สำเร็จรูปต่อวัน
 - (ก) โรงฆ่าสัตว์ที่มีกำลังการผลิตซากมากกว่า 50 ตันต่อวัน
 - (ข) การบำบัดและการแปรรูปที่มีไว้สำหรับการผลิตผลิตภัณฑ์อาหารจาก:
 - (1) วัตถุดิบจากสัตว์ (นอกจากนม) ที่มีกำลังการผลิตผลิตภัณฑ์สำเร็จรูปมากกว่า 75 ตันต่อวัน
 - (2) วัตถุดิบผักที่มีกำลังการผลิตผลิตภัณฑ์สำเร็จรูปมากกว่า 300 ตันต่อวัน (มูลค่าเฉลี่ยรายไตรมาส)
 - (ค) การบำบัดและแปรรูปนม ปริมาณน้ำนมที่ได้รับมากกว่า 200 ตันต่อวัน (ค่าเฉลี่ยรายปี)
 - สิ่งติดตั้งสำหรับกำจัดหรือรีไซเคิลซากสัตว์และของเสียจากสัตว์ที่มีความสามารถในการบำบัดเกิน 10 ตันต่อวัน
 - การติดตั้งสำหรับการปรับสภาพพื้นผิวของสสาร วัตถุ หรือผลิตภัณฑ์โดยใช้ตัวทำละลายอินทรีย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับการตกแต่ง พิมพ์ เคลือบ ล้างไขมัน กันน้ำ ปรับขนาด ทาสี ทำความสะอาด หรือทำให้ชุ่ม โดยมีความสามารถในการบริโภคมากกว่า 150 กก. ต่อชั่วโมงหรือมากกว่า 200 ตันต่อปี
 - การติดตั้งสำหรับการผลิตคาร์บอน (ถ่านหินที่เผาไหม้) หรืออิเล็กทรอนิกส์โดยวิธีเผาหรือแกรไฟต์
20. กิจกรรมใด ๆ ที่ไม่ครอบคลุมในย่อหน้าที่ 1-19 ข้างต้นที่จัดให้มีการมีส่วนร่วมของประชาชนภายใต้ขั้นตอนการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อมตามกฎหมายของประเทศ
21. บทบัญญัติของข้อ 6 วรรค 1 (ก) ของอนุสัญญานี้ไม่ใช้กับโครงการใด ๆ ข้างต้นที่ดำเนินการโดยเฉพาะหรือส่วนใหญ่สำหรับการวิจัย การพัฒนา และการทดสอบวิธีการหรือผลิตภัณฑ์ใหม่ ๆ เป็นเวลาน้อยกว่าสองปี เว้นแต่จะเป็น มีแนวโน้มที่จะส่งผลเสียอย่างมากต่อสิ่งแวดล้อมหรือสุขภาพ
22. การเปลี่ยนแปลงหรือขยายกิจกรรมใด ๆ ซึ่งการเปลี่ยนแปลงหรือขยายในตัวเองนั้นเป็นไปตามเกณฑ์/เกณฑ์ที่กำหนดไว้ในภาคผนวกนี้ จะต้องอยู่ภายใต้ข้อ 6 วรรค 1 (ก) ของอนุสัญญานี้ การเปลี่ยนแปลงหรือการขยายกิจกรรมอื่นใดจะอยู่ภายใต้ข้อ 6 วรรค 1 (ข) ของอนุสัญญานี้

หมายเหตุ

1/ โรงไฟฟ้านิวเคลียร์และเครื่องปฏิกรณ์นิวเคลียร์อื่น ๆ เป็นการติดตั้งเมื่อเชื้อเพลิงนิวเคลียร์ทั้งหมดและองค์ประกอบที่ปนเปื้อนกัมมันตภาพรังสีอื่น ๆ ถูกเคลื่อนย้ายจากสถานที่ติดตั้งอย่างถาวร

2/ สำหรับวัตถุประสงค์ของอนุสัญญานี้ "สนามบิน" หมายถึง สนามบินที่เป็นไปตามคำนิยามในอนุสัญญา芝加哥 พ.ศ. 2487 ซึ่งจัดตั้งองค์การการบินพลเรือนระหว่างประเทศ (ภาคผนวก 14)

3/ เพื่อวัตถุประสงค์ของอนุสัญญานี้ "ทางด่วน" หมายถึง ถนนที่เป็นไปตามคำนิยามในข้อตกลงยุโรปว่าด้วยเส้นทางจราจรระหว่างประเทศหลัก ลงวันที่ 15 พฤศจิกายน พ.ศ. 2518

ภาคผนวก 2

อนุญาโตตุลาการ

1. ในกรณีที่มีการยื่นข้อพิพาทเพื่อการอนุญาโตตุลาการตามข้อ 16 วรรค 2 ของอนุสัญญานี้ ภาคีหรือหลายฝ่ายจะต้องแจ้งให้สำนักเลขาธิการทราบถึงประเด็นของการอนุญาโตตุลาการและระบุโดยเจาะจง ถึงข้อกำหนดของอนุสัญญานี้ ซึ่งการตีความหรือการประยุกต์ใช้เป็นปัญหา สำนักเลขาธิการจะส่งต่อข้อมูลที่ได้รับไปยังภาคีทั้งหมดของอนุสัญญานี้
2. คณะอนุญาโตตุลาการจะประกอบด้วยสมาชิกสามคน โดยที่ทั้งสองฝ่ายหรือฝ่ายที่อ้างสิทธิและอีกฝ่ายหนึ่งหรือฝ่ายใดในข้อพิพาทจะแต่งตั้งอนุญาโตตุลาการ และอนุญาโตตุลาการสองคนที่ได้รับการแต่งตั้งนั้นจะต้องกำหนดโดยข้อตกลงร่วมกันว่าอนุญาโตตุลาการคนที่สามจะเป็นประธานของคณะอนุญาโตตุลาการ ฝ่ายหลังจะต้องไม่ใช่คนชาติของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งในข้อพิพาท และไม่มีที่อยู่อาศัยตามปกติในดินแดนของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งหรือว่าจ้างโดยฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง และไม่ได้จัดการกับคดีนี้ในประเด็นอื่นใด
3. หากไม่มีการแต่งตั้งประธานคณะอนุญาโตตุลาการภายในสองเดือนนับจากการแต่งตั้งอนุญาโตตุลาการคนที่สอง เลขาธิการบริหารของคณะกรรมการเศรษฐกิจยุโรปจะแต่งตั้งประธานตามคำร้องขอของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งในข้อพิพาท ภายในระยะเวลาสองเดือนถัดไป
4. หากคู่พิพาทฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่แต่งตั้งอนุญาโตตุลาการภายในสองเดือนหลังจากได้รับการร้องขอ คู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งอาจแจ้งเลขาธิการบริหารของคณะกรรมการเศรษฐกิจยุโรป ซึ่งจะแต่งตั้งประธานคณะอนุญาโตตุลาการ ภายในระยะเวลาอีกสองเดือน เมื่อมีการแต่งตั้ง ประธานคณะอนุญาโตตุลาการจะต้องขอให้ฝ่ายที่ยังไม่ได้แต่งตั้งอนุญาโตตุลาการดำเนินการดังกล่าวภายในสองเดือน หากไม่ดำเนินการภายในระยะเวลาดังกล่าว ประธานจะแจ้งเลขาธิการบริหารของคณะกรรมการเศรษฐกิจยุโรป ซึ่งจะเป็นผู้นัดหมายภายในระยะเวลาสองเดือนถัดไป
5. คณะอนุญาโตตุลาการจะต้องตัดสินตามกฎหมายระหว่างประเทศและบทบัญญัติของอนุสัญญานี้
6. คณะอนุญาโตตุลาการใด ๆ ที่จัดตั้งขึ้นภายใต้บทบัญญัติที่กำหนดไว้ในภาคผนวกนี้จะกำหนดระเบียบวิธีปฏิบัติขึ้นเอง
7. การตัดสินของคณะอนุญาโตตุลาการ ทั้งในด้านกระบวนการและเนื้อหา จะถือตามคะแนนเสียงข้างมากของสมาชิก
8. คณะอนุญาโตตุลาการอาจใช้มาตรการที่เหมาะสมทั้งหมดเพื่อสร้างข้อเท็จจริง

9. คู่พิพาทในข้อพิพาทจะต้องอำนวยความสะดวกในการทำงานของคณะอนุญาโตตุลาการ และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง การใช้วิธีการทั้งหมดที่จะต้อง

(ก) จัดเตรียมเอกสาร สิ่งอำนวยความสะดวก และข้อมูลที่เกี่ยวข้องทั้งหมด

(ข) จัดให้มี หรือดำเนินการตามที่จำเป็น เพื่อเรียกพยานหรือผู้เชี่ยวชาญและรับหลักฐานของพวกเขา

10. คู่สัญญาและอนุญาโตตุลาการจะต้องปกป้องความลับของข้อมูลใด ๆ ที่พวกเขาได้รับเป็นความลับระหว่างการดำเนินการของคณะอนุญาโตตุลาการ

11. คณะอนุญาโตตุลาการอาจเสนอมาตรการคุ้มครองชั่วคราวตามคำร้องขอของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง

12. หากคู่พิพาทฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่ปรากฏตัวต่อหน้าคณะอนุญาโตตุลาการหรือไม่สามารถแก้ต่างคดีของตนได้ คู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งอาจร้องขอให้ศาลดำเนินการต่อไปและให้คำตัดสินเป็นที่สิ้นสุด การขาดคู่ความหรือความล้มเหลวของคู่ความในการต่อสู้คดีจะไม่ถือเป็นการขัดขวางการดำเนินกระบวนการพิจารณา

13. คณะอนุญาโตตุลาการอาจรับฟังและตัดสินข้อเรียกร้องโต้แย้งที่เกิดขึ้นโดยตรงจากสาระสำคัญของข้อพิพาท

14. เว้นแต่คณะอนุญาโตตุลาการจะพิจารณาเป็นอย่างอื่นเนื่องจากสถานการณ์เฉพาะของคดี ค่าใช้จ่ายของศาลรวมถึงค่าตอบแทนของสมาชิกจะต้องตกเป็นภาระของคู่พิพาทในส่วนแบ่งที่เท่ากัน ศาลจะเก็บบันทึกค่าใช้จ่ายทั้งหมด และจะส่งค่าแถลงขั้นสุดท้ายให้กับคู่กรณี

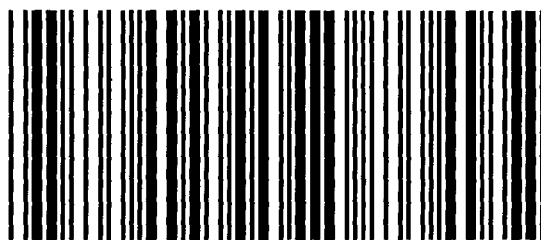
15. ภาษีใด ๆ ของอนุสัญญานี้ที่มีส่วนได้ส่วนเสียตามกฎหมายในสาระสำคัญของข้อพิพาท และซึ่งอาจได้รับผลกระทบจากการตัดสินในคดีนี้ อาจเข้าแทรกแซงกระบวนการพิจารณาโดยได้รับความยินยอมจากศาล

16. คณะอนุญาโตตุลาการจะต้องให้คำชี้ขาดภายในห้าเดือนนับจากวันที่จัดตั้งขึ้น เว้นแต่เห็นว่าจำเป็นต้องขยายระยะเวลาที่กำหนดไว้ซึ่งไม่ควรเกินห้าเดือน

17. คำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการจะต้องแสดงเหตุผลประกอบ ซึ่งถือเป็นที่สุดและมีผลผูกพันทุกฝ่ายในข้อพิพาท คำชี้ขาดจะถูกส่งโดยคณะอนุญาโตตุลาการไปยังคู่กรณีในข้อพิพาทและสำนักงานเลขาธิการ จากนั้นสำนักงานเลขาธิการจะส่งต่อข้อมูลที่ได้รับไปยังภาคีทั้งหมดของอนุสัญญานี้

18. ข้อพิพาทใด ๆ ที่อาจเกิดขึ้นระหว่างคู่สัญญาฝ่ายต่าง ๆ เกี่ยวกับการตีความหรือการดำเนินการของคำชี้ขาด อาจถูกเสนอโดยฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไปยังคณะอนุญาโตตุลาการที่ทำคำชี้ขาด หรือหากไม่สามารถให้คำชี้ขาดได้ ให้ยื่นต่อคณะอนุญาโตตุลาการคณะอื่นที่จัดตั้งขึ้นเพื่อจุดประสงค์นี้ ในลักษณะเดียวกับครั้งแรก

.....

DOCUMENT INFORMATION

FILE NAME : Ch_XXVII_13

VOLUME : VOL-2

CHAPTER : Chapter XXVII. Environment

TITLE : 13. Convention on Access to Information, Public
Participation in Decision-Making and Access to
Justice in Environmental Matters. Aarhus, Denmark, 25
June 1998

CONVENTION ON ACCESS TO INFORMATION, PUBLIC
PARTICIPATION IN DECISION-MAKING AND ACCESS TO
JUSTICE IN ENVIRONMENTAL MATTERS

CONVENTION SUR L'ACCÈS À L'INFORMATION, LA
PARTICIPATION DU PUBLIC AU PROCESSUS DÉCISIONNEL
ET L'ACCÈS À LA JUSTICE EN MATIÈRE
D'ENVIRONNEMENT

КОНВЕНЦИЯ О ДОСТУПЕ К ИНФОРМАЦИИ, УЧАСТИИ
ОБЩЕСТВЕННОСТИ В ПРОЦЕССЕ ПРИНЯТИЯ РЕШЕНИЙ
И ДОСТУПЕ К ПРАВОСУДИЮ ПО ВОПРОСАМ,
КАСАЮЩИМСЯ ОКРУЖАЮЩЕЙ СРЕДЫ

**CONVENTION ON ACCESS TO INFORMATION, PUBLIC
PARTICIPATION IN DECISION-MAKING AND ACCESS TO
JUSTICE IN ENVIRONMENTAL MATTERS**

United Nations
1998

**CONVENTION ON ACCESS TO INFORMATION, PUBLIC
PARTICIPATION IN DECISION-MAKING AND ACCESS
TO JUSTICE IN ENVIRONMENTAL MATTERS**

The Parties to this Convention,

Recalling principle 1 of the Stockholm Declaration on the Human Environment,

Recalling also principle 10 of the Rio Declaration on Environment and Development,

Recalling further General Assembly resolutions 37/7 of 28 October 1982 on the World Charter for Nature and 45/94 of 14 December 1990 on the need to ensure a healthy environment for the well-being of individuals,

Recalling the European Charter on Environment and Health adopted at the First European Conference on Environment and Health of the World Health Organization in Frankfurt-am-Main, Germany, on 8 December 1989,

Affirming the need to protect, preserve and improve the state of the environment and to ensure sustainable and environmentally sound development,

Recognizing that adequate protection of the environment is essential to human well-being and the enjoyment of basic human rights, including the right to life itself,

Recognizing also that every person has the right to live in an environment adequate to his or her health and well-being, and the duty, both individually and in association with others, to protect and improve the environment for the benefit of present and future generations,

Considering that, to be able to assert this right and observe this duty, citizens must have access to information, be entitled to participate in decision-making and have access to justice in environmental matters, and acknowledging in this regard that citizens may need assistance in order to exercise their rights,

Recognizing that, in the field of the environment, improved access to information and public participation in decision-making enhance the quality and the implementation of decisions, contribute to public awareness of environmental issues, give the public the opportunity to express its concerns and enable public authorities to take due account of such concerns,

Aiming thereby to further the accountability of and transparency in decision-making and to strengthen public support for decisions on the environment,

Recognizing the desirability of transparency in all branches of government and inviting legislative bodies to implement the principles of this Convention in their proceedings,

Recognizing also that the public needs to be aware of the procedures for participation in environmental decision-making, have free access to them and know how to use them,

Recognizing further the importance of the respective roles that individual citizens, non-governmental organizations and the private sector can play in environmental protection,

Desiring to promote environmental education to further the understanding of the environment and sustainable development and to encourage widespread public awareness of, and participation in, decisions affecting the environment and sustainable development,

Noting, in this context, the importance of making use of the media and of electronic or other, future forms of communication,

Recognizing the importance of fully integrating environmental considerations in governmental decision-making and the consequent need for public authorities to be in possession of accurate, comprehensive and up-to-date environmental information,

Acknowledging that public authorities hold environmental information in the public interest,

Concerned that effective judicial mechanisms should be accessible to the public, including organizations, so that its legitimate interests are protected and the law is enforced,

Noting the importance of adequate product information being provided to consumers to enable them to make informed environmental choices,

Recognizing the concern of the public about the deliberate release of genetically modified organisms into the environment and the need for increased transparency and greater public participation in decision-making in this field,

Convinced that the implementation of this Convention will contribute to strengthening democracy in the region of the United Nations Economic Commission for Europe (ECE),

Conscious of the role played in this respect by ECE and recalling, inter alia, the ECE Guidelines on Access to Environmental Information and Public Participation in Environmental Decision-making endorsed in the Ministerial Declaration adopted at the Third Ministerial Conference "Environment for Europe" in Sofia, Bulgaria, on 25 October 1995,

Bearing in mind the relevant provisions in the Convention on Environmental Impact Assessment in a Transboundary Context, done at Espoo, Finland, on 25 February 1991, and the Convention on the Transboundary Effects of Industrial Accidents and the Convention on the Protection and Use of Transboundary Watercourses and International Lakes, both done at Helsinki on 17 March 1992, and other regional conventions,

Conscious that the adoption of this Convention will have contributed to the further strengthening of the "Environment for Europe" process and to the results of the Fourth Ministerial Conference in Aarhus, Denmark, in June 1998,

Have agreed as follows:

Article 1

OBJECTIVE

In order to contribute to the protection of the right of every person of present and future generations to live in an environment adequate to his or her health and well-being, each Party shall guarantee the rights of access to information, public participation in decision-making, and access to justice in environmental matters in accordance with the provisions of this Convention.

Article 2

DEFINITIONS

For the purposes of this Convention,

1. "Party" means, unless the text otherwise indicates, a Contracting Party to this Convention;

2. "Public authority" means:

(a) Government at national, regional and other level;

(b) Natural or legal persons performing public administrative functions under national law, including specific duties, activities or services in relation to the environment;

(c) Any other natural or legal persons having public responsibilities or functions, or providing public services, in relation to the environment, under the control of a body or person falling within subparagraphs (a) or (b) above;

(d) The institutions of any regional economic integration organization referred to in article 17 which is a Party to this Convention.

This definition does not include bodies or institutions acting in a judicial or legislative capacity;

3. "Environmental information" means any information in written, visual, aural, electronic or any other material form on:

(a) The state of elements of the environment, such as air and atmosphere, water, soil, land, landscape and natural sites, biological diversity and its components, including genetically modified organisms, and the interaction among these elements;

(b) Factors, such as substances, energy, noise and radiation, and activities or measures, including administrative measures, environmental agreements, policies, legislation, plans and programmes, affecting or likely to affect the elements of the environment within the scope of subparagraph (a) above, and cost-benefit and other economic analyses and assumptions used in environmental decision-making;

(c) The state of human health and safety, conditions of human life, cultural sites and built structures, inasmuch as they are or may be affected

by the state of the elements of the environment or, through these elements, by the factors, activities or measures referred to in subparagraph (b) above;

4. "The public" means one or more natural or legal persons, and, in accordance with national legislation or practice, their associations, organizations or groups;

5. "The public concerned" means the public affected or likely to be affected by, or having an interest in, the environmental decision-making; for the purposes of this definition, non-governmental organizations promoting environmental protection and meeting any requirements under national law shall be deemed to have an interest.

Article 3

GENERAL PROVISIONS

1. Each Party shall take the necessary legislative, regulatory and other measures, including measures to achieve compatibility between the provisions implementing the information, public participation and access-to-justice provisions in this Convention, as well as proper enforcement measures, to establish and maintain a clear, transparent and consistent framework to implement the provisions of this Convention.

2. Each Party shall endeavour to ensure that officials and authorities assist and provide guidance to the public in seeking access to information, in facilitating participation in decision-making and in seeking access to justice in environmental matters.

3. Each Party shall promote environmental education and environmental awareness among the public, especially on how to obtain access to information, to participate in decision-making and to obtain access to justice in environmental matters.

4. Each Party shall provide for appropriate recognition of and support to associations, organizations or groups promoting environmental protection and ensure that its national legal system is consistent with this obligation.

5. The provisions of this Convention shall not affect the right of a Party to maintain or introduce measures providing for broader access to information, more extensive public participation in decision-making and wider access to justice in environmental matters than required by this Convention.

6. This Convention shall not require any derogation from existing rights of access to information, public participation in decision-making and access to justice in environmental matters.

7. Each Party shall promote the application of the principles of this Convention in international environmental decision-making processes and within the framework of international organizations in matters relating to the environment.

8. Each Party shall ensure that persons exercising their rights in conformity with the provisions of this Convention shall not be penalized, persecuted or harassed in any way for their involvement. This provision shall

not affect the powers of national courts to award reasonable costs in judicial proceedings.

9. Within the scope of the relevant provisions of this Convention, the public shall have access to information, have the possibility to participate in decision-making and have access to justice in environmental matters without discrimination as to citizenship, nationality or domicile and, in the case of a legal person, without discrimination as to where it has its registered seat or an effective centre of its activities.

Article 4

ACCESS TO ENVIRONMENTAL INFORMATION

1. Each Party shall ensure that, subject to the following paragraphs of this article, public authorities, in response to a request for environmental information, make such information available to the public, within the framework of national legislation, including, where requested and subject to subparagraph (b) below, copies of the actual documentation containing or comprising such information:

(a) Without an interest having to be stated;

(b) In the form requested unless:

(i) It is reasonable for the public authority to make it available in another form, in which case reasons shall be given for making it available in that form; or

(ii) The information is already publicly available in another form.

2. The environmental information referred to in paragraph 1 above shall be made available as soon as possible and at the latest within one month after the request has been submitted, unless the volume and the complexity of the information justify an extension of this period up to two months after the request. The applicant shall be informed of any extension and of the reasons justifying it.

3. A request for environmental information may be refused if:

(a) The public authority to which the request is addressed does not hold the environmental information requested;

(b) The request is manifestly unreasonable or formulated in too general a manner; or

(c) The request concerns material in the course of completion or concerns internal communications of public authorities where such an exemption is provided for in national law or customary practice, taking into account the public interest served by disclosure.

4. A request for environmental information may be refused if the disclosure would adversely affect:

(a) The confidentiality of the proceedings of public authorities, where such confidentiality is provided for under national law;

(b) International relations, national defence or public security;

(c) The course of justice, the ability of a person to receive a fair trial or the ability of a public authority to conduct an enquiry of a criminal or disciplinary nature;

(d) The confidentiality of commercial and industrial information, where such confidentiality is protected by law in order to protect a legitimate economic interest. Within this framework, information on emissions which is relevant for the protection of the environment shall be disclosed;

(e) Intellectual property rights;

(f) The confidentiality of personal data and/or files relating to a natural person where that person has not consented to the disclosure of the information to the public, where such confidentiality is provided for in national law;

(g) The interests of a third party which has supplied the information requested without that party being under or capable of being put under a legal obligation to do so, and where that party does not consent to the release of the material; or

(h) The environment to which the information relates, such as the breeding sites of rare species.

The aforementioned grounds for refusal shall be interpreted in a restrictive way, taking into account the public interest served by disclosure and taking into account whether the information requested relates to emissions into the environment.

5. Where a public authority does not hold the environmental information requested, this public authority shall, as promptly as possible, inform the applicant of the public authority to which it believes it is possible to apply for the information requested or transfer the request to that authority and inform the applicant accordingly.

6. Each Party shall ensure that, if information exempted from disclosure under paragraphs 3 (c) and 4 above can be separated out without prejudice to the confidentiality of the information exempted, public authorities make available the remainder of the environmental information that has been requested.

7. A refusal of a request shall be in writing if the request was in writing or the applicant so requests. A refusal shall state the reasons for the refusal and give information on access to the review procedure provided for in accordance with article 9. The refusal shall be made as soon as possible and at the latest within one month, unless the complexity of the information justifies an extension of this period up to two months after the request. The applicant shall be informed of any extension and of the reasons justifying it.

8. Each Party may allow its public authorities to make a charge for supplying information, but such charge shall not exceed a reasonable amount.

Public authorities intending to make such a charge for supplying information shall make available to applicants a schedule of charges which may be levied, indicating the circumstances in which they may be levied or waived and when the supply of information is conditional on the advance payment of such a charge.

Article 5

COLLECTION AND DISSEMINATION OF ENVIRONMENTAL INFORMATION

1. Each Party shall ensure that:

(a) Public authorities possess and update environmental information which is relevant to their functions;

(b) Mandatory systems are established so that there is an adequate flow of information to public authorities about proposed and existing activities which may significantly affect the environment;

(c) In the event of any imminent threat to human health or the environment, whether caused by human activities or due to natural causes, all information which could enable the public to take measures to prevent or mitigate harm arising from the threat and is held by a public authority is disseminated immediately and without delay to members of the public who may be affected.

2. Each Party shall ensure that, within the framework of national legislation, the way in which public authorities make environmental information available to the public is transparent and that environmental information is effectively accessible, inter alia, by:

(a) Providing sufficient information to the public about the type and scope of environmental information held by the relevant public authorities, the basic terms and conditions under which such information is made available and accessible, and the process by which it can be obtained;

(b) Establishing and maintaining practical arrangements, such as:

(i) Publicly accessible lists, registers or files;

(ii) Requiring officials to support the public in seeking access to information under this Convention; and

(iii) The identification of points of contact; and

(c) Providing access to the environmental information contained in lists, registers or files as referred to in subparagraph (b) (i) above free of charge.

3. Each Party shall ensure that environmental information progressively becomes available in electronic databases which are easily accessible to the public through public telecommunications networks. Information accessible in this form should include:

(a) Reports on the state of the environment, as referred to in paragraph 4 below;

(b) Texts of legislation on or relating to the environment;

(c) As appropriate, policies, plans and programmes on or relating to the environment, and environmental agreements; and

(d) Other information, to the extent that the availability of such information in this form would facilitate the application of national law implementing this Convention,

provided that such information is already available in electronic form.

4. Each Party shall, at regular intervals not exceeding three or four years, publish and disseminate a national report on the state of the environment, including information on the quality of the environment and information on pressures on the environment.

5. Each Party shall take measures within the framework of its legislation for the purpose of disseminating, inter alia:

(a) Legislation and policy documents such as documents on strategies, policies, programmes and action plans relating to the environment, and progress reports on their implementation, prepared at various levels of government;

(b) International treaties, conventions and agreements on environmental issues; and

(c) Other significant international documents on environmental issues, as appropriate.

6. Each Party shall encourage operators whose activities have a significant impact on the environment to inform the public regularly of the environmental impact of their activities and products, where appropriate within the framework of voluntary eco-labelling or eco-auditing schemes or by other means.

7. Each Party shall:

(a) Publish the facts and analyses of facts which it considers relevant and important in framing major environmental policy proposals;

(b) Publish, or otherwise make accessible, available explanatory material on its dealings with the public in matters falling within the scope of this Convention; and

(c) Provide in an appropriate form information on the performance of public functions or the provision of public services relating to the environment by government at all levels.

8. Each Party shall develop mechanisms with a view to ensuring that sufficient product information is made available to the public in a manner which enables consumers to make informed environmental choices.

9. Each Party shall take steps to establish progressively, taking into account international processes where appropriate, a coherent, nationwide system of pollution inventories or registers on a structured, computerized and publicly accessible database compiled through standardized reporting. Such a system may include inputs, releases and transfers of a specified range of substances and products, including water, energy and resource use, from a specified range of activities to environmental media and to on-site and off-site treatment and disposal sites.

10. Nothing in this article may prejudice the right of Parties to refuse to disclose certain environmental information in accordance with article 4, paragraphs 3 and 4.

Article 6

PUBLIC PARTICIPATION IN DECISIONS ON SPECIFIC ACTIVITIES

1. Each Party:

(a) Shall apply the provisions of this article with respect to decisions on whether to permit proposed activities listed in annex I;

(b) Shall, in accordance with its national law, also apply the provisions of this article to decisions on proposed activities not listed in annex I which may have a significant effect on the environment. To this end, Parties shall determine whether such a proposed activity is subject to these provisions; and

(c) May decide, on a case-by-case basis if so provided under national law, not to apply the provisions of this article to proposed activities serving national defence purposes, if that Party deems that such application would have an adverse effect on these purposes.

2. The public concerned shall be informed, either by public notice or individually as appropriate, early in an environmental decision-making procedure, and in an adequate, timely and effective manner, inter alia, of:

(a) The proposed activity and the application on which a decision will be taken;

(b) The nature of possible decisions or the draft decision;

(c) The public authority responsible for making the decision;

(d) The envisaged procedure, including, as and when this information can be provided:

(i) The commencement of the procedure;

(ii) The opportunities for the public to participate;

(iii) The time and venue of any envisaged public hearing;

- (iv) An indication of the public authority from which relevant information can be obtained and where the relevant information has been deposited for examination by the public;
- (v) An indication of the relevant public authority or any other official body to which comments or questions can be submitted and of the time schedule for transmittal of comments or questions; and
- (vi) An indication of what environmental information relevant to the proposed activity is available; and

(e) The fact that the activity is subject to a national or transboundary environmental impact assessment procedure.

3. The public participation procedures shall include reasonable time-frames for the different phases, allowing sufficient time for informing the public in accordance with paragraph 2 above and for the public to prepare and participate effectively during the environmental decision-making.

4. Each Party shall provide for early public participation, when all options are open and effective public participation can take place.

5. Each Party should, where appropriate, encourage prospective applicants to identify the public concerned, to enter into discussions, and to provide information regarding the objectives of their application before applying for a permit.

6. Each Party shall require the competent public authorities to give the public concerned access for examination, upon request where so required under national law, free of charge and as soon as it becomes available, to all information relevant to the decision-making referred to in this article that is available at the time of the public participation procedure, without prejudice to the right of Parties to refuse to disclose certain information in accordance with article 4, paragraphs 3 and 4. The relevant information shall include at least, and without prejudice to the provisions of article 4:

(a) A description of the site and the physical and technical characteristics of the proposed activity, including an estimate of the expected residues and emissions;

(b) A description of the significant effects of the proposed activity on the environment;

(c) A description of the measures envisaged to prevent and/or reduce the effects, including emissions;

(d) A non-technical summary of the above;

(e) An outline of the main alternatives studied by the applicant; and

(f) In accordance with national legislation, the main reports and advice issued to the public authority at the time when the public concerned shall be informed in accordance with paragraph 2 above.

7. Procedures for public participation shall allow the public to submit, in writing or, as appropriate, at a public hearing or enquiry with the applicant, any comments, information, analyses or opinions that it considers relevant to the proposed activity.

8. Each Party shall ensure that in the decision due account is taken of the outcome of the public participation.

9. Each Party shall ensure that, when the decision has been taken by the public authority, the public is promptly informed of the decision in accordance with the appropriate procedures. Each Party shall make accessible to the public the text of the decision along with the reasons and considerations on which the decision is based.

10. Each Party shall ensure that, when a public authority reconsiders or updates the operating conditions for an activity referred to in paragraph 1, the provisions of paragraphs 2 to 9 of this article are applied mutatis mutandis, and where appropriate.

11. Each Party shall, within the framework of its national law, apply, to the extent feasible and appropriate, provisions of this article to decisions on whether to permit the deliberate release of genetically modified organisms into the environment.

Article 7

PUBLIC PARTICIPATION CONCERNING PLANS, PROGRAMMES AND POLICIES RELATING TO THE ENVIRONMENT

Each Party shall make appropriate practical and/or other provisions for the public to participate during the preparation of plans and programmes relating to the environment, within a transparent and fair framework, having provided the necessary information to the public. Within this framework, article 6, paragraphs 3, 4 and 8, shall be applied. The public which may participate shall be identified by the relevant public authority, taking into account the objectives of this Convention. To the extent appropriate, each Party shall endeavour to provide opportunities for public participation in the preparation of policies relating to the environment.

Article 8

PUBLIC PARTICIPATION DURING THE PREPARATION OF EXECUTIVE REGULATIONS AND/OR GENERALLY APPLICABLE LEGALLY BINDING NORMATIVE INSTRUMENTS

Each Party shall strive to promote effective public participation at an appropriate stage, and while options are still open, during the preparation by public authorities of executive regulations and other generally applicable legally binding rules that may have a significant effect on the environment. To this end, the following steps should be taken:

- (a) Time-frames sufficient for effective participation should be fixed;

(b) Draft rules should be published or otherwise made publicly available; and

(c) The public should be given the opportunity to comment, directly or through representative consultative bodies.

The result of the public participation shall be taken into account as far as possible.

Article 9

ACCESS TO JUSTICE

1. Each Party shall, within the framework of its national legislation, ensure that any person who considers that his or her request for information under article 4 has been ignored, wrongfully refused, whether in part or in full, inadequately answered, or otherwise not dealt with in accordance with the provisions of that article, has access to a review procedure before a court of law or another independent and impartial body established by law.

In the circumstances where a Party provides for such a review by a court of law, it shall ensure that such a person also has access to an expeditious procedure established by law that is free of charge or inexpensive for reconsideration by a public authority or review by an independent and impartial body other than a court of law.

Final decisions under this paragraph 1 shall be binding on the public authority holding the information. Reasons shall be stated in writing, at least where access to information is refused under this paragraph.

2. Each Party shall, within the framework of its national legislation, ensure that members of the public concerned

(a) Having a sufficient interest

or, alternatively,

(b) Maintaining impairment of a right, where the administrative procedural law of a Party requires this as a precondition,

have access to a review procedure before a court of law and/or another independent and impartial body established by law, to challenge the substantive and procedural legality of any decision, act or omission subject to the provisions of article 6 and, where so provided for under national law and without prejudice to paragraph 3 below, of other relevant provisions of this Convention.

What constitutes a sufficient interest and impairment of a right shall be determined in accordance with the requirements of national law and consistently with the objective of giving the public concerned wide access to justice within the scope of this Convention. To this end, the interest of any non-governmental organization meeting the requirements referred to in article 2, paragraph 5, shall be deemed sufficient for the purpose of subparagraph (a) above. Such organizations shall also be deemed to have rights capable of being impaired for the purpose of subparagraph (b) above.

The provisions of this paragraph 2 shall not exclude the possibility of a preliminary review procedure before an administrative authority and shall not affect the requirement of exhaustion of administrative review procedures prior to recourse to judicial review procedures, where such a requirement exists under national law.

3. In addition and without prejudice to the review procedures referred to in paragraphs 1 and 2 above, each Party shall ensure that, where they meet the criteria, if any, laid down in its national law, members of the public have access to administrative or judicial procedures to challenge acts and omissions by private persons and public authorities which contravene provisions of its national law relating to the environment.

4. In addition and without prejudice to paragraph 1 above, the procedures referred to in paragraphs 1, 2 and 3 above shall provide adequate and effective remedies, including injunctive relief as appropriate, and be fair, equitable, timely and not prohibitively expensive. Decisions under this article shall be given or recorded in writing. Decisions of courts, and whenever possible of other bodies, shall be publicly accessible.

5. In order to further the effectiveness of the provisions of this article, each Party shall ensure that information is provided to the public on access to administrative and judicial review procedures and shall consider the establishment of appropriate assistance mechanisms to remove or reduce financial and other barriers to access to justice.

Article 10

MEETING OF THE PARTIES

1. The first meeting of the Parties shall be convened no later than one year after the date of the entry into force of this Convention. Thereafter, an ordinary meeting of the Parties shall be held at least once every two years, unless otherwise decided by the Parties, or at the written request of any Party, provided that, within six months of the request being communicated to all Parties by the Executive Secretary of the Economic Commission for Europe, the said request is supported by at least one third of the Parties.

2. At their meetings, the Parties shall keep under continuous review the implementation of this Convention on the basis of regular reporting by the Parties, and, with this purpose in mind, shall:

(a) Review the policies for and legal and methodological approaches to access to information, public participation in decision-making and access to justice in environmental matters, with a view to further improving them;

(b) Exchange information regarding experience gained in concluding and implementing bilateral and multilateral agreements or other arrangements having relevance to the purposes of this Convention and to which one or more of the Parties are a party;

(c) Seek, where appropriate, the services of relevant ECE bodies and other competent international bodies and specific committees in all aspects pertinent to the achievement of the purposes of this Convention;

- (d) Establish any subsidiary bodies as they deem necessary;
 - (e) Prepare, where appropriate, protocols to this Convention;
 - (f) Consider and adopt proposals for amendments to this Convention in accordance with the provisions of article 14;
 - (g) Consider and undertake any additional action that may be required for the achievement of the purposes of this Convention;
 - (h) At their first meeting, consider and by consensus adopt rules of procedure for their meetings and the meetings of subsidiary bodies;
 - (i) At their first meeting, review their experience in implementing the provisions of article 5, paragraph 9, and consider what steps are necessary to develop further the system referred to in that paragraph, taking into account international processes and developments, including the elaboration of an appropriate instrument concerning pollution release and transfer registers or inventories which could be annexed to this Convention.
3. The Meeting of the Parties may, as necessary, consider establishing financial arrangements on a consensus basis.
4. The United Nations, its specialized agencies and the International Atomic Energy Agency, as well as any State or regional economic integration organization entitled under article 17 to sign this Convention but which is not a Party to this Convention, and any intergovernmental organization qualified in the fields to which this Convention relates, shall be entitled to participate as observers in the meetings of the Parties.
5. Any non-governmental organization, qualified in the fields to which this Convention relates, which has informed the Executive Secretary of the Economic Commission for Europe of its wish to be represented at a meeting of the Parties shall be entitled to participate as an observer unless at least one third of the Parties present in the meeting raise objections.
6. For the purposes of paragraphs 4 and 5 above, the rules of procedure referred to in paragraph 2 (h) above shall provide for practical arrangements for the admittance procedure and other relevant terms.

Article 11

RIGHT TO VOTE

1. Except as provided for in paragraph 2 below, each Party to this Convention shall have one vote.
2. Regional economic integration organizations, in matters within their competence, shall exercise their right to vote with a number of votes equal to the number of their member States which are Parties to this Convention. Such organizations shall not exercise their right to vote if their member States exercise theirs, and vice versa.

Article 12

SECRETARIAT

The Executive Secretary of the Economic Commission for Europe shall carry out the following secretariat functions:

- (a) The convening and preparing of meetings of the Parties;
- (b) The transmission to the Parties of reports and other information received in accordance with the provisions of this Convention; and
- (c) Such other functions as may be determined by the Parties.

Article 13

ANNEXES

The annexes to this Convention shall constitute an integral part thereof.

Article 14

AMENDMENTS TO THE CONVENTION

1. Any Party may propose amendments to this Convention.
2. The text of any proposed amendment to this Convention shall be submitted in writing to the Executive Secretary of the Economic Commission for Europe, who shall communicate it to all Parties at least ninety days before the meeting of the Parties at which it is proposed for adoption.
3. The Parties shall make every effort to reach agreement on any proposed amendment to this Convention by consensus. If all efforts at consensus have been exhausted, and no agreement reached, the amendment shall as a last resort be adopted by a three-fourths majority vote of the Parties present and voting at the meeting.
4. Amendments to this Convention adopted in accordance with paragraph 3 above shall be communicated by the Depositary to all Parties for ratification, approval or acceptance. Amendments to this Convention other than those to an annex shall enter into force for Parties having ratified, approved or accepted them on the ninetieth day after the receipt by the Depositary of notification of their ratification, approval or acceptance by at least three fourths of these Parties. Thereafter they shall enter into force for any other Party on the ninetieth day after that Party deposits its instrument of ratification, approval or acceptance of the amendments.
5. Any Party that is unable to approve an amendment to an annex to this Convention shall so notify the Depositary in writing within twelve months from the date of the communication of the adoption. The Depositary shall without delay notify all Parties of any such notification received. A Party may at any time substitute an acceptance for its previous notification and, upon

deposit of an instrument of acceptance with the Depositary, the amendments to such an annex shall become effective for that Party.

6. On the expiry of twelve months from the date of its communication by the Depositary as provided for in paragraph 4 above an amendment to an annex shall become effective for those Parties which have not submitted a notification to the Depositary in accordance with the provisions of paragraph 5 above, provided that not more than one third of the Parties have submitted such a notification.

7. For the purposes of this article, "Parties present and voting" means Parties present and casting an affirmative or negative vote.

Article 15

REVIEW OF COMPLIANCE

The Meeting of the Parties shall establish, on a consensus basis, optional arrangements of a non-confrontational, non-judicial and consultative nature for reviewing compliance with the provisions of this Convention. These arrangements shall allow for appropriate public involvement and may include the option of considering communications from members of the public on matters related to this Convention.

Article 16

SETTLEMENT OF DISPUTES

1. If a dispute arises between two or more Parties about the interpretation or application of this Convention, they shall seek a solution by negotiation or by any other means of dispute settlement acceptable to the parties to the dispute.

2. When signing, ratifying, accepting, approving or acceding to this Convention, or at any time thereafter, a Party may declare in writing to the Depositary that, for a dispute not resolved in accordance with paragraph 1 above, it accepts one or both of the following means of dispute settlement as compulsory in relation to any Party accepting the same obligation:

- (a) Submission of the dispute to the International Court of Justice;
- (b) Arbitration in accordance with the procedure set out in annex II.

3. If the parties to the dispute have accepted both means of dispute settlement referred to in paragraph 2 above, the dispute may be submitted only to the International Court of Justice, unless the parties agree otherwise.

Article 17

SIGNATURE

This Convention shall be open for signature at Aarhus (Denmark) on 25 June 1998, and thereafter at United Nations Headquarters in New York until 21 December 1998, by States members of the Economic Commission for Europe as well as States having consultative status with the Economic Commission for Europe pursuant to paragraphs 8 and 11 of Economic and Social Council resolution 36 (IV) of 28 March 1947, and by regional economic integration organizations constituted by sovereign States members of the Economic Commission for Europe to which their member States have transferred competence over matters governed by this Convention, including the competence to enter into treaties in respect of these matters.

Article 18

DEPOSITARY

The Secretary-General of the United Nations shall act as the Depositary of this Convention.

Article 19

RATIFICATION, ACCEPTANCE, APPROVAL AND ACCESSION

1. This Convention shall be subject to ratification, acceptance or approval by signatory States and regional economic integration organizations.
2. This Convention shall be open for accession as from 22 December 1998 by the States and regional economic integration organizations referred to in article 17.
3. Any other State, not referred to in paragraph 2 above, that is a Member of the United Nations may accede to the Convention upon approval by the Meeting of the Parties.
4. Any organization referred to in article 17 which becomes a Party to this Convention without any of its member States being a Party shall be bound by all the obligations under this Convention. If one or more of such an organization's member States is a Party to this Convention, the organization and its member States shall decide on their respective responsibilities for the performance of their obligations under this Convention. In such cases, the organization and the member States shall not be entitled to exercise rights under this Convention concurrently.
5. In their instruments of ratification, acceptance, approval or accession, the regional economic integration organizations referred to in article 17 shall declare the extent of their competence with respect to the matters governed by this Convention. These organizations shall also inform the Depositary of any substantial modification to the extent of their competence.

Article 20

ENTRY INTO FORCE

1. This Convention shall enter into force on the ninetieth day after the date of deposit of the sixteenth instrument of ratification, acceptance, approval or accession.
2. For the purposes of paragraph 1 above, any instrument deposited by a regional economic integration organization shall not be counted as additional to those deposited by States members of such an organization.
3. For each State or organization referred to in article 17 which ratifies, accepts or approves this Convention or accedes thereto after the deposit of the sixteenth instrument of ratification, acceptance, approval or accession, the Convention shall enter into force on the ninetieth day after the date of deposit by such State or organization of its instrument of ratification, acceptance, approval or accession.

Article 21

WITHDRAWAL

At any time after three years from the date on which this Convention has come into force with respect to a Party, that Party may withdraw from the Convention by giving written notification to the Depositary. Any such withdrawal shall take effect on the ninetieth day after the date of its receipt by the Depositary.

Article 22

AUTHENTIC TEXTS

The original of this Convention, of which the English, French and Russian texts are equally authentic, shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

IN WITNESS WHEREOF the undersigned, being duly authorized thereto, have signed this Convention.

DONE at Aarhus (Denmark), this twenty-fifth day of June, one thousand nine hundred and ninety-eight.

Annex I

LIST OF ACTIVITIES REFERRED TO IN ARTICLE 6, PARAGRAPH 1 (a)

1. Energy sector:

- Mineral oil and gas refineries;
- Installations for gasification and liquefaction;
- Thermal power stations and other combustion installations with a heat input of 50 megawatts (MW) or more;
- Coke ovens;
- Nuclear power stations and other nuclear reactors including the dismantling or decommissioning of such power stations or reactors 1/ (except research installations for the production and conversion of fissionable and fertile materials whose maximum power does not exceed 1 kW continuous thermal load);
- Installations for the reprocessing of irradiated nuclear fuel;
- Installations designed:
 - For the production or enrichment of nuclear fuel;
 - For the processing of irradiated nuclear fuel or high-level radioactive waste;
 - For the final disposal of irradiated nuclear fuel;
 - Solely for the final disposal of radioactive waste;
 - Solely for the storage (planned for more than 10 years) of irradiated nuclear fuels or radioactive waste in a different site than the production site.

2. Production and processing of metals:

- Metal ore (including sulphide ore) roasting or sintering installations;
- Installations for the production of pig-iron or steel (primary or secondary fusion) including continuous casting, with a capacity exceeding 2.5 tons per hour;
- Installations for the processing of ferrous metals:
 - (i) Hot-rolling mills with a capacity exceeding 20 tons of crude steel per hour;
 - (ii) Smitheries with hammers the energy of which exceeds 50 kilojoules per hammer, where the calorific power used exceeds 20 MW;
 - (iii) Application of protective fused metal coats with an input exceeding 2 tons of crude steel per hour;
- Ferrous metal foundries with a production capacity exceeding 20 tons per day;
- Installations:
 - (i) For the production of non-ferrous crude metals from ore, concentrates or secondary raw materials by metallurgical, chemical or electrolytic processes;
 - (ii) For the smelting, including the alloying, of non-ferrous metals, including recovered products (refining, foundry casting, etc.), with a melting capacity exceeding 4 tons per

day for lead and cadmium or 20 tons per day for all other metals;

- Installations for surface treatment of metals and plastic materials using an electrolytic or chemical process where the volume of the treatment vats exceeds 30 m³.

3. Mineral industry:

- Installations for the production of cement clinker in rotary kilns with a production capacity exceeding 500 tons per day or lime in rotary kilns with a production capacity exceeding 50 tons per day or in other furnaces with a production capacity exceeding 50 tons per day;
- Installations for the production of asbestos and the manufacture of asbestos-based products;
- Installations for the manufacture of glass including glass fibre with a melting capacity exceeding 20 tons per day;
- Installations for melting mineral substances including the production of mineral fibres with a melting capacity exceeding 20 tons per day;
- Installations for the manufacture of ceramic products by firing, in particular roofing tiles, bricks, refractory bricks, tiles, stoneware or porcelain, with a production capacity exceeding 75 tons per day, and/or with a kiln capacity exceeding 4 m³ and with a setting density per kiln exceeding 300 kg/m³.

4. Chemical industry: Production within the meaning of the categories of activities contained in this paragraph means the production on an industrial scale by chemical processing of substances or groups of substances listed in subparagraphs (a) to (g):

(a) Chemical installations for the production of basic organic chemicals, such as:

- (i) Simple hydrocarbons (linear or cyclic, saturated or unsaturated, aliphatic or aromatic);
- (ii) Oxygen-containing hydrocarbons such as alcohols, aldehydes, ketones, carboxylic acids, esters, acetates, ethers, peroxides, epoxy resins;
- (iii) Sulphurous hydrocarbons;
- (iv) Nitrogenous hydrocarbons such as amines, amides, nitrous compounds, nitro compounds or nitrate compounds, nitriles, cyanates, isocyanates;
- (v) Phosphorus-containing hydrocarbons;
- (vi) Halogenic hydrocarbons;
- (vii) Organometallic compounds;
- (viii) Basic plastic materials (polymers, synthetic fibres and cellulose-based fibres);
- (ix) Synthetic rubbers;
- (x) Dyes and pigments;
- (xi) Surface-active agents and surfactants;

(b) Chemical installations for the production of basic inorganic chemicals, such as:

- (i) Gases, such as ammonia, chlorine or hydrogen chloride, fluorine or hydrogen fluoride, carbon oxides, sulphur compounds, nitrogen oxides, hydrogen, sulphur dioxide, carbonyl chloride;
- (ii) Acids, such as chromic acid, hydrofluoric acid, phosphoric acid, nitric acid, hydrochloric acid, sulphuric acid, oleum, sulphurous acids;
- (iii) Bases, such as ammonium hydroxide, potassium hydroxide, sodium hydroxide;
- (iv) Salts, such as ammonium chloride, potassium chlorate, potassium carbonate, sodium carbonate, perborate, silver nitrate;
- (v) Non-metals, metal oxides or other inorganic compounds such as calcium carbide, silicon, silicon carbide;

(c) Chemical installations for the production of phosphorous-, nitrogen- or potassium-based fertilizers (simple or compound fertilizers);

(d) Chemical installations for the production of basic plant health products and of biocides;

(e) Installations using a chemical or biological process for the production of basic pharmaceutical products;

(f) Chemical installations for the production of explosives;

(g) Chemical installations in which chemical or biological processing is used for the production of protein feed additives, ferments and other protein substances.

5. Waste management:

- Installations for the incineration, recovery, chemical treatment or landfill of hazardous waste;
- Installations for the incineration of municipal waste with a capacity exceeding 3 tons per hour;
- Installations for the disposal of non-hazardous waste with a capacity exceeding 50 tons per day;
- Landfills receiving more than 10 tons per day or with a total capacity exceeding 25,000 tons, excluding landfills of inert waste.

6. Waste-water treatment plants with a capacity exceeding 150,000 population equivalent.

7. Industrial plants for the:

(a) Production of pulp from timber or similar fibrous materials;

(b) Production of paper and board with a production capacity exceeding 20 tons per day.

8. (a) Construction of lines for long-distance railway traffic and of airports 2/ with a basic runway length of 2,100 m or more;

(b) Construction of motorways and express roads; 3/

(c) Construction of a new road of four or more lanes, or realignment and/or widening of an existing road of two lanes or less so as to provide four or more lanes, where such new road, or realigned and/or widened section of road, would be 10 km or more in a continuous length.

9. (a) Inland waterways and ports for inland-waterway traffic which permit the passage of vessels of over 1,350 tons;

(b) Trading ports, piers for loading and unloading connected to land and outside ports (excluding ferry piers) which can take vessels of over 1,350 tons.

10. Groundwater abstraction or artificial groundwater recharge schemes where the annual volume of water abstracted or recharged is equivalent to or exceeds 10 million cubic metres.

11. (a) Works for the transfer of water resources between river basins where this transfer aims at preventing possible shortages of water and where the amount of water transferred exceeds 100 million cubic metres/year;

(b) In all other cases, works for the transfer of water resources between river basins where the multiannual average flow of the basin of abstraction exceeds 2,000 million cubic metres/year and where the amount of water transferred exceeds 5 per cent of this flow.

In both cases transfers of piped drinking water are excluded.

12. Extraction of petroleum and natural gas for commercial purposes where the amount extracted exceeds 500 tons/day in the case of petroleum and 500,000 cubic metres/day in the case of gas.

13. Dams and other installations designed for the holding back or permanent storage of water, where a new or additional amount of water held back or stored exceeds 10 million cubic metres.

14. Pipelines for the transport of gas, oil or chemicals with a diameter of more than 800 mm and a length of more than 40 km.

15. Installations for the intensive rearing of poultry or pigs with more than:

(a) 40,000 places for poultry;

(b) 2,000 places for production pigs (over 30 kg); or

(c) 750 places for sows.

16. Quarries and opencast mining where the surface of the site exceeds 25 hectares, or peat extraction, where the surface of the site exceeds 150 hectares.

17. Construction of overhead electrical power lines with a voltage of 220 kV or more and a length of more than 15 km.

18. Installations for the storage of petroleum, petrochemical, or chemical products with a capacity of 200,000 tons or more.

19. Other activities:

- Plants for the pretreatment (operations such as washing, bleaching, mercerization) or dyeing of fibres or textiles where the treatment capacity exceeds 10 tons per day;
- Plants for the tanning of hides and skins where the treatment capacity exceeds 12 tons of finished products per day;
- (a) Slaughterhouses with a carcass production capacity greater than 50 tons per day;
- (b) Treatment and processing intended for the production of food products from:
 - (i) Animal raw materials (other than milk) with a finished product production capacity greater than 75 tons per day;
 - (ii) Vegetable raw materials with a finished product production capacity greater than 300 tons per day (average value on a quarterly basis);
- (c) Treatment and processing of milk, the quantity of milk received being greater than 200 tons per day (average value on an annual basis);
- Installations for the disposal or recycling of animal carcasses and animal waste with a treatment capacity exceeding 10 tons per day;
- Installations for the surface treatment of substances, objects or products using organic solvents, in particular for dressing, printing, coating, degreasing, waterproofing, sizing, painting, cleaning or impregnating, with a consumption capacity of more than 150 kg per hour or more than 200 tons per year;
- Installations for the production of carbon (hard-burnt coal) or electrographite by means of incineration or graphitization.

20. Any activity not covered by paragraphs 1-19 above where public participation is provided for under an environmental impact assessment procedure in accordance with national legislation.

21. The provision of article 6, paragraph 1 (a) of this Convention, does not apply to any of the above projects undertaken exclusively or mainly for research, development and testing of new methods or products for less than two years unless they would be likely to cause a significant adverse effect on environment or health.

22. Any change to or extension of activities, where such a change or extension in itself meets the criteria/thresholds set out in this annex, shall be subject to article 6, paragraph 1 (a) of this Convention. Any other change or extension of activities shall be subject to article 6, paragraph 1 (b) of this Convention.

Notes

1/ Nuclear power stations and other nuclear reactors cease to be such an installation when all nuclear fuel and other radioactively contaminated elements have been removed permanently from the installation site.

2/ For the purposes of this Convention, "airport" means an airport which complies with the definition in the 1944 Chicago Convention setting up the International Civil Aviation Organization (Annex 14).

3/ For the purposes of this Convention, "express road" means a road which complies with the definition in the European Agreement on Main International Traffic Arteries of 15 November 1975.

Annex II

ARBITRATION

1. In the event of a dispute being submitted for arbitration pursuant to article 16, paragraph 2, of this Convention, a party or parties shall notify the secretariat of the subject matter of arbitration and indicate, in particular, the articles of this Convention whose interpretation or application is at issue. The secretariat shall forward the information received to all Parties to this Convention.
2. The arbitral tribunal shall consist of three members. Both the claimant party or parties and the other party or parties to the dispute shall appoint an arbitrator, and the two arbitrators so appointed shall designate by common agreement the third arbitrator, who shall be the president of the arbitral tribunal. The latter shall not be a national of one of the parties to the dispute, nor have his or her usual place of residence in the territory of one of these parties, nor be employed by any of them, nor have dealt with the case in any other capacity.
3. If the president of the arbitral tribunal has not been designated within two months of the appointment of the second arbitrator, the Executive Secretary of the Economic Commission for Europe shall, at the request of either party to the dispute, designate the president within a further two-month period.
4. If one of the parties to the dispute does not appoint an arbitrator within two months of the receipt of the request, the other party may so inform the Executive Secretary of the Economic Commission for Europe, who shall designate the president of the arbitral tribunal within a further two-month period. Upon designation, the president of the arbitral tribunal shall request the party which has not appointed an arbitrator to do so within two months. If it fails to do so within that period, the president shall so inform the Executive Secretary of the Economic Commission for Europe, who shall make this appointment within a further two-month period.
5. The arbitral tribunal shall render its decision in accordance with international law and the provisions of this Convention.
6. Any arbitral tribunal constituted under the provisions set out in this annex shall draw up its own rules of procedure.
7. The decisions of the arbitral tribunal, both on procedure and on substance, shall be taken by majority vote of its members.
8. The tribunal may take all appropriate measures to establish the facts.
9. The parties to the dispute shall facilitate the work of the arbitral tribunal and, in particular, using all means at their disposal, shall:
 - (a) Provide it with all relevant documents, facilities and information;
 - (b) Enable it, where necessary, to call witnesses or experts and receive their evidence.

10. The parties and the arbitrators shall protect the confidentiality of any information that they receive in confidence during the proceedings of the arbitral tribunal.
11. The arbitral tribunal may, at the request of one of the parties, recommend interim measures of protection.
12. If one of the parties to the dispute does not appear before the arbitral tribunal or fails to defend its case, the other party may request the tribunal to continue the proceedings and to render its final decision. Absence of a party or failure of a party to defend its case shall not constitute a bar to the proceedings.
13. The arbitral tribunal may hear and determine counter-claims arising directly out of the subject matter of the dispute.
14. Unless the arbitral tribunal determines otherwise because of the particular circumstances of the case, the expenses of the tribunal, including the remuneration of its members, shall be borne by the parties to the dispute in equal shares. The tribunal shall keep a record of all its expenses, and shall furnish a final statement thereof to the parties.
15. Any Party to this Convention which has an interest of a legal nature in the subject matter of the dispute, and which may be affected by a decision in the case, may intervene in the proceedings with the consent of the tribunal.
16. The arbitral tribunal shall render its award within five months of the date on which it is established, unless it finds it necessary to extend the time limit for a period which should not exceed five months.
17. The award of the arbitral tribunal shall be accompanied by a statement of reasons. It shall be final and binding upon all parties to the dispute. The award will be transmitted by the arbitral tribunal to the parties to the dispute and to the secretariat. The secretariat will forward the information received to all Parties to this Convention.
18. Any dispute which may arise between the parties concerning the interpretation or execution of the award may be submitted by either party to the arbitral tribunal which made the award or, if the latter cannot be seized thereof, to another tribunal constituted for this purpose in the same manner as the first.

CONVENTION SUR L'ACCÈS À L'INFORMATION, LA
PARTICIPATION DU PUBLIC AU PROCESSUS DÉCISIONNEL
ET L'ACCÈS À LA JUSTICE EN MATIÈRE
D'ENVIRONNEMENT

Nations Unies
1998

CONVENTION SUR L'ACCÈS À L'INFORMATION, LA PARTICIPATION
DU PUBLIC AU PROCESSUS DÉCISIONNEL ET L'ACCÈS
À LA JUSTICE EN MATIÈRE D'ENVIRONNEMENT

Les Parties à la présente Convention,

Rappelant le premier principe de la Déclaration de Stockholm sur l'environnement humain,

Rappelant aussi le principe 10 de la Déclaration de Rio sur l'environnement et le développement,

Rappelant en outre les résolutions de l'Assemblée générale 37/7 du 28 octobre 1982 relative à la Charte mondiale de la nature et 45/94 du 14 décembre 1990 relative à la nécessité d'assurer un environnement salubre pour le bien-être de chacun,

Rappelant également la Charte européenne sur l'environnement et la santé adoptée à la Première Conférence européenne sur l'environnement et la santé qui s'est tenue sous l'égide de l'Organisation mondiale de la santé à Francfort-sur-le-Main (Allemagne) le 8 décembre 1989,

Affirmant la nécessité de protéger, de préserver et d'améliorer l'état de l'environnement et d'assurer un développement durable et écologiquement rationnel,

Reconnaissant qu'une protection adéquate de l'environnement est essentielle au bien-être de l'homme ainsi qu'à la jouissance des droits fondamentaux, y compris du droit à la vie lui-même,

Reconnaissant également que chacun a le droit de vivre dans un environnement propre à assurer sa santé et son bien-être et le devoir, tant individuellement qu'en association avec d'autres, de protéger et d'améliorer l'environnement dans l'intérêt des générations présentes et futures,

Considérant qu'afin d'être en mesure de faire valoir ce droit et de s'acquitter de ce devoir, les citoyens doivent avoir accès à l'information, être habilités à participer au processus décisionnel et

avoir accès à la justice en matière d'environnement, étant entendu qu'ils peuvent avoir besoin d'une assistance pour exercer leurs droits,

Reconnaissant que, dans le domaine de l'environnement, un meilleur accès à l'information et la participation accrue du public au processus décisionnel permettent de prendre de meilleures décisions et de les appliquer plus efficacement, contribuent à sensibiliser le public aux problèmes environnementaux, lui donnent la possibilité d'exprimer ses préoccupations et aident les autorités publiques à tenir dûment compte de celles-ci,

Cherchant par là à favoriser le respect du principe de l'obligation redditionnelle et la transparence du processus décisionnel et à assurer un appui accru du public aux décisions prises dans le domaine de l'environnement,

Reconnaissant qu'il est souhaitable que la transparence règne dans toutes les branches de l'administration publique et invitant les organes législatifs à appliquer les principes de la présente Convention dans leurs travaux,

Reconnaissant également que le public doit avoir connaissance des procédures de participation au processus décisionnel en matière d'environnement, y avoir librement accès et savoir comment les utiliser,

Reconnaissant en outre le rôle important que les citoyens, les organisations non gouvernementales et le secteur privé peuvent jouer dans le domaine de la protection de l'environnement,

Désireuses de promouvoir l'éducation écologique afin de faire mieux comprendre ce que sont l'environnement et le développement durable et d'encourager le grand public à être attentif aux décisions qui ont des incidences sur l'environnement et le développement durable et à participer à ces décisions,

Notant, à cet égard, qu'il est important de recourir aux médias ainsi qu'aux modes de communication électroniques et aux autres modes de communication qui apparaîtront dans l'avenir,

Reconnaissant qu'il est important que les gouvernements tiennent pleinement compte dans leur processus décisionnel des considérations liées à l'environnement et que les autorités publiques doivent donc disposer d'informations exactes, détaillées et à jour sur l'environnement,

Sachant que les autorités publiques détiennent des informations relatives à l'environnement dans l'intérêt général,

Souhaitant que le public, y compris les organisations, aient accès à des mécanismes judiciaires efficaces afin que leurs intérêts légitimes soient protégés et la loi respectée,

Notant qu'il est important d'informer convenablement les consommateurs sur les produits pour leur permettre de faire des choix écologiques en toute connaissance de cause,

Conscientes de l'inquiétude du public au sujet de la dissémination volontaire d'organismes génétiquement modifiés dans l'environnement et de la nécessité d'accroître la transparence et de renforcer la participation du public au processus décisionnel dans ce domaine,

Convaincues que l'application de la présente Convention contribuera à renforcer la démocratie dans la région de la Commission économique des Nations Unies pour l'Europe (CEE),

Conscientes du rôle joué à cet égard par la CEE et rappelant, notamment, les Directives de la CEE pour l'accès à l'information sur l'environnement et la participation du public à la prise de décisions en matière d'environnement, approuvées dans la Déclaration ministérielle adoptée à la troisième Conférence ministérielle sur le thème "Un environnement pour l'Europe" à Sofia (Bulgarie) le 25 octobre 1995,

Tenant compte des dispositions pertinentes de la Convention sur l'évaluation de l'impact sur l'environnement dans un contexte transfrontière, adoptée à Espoo (Finlande) le 25 février 1991, ainsi que de la Convention sur les effets transfrontières des accidents industriels et de la Convention sur la protection et l'utilisation des cours d'eau transfrontières et des lacs internationaux, adoptées l'une et l'autre à Helsinki le 17 mars 1992 et d'autres conventions régionales.

Sachant que l'adoption de la présente Convention ne pourra que contribuer au renforcement du processus "un environnement pour l'Europe" et au succès de la quatrième Conférence ministérielle qui se tiendra à Aarhus (Danemark) en juin 1998,

Sont convenues de ce qui suit :

Article premier

OBJET

Afin de contribuer à protéger le droit de chacun, dans les générations présentes et futures, de vivre dans un environnement propre à assurer sa santé et son bien-être, chaque Partie garantit les droits d'accès à l'information sur l'environnement, de participation du public au processus décisionnel et d'accès à la justice en matière d'environnement conformément aux dispositions de la présente Convention.

Article 2

DÉFINITIONS

Aux fins de la présente Convention,

1. Le terme "Partie" désigne, sauf indication contraire, une Partie contractante à la présente Convention.

2. L'expression "autorité publique" désigne :

a) L'administration publique à l'échelon national ou régional ou à un autre niveau;

b) Les personnes physiques ou morales qui exercent, en vertu du droit interne, des fonctions administratives publiques, y compris des tâches, activités ou services particuliers en rapport avec l'environnement;

c) Toute autre personne physique ou morale assumant des responsabilités ou des fonctions publiques ou fournissant des services publics en rapport avec l'environnement sous l'autorité d'un organe ou

d'une personne entrant dans les catégories visées aux alinéas a) et b) ci-dessus;

d) Les institutions de toute organisation d'intégration économique régionale visée à l'article 17 qui est Partie à la présente Convention.

La présente définition n'englobe pas les organes ou institutions agissant dans l'exercice de pouvoirs judiciaires ou législatifs.

3. L'expression "information(s) sur l'environnement" désigne toute information disponible sous forme écrite, visuelle, orale ou électronique ou sous toute autre forme matérielle, et portant sur :

a) L'état d'éléments de l'environnement tels que l'air et l'atmosphère, l'eau, le sol, les terres, le paysage et les sites naturels, la diversité biologique et ses composantes, y compris les organismes génétiquement modifiés, et l'interaction entre ces éléments;

b) Des facteurs tels que les substances, l'énergie, le bruit et les rayonnements et des activités ou mesures, y compris des mesures administratives, des accords relatifs à l'environnement, des politiques, lois, plans et programmes qui ont, ou risquent d'avoir, des incidences sur les éléments de l'environnement relevant de l'alinéa a) ci-dessus et l'analyse coût-avantages et les autres analyses et hypothèses économiques utilisées dans le processus décisionnel en matière d'environnement;

c) L'état de santé de l'homme, sa sécurité et ses conditions de vie ainsi que l'état des sites culturels et des constructions dans la mesure où ils sont, ou risquent d'être, altérés par l'état des éléments de l'environnement ou, par l'intermédiaire de ces éléments, par les facteurs, activités ou mesures visés à l'alinéa b) ci-dessus.

4. Le terme "public" désigne une ou plusieurs personnes physiques ou morales et, conformément à la législation ou à la coutume du pays, les associations, organisations ou groupes constitués par ces personnes.

5. L'expression "public concerné" désigne le public qui est touché ou qui risque d'être touché par les décisions prises en matière d'environnement ou qui a un intérêt à faire valoir à l'égard du processus décisionnel; aux fins de la présente définition, les organisations non gouvernementales qui oeuvrent en faveur de la protection de

l'environnement et qui remplissent les conditions pouvant être requises en droit interne sont réputées avoir un intérêt.

Article 3

DISPOSITIONS GÉNÉRALES

1. Chaque Partie prend les mesures législatives, réglementaires ou autres nécessaires, y compris des mesures visant à assurer la compatibilité des dispositions donnant effet aux dispositions de la présente Convention relatives à l'information, à la participation du public et à l'accès à la justice, ainsi que des mesures d'exécution appropriées, dans le but de mettre en place et de maintenir un cadre précis, transparent et cohérent aux fins de l'application des dispositions de la présente Convention.
2. Chaque Partie tâche de faire en sorte que les fonctionnaires et les autorités aident le public et lui donnent des conseils pour lui permettre d'avoir accès à l'information, de participer plus facilement au processus décisionnel et de saisir la justice en matière d'environnement.
3. Chaque Partie favorise l'éducation écologique du public et sensibilise celui-ci aux problèmes environnementaux afin notamment qu'il sache comment procéder pour avoir accès à l'information, participer au processus décisionnel et saisir la justice en matière d'environnement.
4. Chaque Partie accorde la reconnaissance et l'appui voulus aux associations, organisations ou groupes qui ont pour objectif la protection de l'environnement et fait en sorte que son système juridique national soit compatible avec cette obligation.
5. Les dispositions de la présente Convention ne portent pas atteinte au droit des Parties de continuer d'appliquer ou d'adopter, à la place des mesures prévues par la présente Convention, des mesures assurant un accès plus large à l'information, une participation accrue du public au processus décisionnel et un accès plus large à la justice en matière d'environnement.
6. Rien dans la présente Convention n'oblige à déroger aux droits existants concernant l'accès à l'information, la participation du public

au processus décisionnel et l'accès à la justice en matière d'environnement.

7. Chaque Partie oeuvre en faveur de l'application des principes énoncés dans la présente Convention dans les processus décisionnels internationaux touchant l'environnement ainsi que dans le cadre des organisations internationales lorsqu'il y est question d'environnement.

8. Chaque Partie veille à ce que les personnes qui exercent leurs droits conformément aux dispositions de la présente Convention ne soient en aucune façon pénalisées, persécutées ou soumises à des mesures vexatoires en raison de leur action. La présente disposition ne porte nullement atteinte au pouvoir des tribunaux nationaux d'accorder des dépens d'un montant raisonnable à l'issue d'une procédure judiciaire.

9. Dans les limites du champ d'application des dispositions pertinentes de la présente Convention, le public a accès à l'information, il a la possibilité de participer au processus décisionnel et a accès à la justice en matière d'environnement sans discrimination fondée sur la citoyenneté, la nationalité ou le domicile et, dans le cas d'une personne morale, sans discrimination concernant le lieu où elle a son siège officiel ou un véritable centre d'activités.

Article 4

ACCÈS À L'INFORMATION SUR L'ENVIRONNEMENT

1. Chaque Partie fait en sorte que, sous réserve des paragraphes suivants du présent article, les autorités publiques mettent à la disposition du public, dans le cadre de leur législation nationale, les informations sur l'environnement qui leur sont demandées, y compris, si la demande leur en est faite et sous réserve de l'alinéa b) ci-après, des copies des documents dans lesquels ces informations se trouvent effectivement consignées, que ces documents renferment ou non d'autres informations :

a) Sans que le public ait à faire valoir un intérêt particulier;

b) Sous la forme demandée à moins :

i) Qu'il soit raisonnable pour l'autorité publique de communiquer les informations en question sous une autre forme, auquel cas les raisons de ce choix devront être indiquées; ou

ii) Que les informations en question aient déjà été rendues publiques sous une autre forme.

2. Les informations sur l'environnement visées au paragraphe 1 ci-dessus sont mises à la disposition du public aussitôt que possible et au plus tard dans un délai d'un mois à compter de la date à laquelle la demande a été soumise, à moins que le volume et la complexité des éléments d'information demandés ne justifient une prorogation de ce délai, qui pourra être porté au maximum à deux mois. L'auteur de la demande est informé de toute prorogation du délai et des motifs qui la justifient.

3. Une demande d'informations sur l'environnement peut être refusée si :

a) L'autorité publique à laquelle la demande est adressée n'est pas en possession des informations demandées;

b) La demande est manifestement abusive ou formulée en termes trop généraux; ou

c) La demande porte sur des documents qui sont en cours d'élaboration ou concerne des communications internes des autorités publiques à condition que cette exception soit prévue par le droit interne ou la coutume, compte tenu de l'intérêt que la divulgation des informations demandées présenterait pour le public.

4. Une demande d'informations sur l'environnement peut être rejetée au cas où la divulgation de ces informations aurait des incidences défavorables sur :

a) Le secret des délibérations des autorités publiques, lorsque ce secret est prévu par le droit interne;

b) Les relations internationales, la défense nationale ou la sécurité publique;

c) La bonne marche de la justice, la possibilité pour toute personne d'être jugée équitablement ou la capacité d'une autorité publique d'effectuer une enquête d'ordre pénal ou disciplinaire;

d) Le secret commercial et industriel lorsque ce secret est protégé par la loi afin de défendre un intérêt économique légitime. Dans ce cadre, les informations sur les émissions qui sont pertinentes pour la protection de l'environnement doivent être divulguées;

e) Les droits de propriété intellectuelle;

f) Le caractère confidentiel des données et/ou des dossiers personnels concernant une personne physique si cette personne n'a pas consenti à la divulgation de ces informations au public, lorsque le caractère confidentiel de ce type d'information est prévu par le droit interne;

g) Les intérêts d'un tiers qui a fourni les informations demandées sans y être contraint par la loi ou sans que la loi puisse l'y contraindre et qui ne consent pas à la divulgation de ces informations; ou

h) Le milieu sur lequel portent les informations, comme les sites de reproduction d'espèces rares.

Les motifs de rejet susmentionnés devront être interprétés de manière restrictive compte tenu de l'intérêt que la divulgation des informations demandées présenterait pour le public et selon que ces informations ont trait ou non aux émissions dans l'environnement.

5. Si une autorité publique n'est pas en possession des informations sur l'environnement demandées, elle fait savoir aussi rapidement que possible à l'auteur de la demande à quelle autorité publique celui-ci peut, à sa connaissance, s'adresser pour obtenir les informations en question ou transmet la demande à cette autorité et en informe son auteur.

6. Chaque Partie fait en sorte que, s'il est possible, sans en compromettre le caractère confidentiel, de dissocier les informations sur l'environnement demandées qui, en vertu de l'alinéa c) du paragraphe 3 et du paragraphe 4 ci-dessus, n'ont pas à être divulguées, des autres informations sur l'environnement demandées, les autorités publiques communiquent ces dernières.

7. Le rejet d'une demande d'informations est notifié par écrit si cette demande a été faite par écrit ou si son auteur sollicite une réponse écrite. Dans la notification du rejet, l'autorité publique expose les motifs de ce rejet et informe l'auteur de la demande du recours dont il dispose en vertu de l'article 9. Le rejet de la demande est notifié aussitôt que possible et au plus tard dans un délai d'un mois, à moins que la complexité des informations demandées ne justifie une prorogation de ce délai, qui pourra être porté au maximum à deux mois. L'auteur de la demande est informé de toute prorogation du délai et des motifs qui la justifient.

8. Chaque Partie peut autoriser les autorités publiques qui fournissent des informations à percevoir un droit pour ce service mais ce droit ne doit pas dépasser un montant raisonnable. Les autorités publiques qui ont l'intention de faire payer les informations qu'elles fournissent font connaître aux auteurs des demandes d'informations le barème des droits à acquitter, en indiquant les cas dans lesquels elles peuvent renoncer à percevoir ces droits et ceux dans lesquels la communication des informations est subordonnée à leur paiement préalable.

Article 5

RASSEMBLEMENT ET DIFFUSION D'INFORMATIONS SUR L'ENVIRONNEMENT

1. Chaque Partie fait en sorte :

a) Que les autorités publiques possèdent et tiennent à jour les informations sur l'environnement qui sont utiles à l'exercice de leurs fonctions;

b) Que des mécanismes obligatoires soient mis en place pour que les autorités publiques soient dûment informées des activités proposées ou en cours qui risquent d'avoir des incidences importantes sur l'environnement;

c) Qu'en cas de menace imminente pour la santé ou l'environnement, qu'elle soit imputable à des activités humaines ou qu'elle soit due à des causes naturelles, toutes les informations susceptibles de permettre au public de prendre des mesures pour prévenir ou limiter d'éventuels dommages qui sont en la possession d'une autorité publique soient diffusées immédiatement et sans retard aux personnes qui risquent d'être touchées.

2. Chaque Partie veille à ce que, dans le cadre de la législation nationale, les autorités publiques mettent les informations sur l'environnement à la disposition du public de façon transparente et à ce que ces informations soient réellement accessibles, notamment :

a) En fournissant au public des renseignements suffisants sur le type et la teneur des informations sur l'environnement détenues par les autorités publiques compétentes, sur les principales conditions auxquelles ces informations sont mises à sa disposition et lui sont accessibles et sur la procédure à suivre pour les obtenir;

b) En prenant et en maintenant des dispositions pratiques, par exemple :

i) En établissant des listes, des registres ou des fichiers accessibles au public;

ii) En faisant obligation aux fonctionnaires d'apporter leur concours au public qui cherche à avoir accès à des informations en vertu de la présente Convention; et

iii) En désignant des points de contact; et

c) En donnant accès gratuitement aux informations sur l'environnement figurant dans les listes, registres ou fichiers visés à l'alinéa b) i) ci-dessus.

3. Chaque Partie veille à ce que les informations sur l'environnement deviennent progressivement disponibles dans des bases de données électroniques auxquelles le public peut avoir facilement accès par le biais des réseaux de télécommunications publics. Devraient notamment être accessibles sous cette forme les informations suivantes :

a) Les rapports sur l'état de l'environnement visés au paragraphe 4 ci-après;

b) Les textes de lois sur l'environnement ou relatifs à l'environnement;

c) Le cas échéant, les politiques, plans et programmes sur l'environnement ou relatifs à l'environnement et les accords portant sur l'environnement; et

d) D'autres informations, dans la mesure où la possibilité de les obtenir sous cette forme faciliterait l'application de la législation nationale visant à donner effet à la présente Convention,

pour autant que ces informations soient déjà disponibles sous forme électronique.

4. Chaque Partie publie et diffuse à des intervalles réguliers ne dépassant pas trois ou quatre ans un rapport national sur l'état de l'environnement, y compris des informations sur la qualité de l'environnement et des informations sur les contraintes qui s'exercent sur l'environnement.

5. Chaque Partie prend des mesures, dans le cadre de sa législation, afin de diffuser notamment :

a) Les textes de lois et les documents directifs tels que les documents sur les stratégies, politiques, programmes et plans d'action relatifs à l'environnement et les rapports faisant le point de leur application, établis aux différents échelons de l'administration publique;

b) Les traités, conventions et accords internationaux portant sur des questions relatives à l'environnement; et

c) Le cas échéant, les autres documents internationaux importants portant sur des questions relatives à l'environnement.

6. Chaque Partie encourage les exploitants dont les activités ont un impact important sur l'environnement à informer périodiquement le public de l'impact sur l'environnement de leurs activités et de leurs produits, le cas échéant dans le cadre de programmes volontaires d'étiquetage écologique ou d'écobilans ou par d'autres moyens.

7. Chaque Partie :

a) Rend publics les faits et les analyses des faits qu'elle juge pertinents et importants pour élaborer les propositions concernant les mesures essentielles à prendre en matière d'environnement;

b) Publie ou rend accessibles d'une autre manière les documents disponibles expliquant comment elle traite avec le public dans les affaires relevant de la présente Convention; et

c) Communique sous une forme appropriée des informations sur la façon dont l'administration, à tous les échelons, exerce les fonctions publiques ou fournit des services publics relatifs à l'environnement.

8. Chaque Partie met au point des mécanismes dans le but de faire en sorte que des informations suffisantes sur les produits soient mises à la disposition du public de manière à permettre aux consommateurs de faire des choix écologiques en toute connaissance de cause.

9. Chaque Partie prend des mesures pour mettre en place progressivement, compte tenu, le cas échéant, des processus internationaux, un système cohérent de portée nationale consistant à inventorier ou enregistrer les données relatives à la pollution dans une base de données informatisée structurée et accessible au public, ces données étant recueillies au moyen de formules de déclaration normalisées. Ce système pourra prendre en compte les apports, les rejets et les transferts dans les différents milieux et sur les lieux de traitement et d'élimination sur le site et hors du site d'une série donnée de substances et de produits découlant d'une série donnée d'activités, y compris de l'eau, de l'énergie et des ressources utilisées aux fins de ces activités.

10. Rien dans le présent article ne saurait porter atteinte au droit des Parties de refuser de divulguer certaines informations relatives à l'environnement conformément aux paragraphes 3 et 4 de l'article 4.

Article 6

PARTICIPATION DU PUBLIC AUX DÉCISIONS RELATIVES À DES ACTIVITÉS PARTICULIÈRES

1. Chaque Partie :

a) Applique les dispositions du présent article lorsqu'il s'agit de décider d'autoriser ou non des activités proposées du type de celles énumérées à l'annexe I;

b) Applique aussi les dispositions du présent article, conformément à son droit interne, lorsqu'il s'agit de prendre une décision au sujet d'activités proposées non énumérées à l'annexe I qui peuvent avoir un effet important sur l'environnement. Les Parties déterminent dans chaque cas si l'activité proposée tombe sous le coup de ces dispositions;

c) Peut décider, au cas par cas, si le droit interne le prévoit, de ne pas appliquer les dispositions du présent article aux activités proposées répondant aux besoins de la défense nationale si cette Partie estime que cette application irait à l'encontre de ces besoins.

2. Lorsqu'un processus décisionnel touchant l'environnement est engagé, le public concerné est informé comme il convient, de manière efficace et en temps voulu, par un avis au public ou individuellement, selon le cas, au début du processus. Les informations concernent notamment :

a) L'activité proposée, y compris la demande correspondante au sujet de laquelle une décision sera prise;

b) La nature des décisions ou du projet de décision qui pourraient être adoptés;

c) L'autorité publique chargée de prendre la décision;

d) La procédure envisagée, y compris, dans les cas où ces informations peuvent être fournies :

i) La date à laquelle elle débutera;

ii) Les possibilités qui s'offrent au public d'y participer;

iii) La date et le lieu de toute audition publique envisagée;

iv) L'autorité publique à laquelle il est possible de s'adresser pour obtenir des renseignements pertinents et auprès de laquelle ces renseignements ont été déposés pour que le public puisse les examiner;

v) L'autorité publique ou tout autre organisme public compétent auquel des observations ou questions peuvent être adressées et le délai prévu pour la communication d'observations ou de questions;

vi) L'indication des informations sur l'environnement se rapportant à l'activité proposée qui sont disponibles; et

e) Le fait que l'activité fait l'objet d'une procédure d'évaluation de l'impact national ou transfrontière sur l'environnement.

3. Pour les différentes étapes de la procédure de participation du public, il est prévu des délais raisonnables laissant assez de temps pour informer le public conformément au paragraphe 2 ci-dessus et pour que le public se prépare et participe effectivement aux travaux tout au long du processus décisionnel en matière d'environnement.

4. Chaque Partie prend des dispositions pour que la participation du public commence au début de la procédure, c'est-à-dire lorsque toutes les options et solutions sont encore possibles et que le public peut exercer une réelle influence.

5. Chaque Partie devrait, lorsqu'il y a lieu, encourager quiconque a l'intention de déposer une demande d'autorisation à identifier le public concerné, à l'informer de l'objet de la demande qu'il envisage de présenter et à engager la discussion avec lui à ce sujet avant de déposer sa demande.

6. Chaque Partie demande aux autorités publiques compétentes de faire en sorte que le public concerné puisse consulter sur demande lorsque le droit interne l'exige, et gratuitement, dès qu'elles sont disponibles, toutes les informations présentant un intérêt pour le processus décisionnel visé dans le présent article qui peuvent être obtenues au

moment de la procédure de participation du public, sans préjudice du droit des Parties de refuser de divulguer certaines informations conformément aux paragraphes 3 et 4 de l'article 4. Les informations pertinentes comprennent au minimum et sans préjudice des dispositions de l'article 4 :

a) Une description du site et des caractéristiques physiques et techniques de l'activité proposée, y compris une estimation des déchets et des émissions prévues;

b) Une description des effets importants de l'activité proposée sur l'environnement;

c) Une description des mesures envisagées pour prévenir et/ou réduire ces effets, y compris les émissions;

d) Un résumé non technique de ce qui précède;

e) Un aperçu des principales solutions de remplacement étudiées par l'auteur de la demande d'autorisation; et

f) Conformément à la législation nationale, les principaux rapports et avis adressés à l'autorité publique au moment où le public concerné doit être informé conformément au paragraphe 2 ci-dessus.

7. La procédure de participation du public prévoit la possibilité pour le public de soumettre par écrit ou, selon qu'il convient, lors d'une audition ou d'une enquête publique faisant intervenir l'auteur de la demande toutes observations, informations, analyses ou opinions qu'il estime pertinentes au regard de l'activité proposée.

8. Chaque Partie veille à ce que, au moment de prendre la décision, les résultats de la procédure de participation du public soient dûment pris en considération.

9. Chaque Partie veille aussi à ce que, une fois que la décision a été prise par l'autorité publique, le public en soit promptement informé suivant les procédures appropriées. Chaque Partie communique au public le texte de la décision assorti des motifs et considérations sur lesquels ladite décision est fondée.

10. Chaque Partie veille à ce que, lorsqu'une autorité publique réexamine ou met à jour les conditions dans lesquelles est exercée une activité visée au paragraphe 1, les dispositions des paragraphes 2 à 9 du présent article s'appliquent mutatis mutandis lorsqu'il y a lieu.

11. Chaque Partie applique, dans le cadre de son droit interne, dans la mesure où cela est possible et approprié, des dispositions du présent article lorsqu'il s'agit de décider s'il y a lieu d'autoriser la dissémination volontaire d'organismes génétiquement modifiés dans l'environnement.

Article 7

PARTICIPATION DU PUBLIC EN CE QUI CONCERNE LES PLANS, PROGRAMMES ET POLITIQUES RELATIFS À L'ENVIRONNEMENT

Chaque Partie prend les dispositions pratiques et/ou autres voulues pour que le public participe à l'élaboration des plans et des programmes relatifs à l'environnement dans un cadre transparent et équitable, après lui avoir fourni les informations nécessaires. Dans ce cadre, les paragraphes 3, 4 et 8 de l'article 6 s'appliquent. Le public susceptible de participer est désigné par l'autorité publique compétente, compte tenu des objectifs de la présente Convention. Chaque Partie s'efforce autant qu'il convient de donner au public la possibilité de participer à l'élaboration des politiques relatives à l'environnement.

Article 8

PARTICIPATION DU PUBLIC DURANT LA PHASE D'ÉLABORATION DE DISPOSITIONS RÉGLEMENTAIRES ET/OU D'INSTRUMENTS NORMATIFS JURIDIQUEMENT CONTRAIGNANTS D'APPLICATION GÉNÉRALE

Chaque Partie s'emploie à promouvoir une participation effective du public à un stade approprié – et tant que les options sont encore ouvertes – durant la phase d'élaboration par des autorités publiques des dispositions réglementaires et autres règles juridiquement contraignantes d'application générale qui peuvent avoir un effet important sur l'environnement. À cet effet, il convient de prendre les dispositions suivantes :

a) Fixer des délais suffisants pour permettre une participation effective;

b) Publier un projet de règles ou mettre celui-ci à la disposition du public par d'autres moyens; et

c) Donner au public la possibilité de formuler des observations, soit directement, soit par l'intermédiaire d'organes consultatifs représentatifs.

Les résultats de la participation du public sont pris en considération dans toute la mesure possible.

Article 9

ACCÈS À LA JUSTICE

1. Chaque Partie veille, dans le cadre de sa législation nationale, à ce que toute personne qui estime que la demande d'informations qu'elle a présentée en application de l'article 4 a été ignorée, rejetée abusivement, en totalité ou en partie, ou insuffisamment prise en compte ou qu'elle n'a pas été traitée conformément aux dispositions de cet article, ait la possibilité de former un recours devant une instance judiciaire ou un autre organe indépendant et impartial établi par la loi.

Dans les cas où une Partie prévoit un tel recours devant une instance judiciaire, elle veille à ce que la personne concernée ait également accès à une procédure rapide établie par la loi qui soit gratuite ou peu onéreuse, en vue du réexamen de la demande par une autorité publique ou de son examen par un organe indépendant et impartial autre qu'une instance judiciaire.

Les décisions finales prises au titre du présent paragraphe 1 s'imposent à l'autorité publique qui détient les informations. Les motifs qui les justifient sont indiqués par écrit, tout au moins lorsque l'accès à l'information est refusé au titre du présent paragraphe.

2. Chaque Partie veille, dans le cadre de sa législation nationale, à ce que les membres du public concerné

a) ayant un intérêt suffisant pour agir

ou, sinon,

b) faisant valoir une atteinte à un droit, lorsque le code de procédure administrative d'une Partie pose une telle condition,

puissent former un recours devant une instance judiciaire et/ou un autre organe indépendant et impartial établi par loi pour contester la légalité, quant au fond et à la procédure, de toute décision, tout acte ou toute omission tombant sous le coup des dispositions de l'article 6 et, si le droit interne le prévoit et sans préjudice du paragraphe 3 ci-après, des autres dispositions pertinentes de la présente Convention.

Ce qui constitue un intérêt suffisant et une atteinte à un droit est déterminé selon les dispositions du droit interne et conformément à l'objectif consistant à accorder au public concerné un large accès à la justice dans le cadre de la présente Convention. A cet effet, l'intérêt qu'a toute organisation non gouvernementale répondant aux conditions visées au paragraphe 5 de l'article 2 est réputé suffisant au sens de l'alinéa a) ci-dessus. Ces organisations sont également réputées avoir des droits auxquels il pourrait être porté atteinte au sens de l'alinéa b) ci-dessus.

Les dispositions du présent paragraphe 2 n'excluent pas la possibilité de former un recours préliminaire devant une autorité administrative et ne dispensent pas de l'obligation d'épuiser les voies de recours administratif avant d'engager une procédure judiciaire lorsqu'une telle obligation est prévue en droit interne.

3. En outre, et sans préjudice des procédures de recours visées aux paragraphes 1 et 2 ci-dessus, chaque Partie veille à ce que les membres du public qui répondent aux critères éventuels prévus par son droit interne puissent engager des procédures administratives ou judiciaires pour contester les actes ou omissions de particuliers ou d'autorités publiques allant à l'encontre des dispositions du droit national de l'environnement.

4. En outre, et sans préjudice du paragraphe 1, les procédures visées aux paragraphes 1, 2 et 3 ci-dessus doivent offrir des recours suffisants et effectifs, y compris un redressement par injonction s'il y a lieu, et doivent être objectives, équitables et rapides sans que leur coût soit

prohibitif. Les décisions prises au titre du présent article sont prononcées ou consignées par écrit. Les décisions des tribunaux et, autant que possible, celles d'autres organes doivent être accessibles au public.

5. Pour rendre les dispositions du présent article encore plus efficaces, chaque Partie veille à ce que le public soit informé de la possibilité qui lui est donnée d'engager des procédures de recours administratif ou judiciaire, et envisage la mise en place de mécanismes appropriés d'assistance visant à éliminer ou à réduire les obstacles financiers ou autres qui entravent l'accès à la justice.

Article 10

RÉUNION DES PARTIES

1. La première réunion des Parties est convoquée un an au plus tard après la date d'entrée en vigueur de la présente Convention. Par la suite, les Parties tiennent une réunion ordinaire au moins une fois tous les deux ans, à moins qu'elles n'en décident autrement, ou si l'une d'entre elles en fait la demande par écrit, sous réserve que cette demande soit appuyée par un tiers au moins des Parties dans les six mois qui suivent sa communication à l'ensemble des Parties par le Secrétaire exécutif de la Commission économique pour l'Europe.

2. Lors de leurs réunions, les Parties suivent en permanence l'application de la présente Convention sur la base de rapports communiqués régulièrement par les Parties et, en ayant cet objectif présent à l'esprit. :

a) Examinent les politiques qu'elles appliquent et les démarches juridiques et méthodologiques qu'elles suivent pour assurer l'accès à l'information, la participation du public au processus décisionnel et l'accès à la justice en matière d'environnement en vue d'améliorer encore la situation à cet égard;

b) Se font part des enseignements qu'elles tirent de la conclusion et de l'application d'accords bilatéraux et multilatéraux ou d'autres arrangements ayant un rapport avec l'objet de la présente Convention, auxquels une ou plusieurs d'entre elles sont Parties;

c) Sollicitent, s'il y a lieu, les services des organes compétents de la CEE, ainsi que d'autres organismes internationaux ou de comités particuliers compétents pour toutes les questions à prendre en compte pour atteindre les objectifs de la présente Convention;

d) Créent des organes subsidiaires si elles le jugent nécessaire;

e) Élaborent, s'il y a lieu, des protocoles à la présente Convention;

f) Examinent et adoptent des propositions d'amendement à la présente Convention conformément aux dispositions de l'article 14;

g) Envisagent et entreprennent toute autre action qui peut se révéler nécessaire aux fins de la présente Convention;

h) À leur première réunion, étudient et adoptent, par consensus, le règlement intérieur de leurs réunions et des réunions des organes subsidiaires;

i) À leur première réunion, examinent les enseignements qu'elles tirent de l'application des dispositions du paragraphe 9 de l'article 5 et étudient les mesures nécessaires pour perfectionner le système visé dans ces dispositions, compte tenu des procédures applicables et des faits nouveaux intervenus au niveau national, notamment l'élaboration d'un instrument approprié concernant l'établissement de registres ou d'inventaires des rejets ou transferts de polluants qui pourrait être annexé à la présente Convention.

3. La Réunion des Parties peut, au besoin, envisager d'arrêter des dispositions d'ordre financier par consensus.

4. L'Organisation des Nations Unies, ses institutions spécialisées et l'Agence internationale de l'énergie atomique, ainsi que tout État ou organisation d'intégration économique régionale qui est habilité en vertu de l'article 17 à signer la Convention mais qui n'est pas Partie à ladite Convention, et toute organisation intergouvernementale qui possède des compétences dans des domaines ayant un rapport avec la présente Convention sont autorisés à participer en qualité d'observateurs aux réunions des Parties.

5. Toute organisation non gouvernementale qui possède des compétences dans des domaines ayant un rapport avec la présente Convention et qui a fait savoir au Secrétaire exécutif de la Commission économique pour l'Europe qu'elle souhaitait être représentée à une réunion des Parties est autorisée à participer en qualité d'observateur à moins qu'un tiers au moins des Parties n'y fassent objection.

6. Aux fins des paragraphes 4 et 5 ci-dessus, le règlement intérieur visé au paragraphe 2 h) ci-dessus prévoit les modalités pratiques d'admission et les autres conditions pertinentes.

Article 11

DROIT DE VOTE

1. Sous réserve des dispositions du paragraphe 2 ci-après, chaque Partie à la présente Convention dispose d'une voix.

2. Dans les domaines relevant de leur compétence, les organisations d'intégration économique régionale disposent, pour exercer leur droit de vote, d'un nombre de voix égal au nombre de leurs États membres qui sont Parties à la présente Convention. Ces organisations n'exercent pas leur droit de vote si leurs États membres exercent le leur, et inversement.

Article 12

SECRETARIAT

Le Secrétaire exécutif de la Commission économique pour l'Europe exerce les fonctions de secrétariat suivantes :

- a) Il convoque et prépare les réunions des Parties;
- b) Il transmet aux Parties les rapports et autres renseignements reçus en application des dispositions de la présente Convention; et
- c) Il s'acquitte des autres fonctions que les Parties peuvent lui assigner.

Article 13

ANNEXES

Les annexes de la présente Convention font partie intégrante de la Convention.

Article 14

AMENDEMENTS À LA CONVENTION

1. Toute Partie peut proposer des amendements à la présente Convention.
2. Le texte de toute proposition d'amendement à la présente Convention est soumis par écrit au Secrétaire exécutif de la Commission économique pour l'Europe, qui le communique à toutes les Parties quatre-vingt-dix jours au moins avant la réunion des Parties au cours de laquelle l'amendement est proposé pour adoption.
3. Les Parties n'épargnent aucun effort pour parvenir à un accord par consensus sur tout amendement qu'il est proposé d'apporter à la présente Convention. Si tous les efforts en ce sens sont demeurés vains et si aucun accord ne s'est dégagé, l'amendement est adopté en dernier ressort par un vote à la majorité des trois quarts des Parties présentes et votantes.
4. Les amendements à la présente Convention adoptés conformément au paragraphe 3 ci-dessus sont soumis par le Dépositaire à toutes les Parties aux fins de ratification, d'approbation ou d'acceptation. Les amendements à la présente Convention autres que ceux qui se rapportent à une annexe entrent en vigueur à l'égard des Parties qui les ont ratifiés, approuvés ou acceptés le quatre-vingt-dixième jour qui suit la réception par le Dépositaire de la notification de leur ratification, approbation ou acceptation par les trois quarts au moins de ces Parties. Par la suite, ils entrent en vigueur à l'égard de toute autre Partie le quatre-vingt-dixième jour qui suit le dépôt par cette Partie de son instrument de ratification, d'approbation ou d'acceptation des amendements.
5. Toute Partie qui n'est pas en mesure d'approuver un amendement à une annexe de la présente Convention en donne notification au Dépositaire par écrit dans les douze mois qui suivent la date de la communication de

son adoption. Le Dépositaire informe sans retard toutes les Parties de la réception de cette notification. Une Partie peut à tout moment substituer une acceptation à sa notification antérieure et, après le dépôt d'un instrument d'acceptation auprès du Dépositaire, les amendements à ladite annexe entrent en vigueur à l'égard de cette Partie.

6. À l'expiration d'un délai de douze mois à compter de la date de sa communication par le Dépositaire visée au paragraphe 4 ci-dessus, tout amendement à une annexe entre en vigueur à l'égard des Parties qui n'ont pas soumis de notification au Dépositaire conformément aux dispositions du paragraphe 5 ci-dessus pour autant qu'un tiers au plus des Parties aient soumis cette notification.

7. Aux fins du présent article, l'expression "Parties présentes et votantes" désigne les Parties présentes à la réunion qui émettent un vote affirmatif ou négatif.

Article 15

EXAMEN DU RESPECT DES DISPOSITIONS

La Réunion des Parties adopte, par consensus, des arrangements facultatifs de caractère non conflictuel, non judiciaire et consultatif pour examiner le respect des dispositions de la présente Convention. Ces arrangements permettent une participation appropriée du public et peuvent prévoir la possibilité d'examiner des communications de membres du public concernant des questions ayant un rapport avec la présente Convention.

Article 16

RÈGLEMENT DES DIFFÉRENDS

1. Si un différend surgit entre deux ou plusieurs Parties au sujet de l'interprétation ou de l'application de la présente Convention, ces Parties s'efforcent de le régler par voie de négociation ou par tout autre moyen de règlement des différends qu'elles jugent acceptable.

2. Lorsqu'elle signe, ratifie, accepte, approuve la présente Convention ou y adhère, ou à tout moment par la suite, une Partie peut signifier par écrit au Dépositaire que, pour les différends qui n'ont pas été réglés

conformément au paragraphe 1 ci-dessus, elle accepte de considérer comme obligatoires l'un des deux ou les deux moyens de règlement ci-après dans ses relations avec toute Partie acceptant la même obligation :

- a) Soumission du différend à la Cour internationale de Justice;
- b) Arbitrage, conformément à la procédure définie à l'annexe II.

3. Si les parties au différend ont accepté les deux moyens de règlement des différends visés au paragraphe 2 ci-dessus, le différend peut n'être soumis qu'à la Cour internationale de Justice, à moins que les parties n'en conviennent autrement.

Article 17

SIGNATURE

La présente Convention est ouverte à la signature des États membres de la Commission économique pour l'Europe ainsi que des États dotés du statut consultatif auprès de la Commission économique pour l'Europe en vertu des paragraphes 8 et 11 de la résolution 36 (IV) du Conseil économique et social du 28 mars 1947, et des organisations d'intégration économique régionale constituées par des États souverains, membres de la Commission économique pour l'Europe, qui leur ont transféré compétence pour des matières dont traite la présente Convention, y compris la compétence pour conclure des traités sur ces matières, à Aarhus (Danemark) le 25 juin 1998, puis au Siège de l'Organisation des Nations Unies à New York jusqu'au 21 décembre 1998.

Article 18

DÉPOSITAIRE

Le Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies remplit les fonctions de Dépositaire de la présente Convention.

Article 19

RATIFICATION, ACCEPTATION, APPROBATION ET ADHÉSION

1. La présente Convention est soumise à la ratification, l'acceptation ou l'approbation des États et des organisations d'intégration économique régionale signataires.
2. La présente Convention est ouverte à l'adhésion des États et organisations d'intégration économique régionale visés à l'article 17 à compter du 22 décembre 1998.
3. Tout État, autre que ceux visés au paragraphe 2 ci-dessus, qui est membre de l'Organisation des Nations Unies, peut adhérer à la Convention avec l'accord de la Réunion des Parties.
4. Toute organisation visée à l'article 17 qui devient Partie à la présente Convention sans qu'aucun de ses États membres n'y soit Partie est liée par toutes les obligations qui découlent de la Convention. Lorsqu'un ou plusieurs États membres d'une telle organisation sont Parties à la présente Convention, cette organisation et ses États membres conviennent de leurs responsabilités respectives dans l'exécution des obligations que leur impose la Convention. En pareil cas, l'organisation et les États membres ne sont pas habilités à exercer concurremment les droits qui découlent de la présente Convention.
5. Dans leurs instruments de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion, les organisations d'intégration économique régionale visées à l'article 17 indiquent l'étendue de leur compétence à l'égard des matières dont traite la présente Convention. En outre, ces organisations informent le Dépositaire de toute modification importante de l'étendue de leur compétence.

Article 20

ENTRÉE EN VIGUEUR

1. La présente Convention entre en vigueur le quatre-vingt-dixième jour qui suit la date de dépôt du seizième instrument de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion.

2. Aux fins du paragraphe 1 ci-dessus, l'instrument déposé par une organisation d'intégration économique régionale ne s'ajoute pas à ceux qui sont déposés par les États membres de cette organisation.

3. À l'égard de chaque État ou organisation visé à l'article 17 qui ratifie, accepte ou approuve la présente Convention ou y adhère après le dépôt du seizième instrument de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion, la Convention entre en vigueur le quatre-vingt-dixième jour qui suit la date du dépôt par cet État ou cette organisation de son instrument de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion.

Article 21

DÉNONCIATION

À tout moment après l'expiration d'un délai de trois ans commençant à courir à la date à laquelle la présente Convention est entrée en vigueur à l'égard d'une Partie, cette Partie peut dénoncer la Convention par notification écrite adressée au Dépositaire. Cette dénonciation prend effet le quatre-vingt-dixième jour qui suit la date de réception de sa notification par le Dépositaire.

Article 22

TEXTES AUTHENTIQUES

L'original de la présente Convention, dont les textes anglais, français et russe sont également authentiques, est déposé auprès du Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies.

EN FOI DE QUOI les soussignés, à ce dûment autorisés, ont signé la présente Convention.

FAIT à Aarhus (Danemark), le vingt-cinq juin mil neuf cent quatre-vingt-dix-huit.

Annexe I

LISTE DES ACTIVITÉS VISÉES AU PARAGRAPHE 1 a) DE L'ARTICLE 6

1. Secteur de l'énergie :

- Raffineries de pétrole et de gaz;
- Installations de gazéification et de liquéfaction;
- Centrales thermiques et autres installations de combustion d'un apport thermique d'au moins 50 mégawatts (MW);
- Cokeries;
- Centrales nucléaires et autres réacteurs nucléaires, y compris le démantèlement ou le déclassement de ces centrales ou réacteurs¹ (à l'exception des installations de recherche pour la production et la transformation des matières fissiles et fertiles, dont la puissance maximale ne dépasse pas 1 kilowatt de charge thermique continue);
- Installations pour le retraitement de combustibles nucléaires irradiés;
- Installations destinées :
 - À la production ou à l'enrichissement de combustibles nucléaires;
 - Au traitement de combustibles nucléaires irradiés ou de déchets hautement radioactifs;
 - À l'élimination définitive de combustibles nucléaires irradiés;
 - Exclusivement à l'élimination définitive de déchets radioactifs;

- Exclusivement au stockage (prévu pour plus de dix ans) de combustibles nucléaires irradiés ou de déchets radioactifs dans un site différent du site de production.

2. Production et transformation des métaux :

- Installations de grillage ou de frittage de minerai métallique (y compris de minerai sulfuré);
- Installations pour la production de fonte ou d'acier (fusion primaire ou secondaire), y compris les équipements pour coulée continue d'une capacité de plus de 2,5 tonnes par heure;
- Installations destinées à la transformation des métaux ferreux :
 - i) Par laminage à chaud avec une capacité supérieure à 20 tonnes d'acier brut par heure;
 - ii) Par forgeage à l'aide de marteaux dont l'énergie de frappe dépasse 50 kilojoules par marteau et lorsque la puissance calorifique mise en oeuvre est supérieure à 20 mégawatts;
 - iii) Application de couches de protection de métal en fusion avec une capacité de traitement supérieure à 2 tonnes d'acier brut par heure;
- Fonderies de métaux ferreux d'une capacité de production supérieure à 20 tonnes par jour;
- Installations :
 - i) Destinées à la production de métaux bruts non ferreux à partir de minerais, de concentrés ou de matières premières secondaires par procédés métallurgiques, chimiques ou électrolytiques;
 - ii) Destinées à la fusion, y compris l'alliage, de métaux non ferreux, incluant des produits de récupération (affinage, moulage en fonderie), d'une capacité de fusion supérieure à 4 tonnes par jour pour le plomb et le cadmium ou 20 tonnes par jour pour tous les autres métaux;

- Installations de traitement de surface de métaux et matières plastiques utilisant un procédé électrolytique ou chimique, lorsque le volume des cuves affectées au traitement mises en oeuvre est supérieur à 30 mètres cubes.

3. Industrie minérale :

- Installations destinées à la production de clinker (ciment) dans des fours rotatifs avec une capacité de production supérieure à 500 tonnes par jour, ou de chaux dans des fours rotatifs avec une capacité de production supérieure à 50 tonnes par jour, ou dans d'autres types de fours avec une capacité de production supérieure à 50 tonnes par jour;
- Installations destinées à la production d'amiante et à la fabrication de produits à base d'amiante;
- Installations destinées à la fabrication du verre, y compris celles destinées à la production de fibres de verre avec une capacité de fusion supérieure à 20 tonnes par jour;
- Installations destinées à la fusion de matières minérales, y compris celles destinées à la production de fibres minérales, avec une capacité de fusion supérieure à 20 tonnes par jour;
- Installations destinées à la fabrication de produits céramiques par cuisson, notamment de tuiles, de briques, de pierres réfractaires, de carrelages, de grès ou de porcelaines, avec une capacité de production supérieure à 75 tonnes par jour, et/ou une capacité de four de plus de 4 m³ et de plus de 300 kg/m³ par four.

4. Industrie chimique : La production, au sens des catégories d'activités énumérées dans la présente rubrique, désigne la production en quantité industrielle par transformation chimique des substances ou groupes de substances visés aux alinéas a) à g) :

a) Installations chimiques destinées à la fabrication de produits chimiques organiques de base, tels que :

- i) Hydrocarbures simples (linéaires ou cycliques, saturés ou insaturés, aliphatiques ou aromatiques);
- ii) Hydrocarbures oxygénés, notamment alcools, aldéhydes, cétones, acides carboxyliques, esters, acétates, éthers, peroxydes, résines époxydes;
- iii) Hydrocarbures sulfurés;
- iv) Hydrocarbures azotés, notamment amines, amides, composés nitreux, nitrés ou nitratés, nitriles, cyanates, isocyanates;
- v) Hydrocarbures phosphorés;
- vi) Hydrocarbures halogénés;
- vii) Composés organométalliques;
- viii) Matières plastiques de base (polymères, fibres synthétiques, fibres à base de cellulose);
- ix) Caoutchoucs synthétiques;
- x) Colorants et pigments;
- xi) Tensioactifs et agents de surface;

b) Installations chimiques destinées à la fabrication de produits chimiques inorganiques de base, tels que :

- i) Gaz, notamment ammoniac, chlore ou chlorure d'hydrogène, fluor ou fluorure d'hydrogène, oxydes de carbone, composés soufrés, oxydes d'azote, hydrogène, dioxyde de soufre, dichlorure de carbonyle;
- ii) Acides, notamment acide chromique, acide fluorhydrique, acide phosphorique, acide nitrique, acide chlorhydrique, acide sulfurique, oléum, acides sulfurés;

- iii) Bases, notamment hydroxyde d'ammonium, hydroxyde de potassium, hydroxyde de sodium;
 - iv) Sels, notamment chlorure d'ammonium, chlorate de potassium, carbonate de potassium, carbonate de sodium, perborate, nitrate d'argent;
 - v) Non-métaux, oxydes métalliques ou autres composés inorganiques, tels que carbure de calcium, silicium, carbure de silicium;
- c) Installations chimiques destinées à la fabrication d'engrais à base de phosphore, d'azote ou de potassium (engrais simples ou composés);
- d) Installations chimiques destinées à la fabrication de produits de base phytosanitaires et de biocides;
- e) Installations utilisant un procédé chimique ou biologique pour la fabrication de produits pharmaceutiques de base;
- f) Installations chimiques destinées à la fabrication d'explosifs;
- g) Installations chimiques dans lesquelles un traitement chimique ou biologique est utilisé pour produire des additifs protéiques aux aliments des animaux, des ferments et d'autres substances protéiques.

5. Gestion des déchets :

- Installations pour l'incinération, la valorisation, le traitement chimique et la mise en décharge des déchets dangereux;
- Installations pour l'incinération des déchets municipaux, d'une capacité supérieure à 3 tonnes par heure;
- Installations pour l'élimination des déchets non dangereux, d'une capacité de plus de 50 tonnes par jour;

- Décharges recevant plus de 10 tonnes par jour ou d'une capacité totale de plus de 25 000 tonnes, à l'exclusion des décharges de déchets inertes.
6. Installations de traitement des eaux usées d'une capacité supérieure à 150 000 équivalents-habitants.
7. Installations industrielles destinées à :
- a) La fabrication de pâte à papier à partir de bois ou d'autres matières fibreuses;
 - b) La fabrication de papier et de carton, d'une capacité de production supérieure à 20 tonnes par jour.
8. a) Construction de voies pour le trafic ferroviaire à grande distance ainsi que d'aéroports¹ dotés d'une piste de décollage et d'atterrissage principale d'une longueur d'au moins 2 100 mètres;
- b) Construction d'autoroutes et de voies rapides¹;
 - c) Construction d'une nouvelle route à quatre voies ou plus, ou alignement et/ou élargissement d'une route existante à deux voies ou moins pour en faire une route à quatre voies ou plus, lorsque la nouvelle route ou la section de route alignée et/ou élargie doit avoir une longueur ininterrompue d'au moins 10 kilomètres.
9. a) Voies navigables et ports de navigation intérieure permettant l'accès de bateaux de plus de 1 350 tonnes;
- b) Ports de commerce, quais de chargement et de déchargement reliés à la terre et avant-ports (à l'exclusion des quais pour transbordeurs) accessibles aux bateaux de plus de 1 350 tonnes.
10. Dispositifs de captage ou de recharge artificielle des eaux souterraines lorsque le volume annuel d'eaux à capter ou à recharger atteint ou dépasse 10 millions de mètres cubes.
11. a) Ouvrages servant au transvasement de ressources hydrauliques entre bassins fluviaux lorsque cette opération vise à prévenir

d'éventuelles pénuries d'eau et que le volume annuel des eaux transvasées dépasse 100 millions de mètres cubes;

b) Dans tous les autres cas, ouvrages servant au transvasement de ressources hydrauliques entre bassins fluviaux lorsque le débit annuel moyen, sur plusieurs années, du bassin de prélèvement dépasse 2 000 millions de mètres cubes et que le volume des eaux transvasées dépasse 5 % de ce débit.

Dans les deux cas, les transvasements d'eau potable amenée par canalisations sont exclus.

12. Extraction de pétrole et de gaz naturel à des fins commerciales, lorsque les quantités extraites dépassent 500 tonnes de pétrole et 500 000 mètres cubes de gaz par jour.

13. Barrages et autres installations destinées à retenir les eaux ou à les stocker de façon permanente lorsque le nouveau volume d'eau ou un volume supplémentaire d'eau à retenir ou à stocker dépasse 10 millions de mètres cubes.

14. Canalisations pour le transport de gaz, de pétrole ou de produits chimiques, d'un diamètre supérieur à 800 millimètres et d'une longueur supérieure à 40 kilomètres.

15. Installations destinées à l'élevage intensif de volailles ou de porcs disposant de plus de :

a) 40 000 emplacements pour la volaille;

b) 2 000 emplacements pour porcs de production (de plus de 30 kg);
ou

c) 750 emplacements pour truies.

16. Carrières et exploitations minières à ciel ouvert lorsque la surface du site dépasse 25 hectares ou, pour les tourbières, 150 hectares.

17. Construction de lignes aériennes de transport d'énergie électrique d'une tension de 220 kilovolts ou plus et d'une longueur supérieure à 15 kilomètres.

18. Installations de stockage de pétrole, de produits pétrochimiques ou de produits chimiques, d'une capacité de 200 000 tonnes ou plus.

19. Autres activités :

- Installations destinées au prétraitement (opérations de lavage, blanchiment, mercerisage) ou à la teinture de fibres ou de textiles dont la capacité de traitement est supérieure à 10 tonnes par jour;
- Installations destinées au tannage des peaux, lorsque la capacité de traitement est supérieure à 12 tonnes de produits finis par jour;
- a) Abattoirs d'une capacité de production de carcasses supérieure à 50 tonnes par jour;
- b) Traitement et transformation destinés à la fabrication de produits alimentaires à partir de :
 - i) Matières premières animales (autres que le lait), d'une capacité de production de produits finis supérieure à 75 tonnes par jour;
 - ii) Matières premières végétales, d'une capacité de production de produits finis supérieure à 300 tonnes par jour (valeur moyenne sur une base trimestrielle);
- c) Traitement et transformation du lait, la quantité de lait reçue étant supérieure à 200 tonnes par jour (valeur moyenne sur une base annuelle);
- Installations destinées à l'élimination ou au recyclage de carcasses et de déchets d'animaux d'une capacité de traitement supérieure à 10 tonnes par jour;
- Installations destinées au traitement de surface de matières, d'objets ou de produits, et ayant recours à l'utilisation de solvants organiques, notamment pour les opérations d'apprêt, d'impression, de revêtement, de dégraissage, d'imperméabilisation, de collage, de peinture, de nettoyage ou

d'imprégnation, d'une capacité de consommation de solvant de plus de 150 kilogrammes par heure ou de plus de 200 tonnes par an;

- Installations destinées à la fabrication de carbone (charbon dur) ou d'électrographite par combustion ou graphitisation.

20. Toute activité non visée aux paragraphes 1 à 19 ci-dessus pour laquelle la participation du public est prévue dans le cadre d'une procédure d'évaluation de l'impact sur l'environnement conformément à la législation nationale.

21. Les dispositions du paragraphe 1 a) de l'article 6 de la présente Convention ne s'appliquent à aucune des activités mentionnées ci-dessus qui sont entreprises exclusivement ou essentiellement pour rechercher, mettre au point et expérimenter de nouvelles méthodes ou de nouveaux produits et ne doivent pas durer plus de deux ans à moins qu'elles ne risquent d'avoir un effet préjudiciable important sur l'environnement ou la santé.

22. Toute modification ou extension des activités qui répond en elle-même aux critères ou aux seuils énoncés dans la présente annexe est régie par le paragraphe 1 a) de l'article 6 de la présente Convention. Toute autre modification ou extension d'activités relève du paragraphe 1 b) de l'article 6 de la présente Convention.

Notes

¹ Les centrales nucléaires et autres réacteurs nucléaires cessent d'être des installations nucléaires lorsque tous les combustibles nucléaires et tous les autres éléments contaminés ont été définitivement retirés du site d'implantation.

² Aux fins de la présente Convention, la notion d'"aéroport" correspond à la définition donnée dans la Convention de Chicago de 1944 portant création de l'Organisation de l'aviation civile internationale (annexe 14).

³ Aux fins de la présente Convention, on entend par "voie rapide" une route répondant à la définition donnée dans l'Accord européen du 15 novembre 1975 sur les grandes routes de trafic international.

Annexe II

ARBITRAGE

1. Dans le cas d'un différend soumis à l'arbitrage en vertu du paragraphe 2 de l'article 16 de la présente Convention, une partie (ou les parties) notifie(nt) au secrétariat l'objet de l'arbitrage et indique(nt), en particulier, les articles de la présente Convention dont l'interprétation ou l'application est en cause. Le secrétariat transmet les informations reçues à toutes les Parties à la présente Convention.
2. Le tribunal arbitral est composé de trois membres. La (ou les) partie(s) requérante(s) et l'autre (ou les autres) partie(s) au différend nomment un arbitre et les deux arbitres ainsi nommés désignent d'un commun accord le troisième arbitre qui est le président du tribunal arbitral. Ce dernier ne doit pas être ressortissant de l'une des parties au différend ni avoir sa résidence habituelle sur le territoire de l'une de ces parties, ni être au service de l'une d'elles, ni s'être déjà occupé de l'affaire à quelque autre titre que ce soit.
3. Si, dans les deux mois qui suivent la nomination du deuxième arbitre, le président du tribunal arbitral n'a pas été désigné, le Secrétaire exécutif de la Commission économique pour l'Europe procède, à la demande de l'une des parties au différend, à sa désignation dans un nouveau délai de deux mois.
4. Si, dans un délai de deux mois à compter de la réception de la demande, l'une des parties au différend ne procède pas à la nomination d'un arbitre, l'autre partie peut en informer le Secrétaire exécutif de la Commission économique pour l'Europe, qui désigne le président du tribunal arbitral dans un nouveau délai de deux mois. Dès sa désignation, le président du tribunal arbitral demande à la partie qui n'a pas nommé d'arbitre de le faire dans un délai de deux mois. Si elle ne le fait pas dans ce délai, le président en informe le Secrétaire exécutif de la Commission économique pour l'Europe, qui procède à cette nomination dans un nouveau délai de deux mois.
5. Le tribunal rend sa sentence conformément au droit international et aux dispositions de la présente Convention.

6. Tout tribunal arbitral constitué en application des dispositions de la présente annexe arrête lui-même sa procédure.
7. Les décisions du tribunal arbitral, tant sur les questions de procédure que sur le fond, sont prises à la majorité de ses membres.
8. Le tribunal peut prendre toutes les mesures voulues pour établir les faits.
9. Les parties au différend facilitent la tâche du tribunal arbitral et, en particulier, par tous les moyens à leur disposition :
 - a) Lui fournissent tous les documents, facilités et renseignements pertinents;
 - b) Lui permettent, si cela est nécessaire, de citer et d'entendre des témoins ou des experts.
10. Les parties et les arbitres protègent le secret de tout renseignement qu'ils reçoivent à titre confidentiel pendant la procédure d'arbitrage.
11. Le tribunal arbitral peut, à la demande de l'une des parties, recommander des mesures conservatoires.
12. Si l'une des parties au différend ne se présente pas devant le tribunal arbitral ou ne fait pas valoir ses moyens, l'autre partie peut demander au tribunal de poursuivre la procédure et de rendre sa sentence définitive. Le fait pour une partie de ne pas se présenter ou de ne pas faire valoir ses moyens ne fait pas obstacle au déroulement de la procédure.
13. Le tribunal arbitral peut connaître et décider des demandes reconventionnelles directement liées à l'objet du différend.
14. À moins que le tribunal arbitral n'en décide autrement en raison des circonstances particulières de l'affaire, les frais du tribunal, y compris la rémunération de ses membres, sont supportés à parts égales par les parties au différend. Le tribunal tient un relevé de tous ses frais et en fournit un état final aux parties.

15. Toute Partie à la présente Convention qui a, en ce qui concerne l'objet du différend, un intérêt d'ordre juridique susceptible d'être affecté par la décision rendue dans l'affaire peut intervenir dans la procédure, avec l'accord du tribunal.

16. Le tribunal arbitral rend sa sentence dans les cinq mois qui suivent la date à laquelle il a été constitué, à moins qu'il ne juge nécessaire de prolonger ce délai d'une durée qui ne devrait pas excéder cinq mois.

17. La sentence du tribunal arbitral est assortie d'un exposé des motifs. Elle est définitive et obligatoire pour toutes les parties au différend. Le tribunal arbitral la communique aux parties au différend et au secrétariat. Ce dernier transmet les informations reçues à toutes les Parties à la présente Convention.

18. Tout différend entre les parties au sujet de l'interprétation ou de l'exécution de la sentence peut être soumis par l'une des parties au tribunal arbitral qui a rendu ladite sentence ou, si ce dernier ne peut en être saisi, à un autre tribunal constitué à cet effet de la même manière que le premier.

**КОНВЕНЦИЯ О ДОСТУПЕ К ИНФОРМАЦИИ, УЧАСТИИ
ОБЩЕСТВЕННОСТИ В ПРОЦЕССЕ ПРИНЯТИЯ РЕШЕНИЙ
И ДОСТУПЕ К ПРАВОСУДИЮ ПО ВОПРОСАМ,
КАСАЮЩИМСЯ ОКРУЖАЮЩЕЙ СРЕДЫ**

Организация Объединенных Наций
1998

**КОНВЕНЦИЯ
О ДОСТУПЕ К ИНФОРМАЦИИ, УЧАСТИИ ОБЩЕСТВЕННОСТИ
В ПРОЦЕССЕ ПРИНЯТИЯ РЕШЕНИЙ И ДОСТУПЕ К ПРАВОСУДИЮ ПО
ВОПРОСАМ, КАСАЮЩИМСЯ ОКРУЖАЮЩЕЙ СРЕДЫ**

Стороны настоящей Конвенции,

ссылаясь на принцип 1 Стокгольмской декларации по проблемам окружающей человека среды,

ссылаясь также на принцип 10 Рио-де-Жанейрской декларации по окружающей среде и развитию,

ссылаясь далее на резолюции Генеральной Ассамблеи 37/7 от 28 октября 1982 года о Всемирной хартии природы и 45/94 от 14 декабря 1990 года о необходимости обеспечения здоровой окружающей среды в интересах благосостояния людей,

ссылаясь на Европейскую хартию по окружающей среде и здравоохранению, принятую на первой Европейской конференции "Окружающая среда и здоровье" Всемирной организации здравоохранения во Франкфурте-на-Майне, Германия, 8 декабря 1989 года,

подтверждая необходимость защищать и сохранять окружающую среду, улучшать её состояние и обеспечивать устойчивое и экологически безопасное развитие,

признавая, что адекватная охрана окружающей среды необходима для обеспечения благосостояния человека и осуществления основных прав человека, включая само право на жизнь,

признавая также, что каждый человек имеет право жить в окружающей среде, благоприятной для его здоровья и благосостояния, и обязан как индивидуально, так и совместно с другими охранять и улучшать окружающую среду на благо нынешнего и будущих поколений,

считая, что в целях обеспечения возможности отстаивать это право и выполнять эту обязанность граждане должны иметь доступ к информации, право участвовать в процессе принятия решений и доступ к правосудию по вопросам, касающимся окружающей среды, и признавая в этой связи, что гражданам может оказаться необходимой помощь для осуществления своих прав,

признавая, что в вопросах, касающихся окружающей среды, совершенствование доступа к информации и участия общественности в процессе принятия решений повышает качество принимаемых решений и процесса их осуществления, способствует улучшению информированности общественности об экологических проблемах, предоставляет общественности возможность выражать свою озабоченность и позволяет государственным органам обеспечивать должный учет таких интересов,

стремясь, таким образом, способствовать подотчетности и открытости процесса принятия решений и усилению поддержки общественностью решений в области окружающей среды,

признавая желательность открытости во всех ветвях государственного управления и предлагая законодательным органам осуществлять принципы настоящей Конвенции в своей работе,

признавая также, что общественность должна быть осведомлена о процедурах участия в процессе принятия решений по вопросам, касающимся окружающей среды, иметь свободный доступ к ним и знать, каким образом пользоваться ими,

признавая далее важное значение соответствующих ролей, которые могут играть в охране окружающей среды отдельные граждане, неправительственные организации и частный сектор,

считая желательным способствовать экологическому просвещению в целях углубления понимания процессов, связанных с окружающей средой и устойчивым развитием, и поощрять широкое информирование общественности о решениях, оказывающих воздействие на окружающую среду и устойчивое развитие, и ее участие в процессе принятия таких решений,

отмечая в этой связи важную роль использования средств массовой информации и электронных или других средств связи, которые появятся в будущем,

признавая важное значение полного учета экологических соображений при принятии решений на правительственном уровне и вытекающую из этого необходимость того, чтобы государственные органы располагали точной, всеобъемлющей и новейшей экологической информацией,

признавая, что государственные органы располагают экологической информацией в интересах общественности,

считая, что эффективные судебные механизмы должны быть доступными для общественности, включая организации, с целью обеспечения защиты ее законных интересов и применения закона,

отмечая важность предоставления потребителям надлежащей информации о продуктах, с тем чтобы обеспечить им возможность делать обоснованный выбор с учетом интересов охраны окружающей среды,

признавая обеспокоенность общественности в связи с преднамеренным высвобождением генетически измененных организмов в окружающую среду и необходимость повышения открытости и большего участия общественности в процессе принятия решений в этой области,

будучи убеждены в том, что осуществление настоящей Конвенции будет способствовать укреплению демократии в регионе Европейской экономической комиссии (ЕЭК) Организации Объединенных Наций,

признавая ту роль, которую в этой связи играет ЕЭК, и ссылаясь, в частности, на Руководящие принципы ЕЭК по обеспечению доступа к экологической информации и участию общественности в процессе принятия решений в области охраны окружающей среды, одобренные в Декларации министров, принятой на третьей Конференции министров "Окружающая среда для Европы" 25 октября 1995 года в Софии, Болгария,

принимая во внимание соответствующие положения Конвенции об оценке воздействия на окружающую среду в трансграничном контексте, принятой в Эспо, Финляндия, 25 февраля 1991 года, Конвенции о трансграничном воздействии промышленных аварий и Конвенции по охране и использованию трансграничных водотоков и международных озер, принятых в Хельсинки 17 марта 1992 года, а также других региональных конвенций,

сознавая, что принятие настоящей Конвенции будет способствовать дальнейшему укреплению процесса "Окружающая среда для Европы" и развитию итогов четвертой Конференции министров в Орхусе, Дания, в июне 1998 года,

договорились о нижеследующем:

Статья 1

ЦЕЛЬ

Для содействия защите права каждого человека нынешнего и будущих поколений жить в окружающей среде, благоприятной для его здоровья и благосостояния, каждая Сторона гарантирует права на доступ к информации, на участие общественности в процессе принятия решений и на доступ к правосудию по вопросам, касающимся окружающей среды, в соответствии с положениями настоящей Конвенции.

Статья 2

ОПРЕДЕЛЕНИЯ

Для целей настоящей Конвенции:

1. "Сторона" означает, если в тексте не содержится иного указания, Договаривающуюся Сторону настоящей Конвенции;
2. "Государственный орган" означает:
 - а) администрацию на национальном, региональном и другом уровне;

b) физических или юридических лиц, выполняющих государственные административные функции в соответствии с национальным законодательством, включая конкретные обязанности, деятельность или услуги, имеющие отношение к окружающей среде;

c) любых других физических или юридических лиц, выполняющих государственные обязанности или функции или оказывающих населению услуги, имеющие отношение к окружающей среде, под контролем органа или лица, указываемого в подпунктах a или b выше;

d) учреждения любой региональной организации экономической интеграции, указываемой в статье 17, которая является Стороной настоящей Конвенции.

Это определение не включает органы или учреждения, действующие в судебном или законодательном качестве;

3. "Экологическая информация" означает любую информацию в письменной, аудиовизуальной, электронной или любой иной материальной форме о:

a) состоянии элементов окружающей среды, таких, как воздух и атмосфера, вода, почва, земля, ландшафт и природные объекты, биологическое разнообразие и его компоненты, включая генетически измененные организмы, и взаимодействие между этими элементами;

b) факторах, таких, как вещества, энергия, шум и излучение, а также деятельность или меры, включая административные меры, соглашения в области окружающей среды, политику, законодательство, планы и программы, оказывающие или способные оказать воздействие на элементы окружающей среды, охватываемые в подпункте a выше, и анализ затрат и результатов и другой экономический анализ и допущения, использованные при принятии решений по вопросам, касающимся окружающей среды;

c) состоянии здоровья и безопасности людей, условиях жизни людей, состоянии объектов культуры и зданий и сооружений в той степени, в какой на них воздействует или может воздействовать состояние элементов окружающей среды или, через посредство этих элементов, факторы, деятельность или меры, упомянутые в подпункте b выше;

4. "Общественность" означает одно или более чем одно физическое или юридическое лицо и в соответствии с национальным законодательством или практикой их ассоциации, организации или группы;

5. "Заинтересованная общественность" означает общественность, которая затрагивается или может затрагиваться процессом принятия решений по вопросам, касающимся окружающей среды, или которая имеет заинтересованность в этом процессе; для целей данного определения неправительственные организации, содействующие охране окружающей среды и отвечающие любым требованиям, предъявляемым национальным законодательством, считаются организациями, имеющими заинтересованность.

Статья 3

ОБЩИЕ ПОЛОЖЕНИЯ

1. Каждая Сторона принимает необходимые законодательные, регламентирующие и другие меры, включая меры по достижению совместимости положений, регламентирующих порядок осуществления положений настоящей Конвенции, касающихся информации, участия общественности и доступа к правосудию, а также надлежащие меры по обеспечению их применения, для создания и поддержания четкой, открытой и согласованной структуры для осуществления положений настоящей Конвенции.

2. Каждая Сторона стремится обеспечить, чтобы должностные лица и государственные органы оказывали общественности помощь и обеспечивали ей ориентацию в получении доступа к информации, в облегчении ее участия в процессе принятия решений и в получении доступа к правосудию по вопросам, касающимся окружающей среды.

3. Каждая Сторона способствует экологическому просвещению и повышению уровня информированности общественности о проблемах окружающей среды, особенно в отношении получения доступа к информации, участия в процессе принятия решений и получения доступа к правосудию по вопросам, касающимся окружающей среды.

4. Каждая Сторона обеспечивает надлежащее признание объединений, организаций или групп, способствующих охране окружающей среды, и оказывает им соответствующую поддержку и обеспечивает соответствие своей национальной правовой системы этому обязательству.
5. Положения настоящей Конвенции не затрагивают право какой-либо Стороны продолжать осуществлять или вводить меры, предусматривающие более широкий доступ к информации, более активное участие общественности в процессе принятия решений и более широкий доступ к правосудию по вопросам, касающимся окружающей среды, чем это предусмотрено в настоящей Конвенции.
6. Настоящая Конвенция не требует какого-либо ослабления существующих прав на доступ к информации, на участие общественности в процессе принятия решений и на доступ к правосудию по вопросам, касающимся окружающей среды.
7. Каждая Сторона способствует применению принципов настоящей Конвенции в международных процессах принятия решений по вопросам, касающимся окружающей среды, и в рамках международных организаций в вопросах, относящихся к окружающей среде.
8. Каждая Сторона обеспечивает, чтобы лица, осуществляющие свои права в соответствии с положениями настоящей Конвенции, не подвергались за свою деятельность наказанию, преследованиям или притеснениям в любой форме. Настоящее положение не затрагивает полномочий национальных судов выносить постановления о покрытии разумных расходов, связанных с судебными издержками.
9. В рамках соответствующих положений настоящей Конвенции общественность обладает доступом к информации, располагает возможностью участвовать в процессе принятия решений и имеет доступ к правосудию по вопросам, касающимся окружающей среды, без дискриминации по признаку гражданства, национальной принадлежности или местожительства и, в случае юридического лица, без дискриминации по признаку его зарегистрированного местонахождения или фактического центра деятельности.

ДОСТУП К ЭКОЛОГИЧЕСКОЙ ИНФОРМАЦИИ

1. Каждая Сторона обеспечивает, чтобы, при условии соблюдения последующих пунктов настоящей статьи, государственные органы в ответ на просьбу о предоставлении экологической информации предоставляли общественности, в рамках национального законодательства, такую информацию, включая, при наличии запроса и в соответствии с подпунктом b ниже, копии фактической документации, содержащей или включающей такую информацию:

- a) без необходимости формулировать свою заинтересованность;
- b) в запрошенной форме, если только:
 - i) государственный орган не имеет оснований представить ее в другой форме, при этом в данном случае должны быть указаны причины, оправдывающие представление информации в данной форме; или
 - ii) информация уже не была предоставлена общественности в другой форме.

2. Экологическая информация, о которой говорится в пункте 1 выше, предоставляется в максимально сжатые сроки, но не позднее одного месяца после подачи просьбы, если только объем и сложность соответствующей информации не оправдывают продления этого периода до двух месяцев после подачи просьбы. Податель просьбы информируется о любом продлении этого периода и о причинах, оправдывающих принятие такого решения.

3. В просьбе о предоставлении экологической информации может быть отказано, если:

- a) государственный орган, в который направлена просьба, не располагает запрашиваемой экологической информацией;
- b) просьба является явно необоснованной или сформулирована в слишком общем виде; или

с) просьба касается материалов, находящихся на заключительном этапе их подготовки, или внутренней переписки государственных органов, когда такое исключение предусматривается национальным законодательством или сложившейся практикой, при этом учитывается заинтересованность общественности в получении такой информации.

4. В просьбе о предоставлении экологической информации может быть отказано, если разглашение такой информации отрицательно повлияет на:

а) конфиденциальность работы государственных органов в тех случаях, когда такая конфиденциальность предусматривается национальным законодательством;

б) международные отношения, национальную оборону или государственную безопасность;

с) отправление правосудия, возможность для лиц подвергаться справедливому судебному разбирательству или способность государственных органов проводить расследование уголовного или дисциплинарного характера;

д) конфиденциальность коммерческой и промышленной информации в тех случаях, когда такая конфиденциальность охраняется законом в целях защиты законных экономических интересов. В этих рамках информация о выбросах, относящаяся к охране окружающей среды, подлежит раскрытию;

е) права интеллектуальной собственности;

ф) конфиденциальность личных данных и/или архивов, касающихся физического лица, когда соответствующее лицо не дало согласия на предоставление такой информации общественности в соответствии с положениями национального законодательства;

г) интересы третьей стороны, представившей запрашиваемую информацию, если эта сторона не связана правовым обязательством поступать подобным образом или если на эту сторону не может быть возложено такого обязательства, и в тех случаях, когда эта сторона не дает согласия на разглашение соответствующего материала; или

h) окружающую среду, к которой относится эта информация, например местам размножения редких видов.

Вышеупомянутые основания для отказа толкуются ограничительно с учетом заинтересованности общественности в раскрытии этой информации и с учетом того, относится ли запрошенная информация к выбросам в окружающую среду.

5. В тех случаях, когда государственный орган не располагает запрашиваемой экологической информацией, этот государственный орган в максимально сжатые сроки информирует подателя просьбы о государственном органе, в который, как он считает, можно обратиться с просьбой о предоставлении информации, или передает эту просьбу такому органу и соответствующим образом уведомляет об этом подателя просьбы.

6. Каждая Сторона обеспечивает, чтобы в тех случаях, когда информация, не подлежащая раскрытию в соответствии с пунктами 3с и 4 выше, может быть отделена от остальной информации без ущерба для конфиденциальности информации, не подлежащей раскрытию, государственные органы представляли остальную часть запрашиваемой экологической информации.

7. Если просьба о предоставлении информации была направлена в письменном виде или если податель просьбы просит об этом, то отказ также дается в письменном виде. В отказе указываются его причины и приводится соответствующая информация о доступе к процедуре рассмотрения принятого решения в соответствии со статьей 9. Отказ в просьбе о предоставлении информации дается в максимально сжатые сроки, но не позднее, чем через один месяц, если только сложность информации не оправдывает продления этого срока до двух месяцев с момента подачи просьбы. Податель просьбы информируется о любом продлении этого срока и его причинах.

8. Каждая Сторона может разрешить своим государственным органам взимать плату за предоставление информации при условии, что эта плата не превышает разумного уровня. Государственные органы, намеревающиеся взимать плату за предоставление информации, сообщают подателям просьб тарифы ставок, по которым могут взиматься сборы, с указанием обстоятельств, предусматривающих взимание сборов или освобождающих от их уплаты, и случаев, когда

информация представляется при условии предварительной оплаты такого сбора.

Статья 5

СБОР И РАСПРОСТРАНЕНИЕ ЭКОЛОГИЧЕСКОЙ ИНФОРМАЦИИ

1. Каждая Сторона обеспечивает, чтобы:

а) государственные органы располагали экологической информацией, имеющей отношение к их функциям, и обновляли ее;

б) были созданы обязательные системы для обеспечения надлежащего поступления в государственные органы информации о планируемой и осуществляемой деятельности, которая может оказывать значительное воздействие на окружающую среду;

в) в случае любой надвигающейся угрозы здоровью человека или окружающей среде, возникающей в результате деятельности человека или по причинам природного характера, вся информация, которая могла бы позволить общественности принять меры для предотвращения или смягчения последствий ущерба, возникающего в связи с такой угрозой, и которой располагает государственный орган, распространялась незамедлительно и без задержки среди потенциально затрагиваемых угрозой членов общества.

2. Каждая Сторона обеспечивает, чтобы в рамках национального законодательства процедуры предоставления экологической информации государственными органами общественности были понятными и экологическая информация была легко доступной путем, среди прочего:

а) предоставления общественности достаточной информации о виде и охвате экологической информации, находящейся в распоряжении соответствующих государственных органов, и об основных условиях, определяющих возможность предоставления такой информации и доступа к ней, и о процессе ее получения;

б) организации и осуществления таких практических мер, как:

- i) обеспечение для общественности доступности списков, регистров или архивов;
 - ii) установление обязанности для должностных лиц оказывать поддержку общественности в получении доступа к информации в соответствии с настоящей Конвенцией; и
 - iii) выделение пунктов связи; и
- с) бесплатного предоставления доступа к содержащейся в списках, регистрах или архивах экологической информации в соответствии с подпунктом b (i) выше.

3. Каждая Сторона обеспечивает постепенное увеличение объема экологической информации в электронных базах данных, являющихся легкодоступными для общественности через публичные сети связи. Доступная в такой форме информация должна включать:

- а) доклады о состоянии окружающей среды, упоминаемые в пункте 4 ниже;
- б) тексты законодательных актов по вопросам окружающей среды или имеющим к ней отношение;
- с) в соответствующих случаях, документы по вопросам политики, планы и программы в области окружающей среды или относящимся к ней, а также природоохранные соглашения; и
- д) другую информацию в той степени, в которой наличие указанной информации в такой форме облегчит применение национального законодательства по осуществлению настоящей Конвенции,

при условии, что такая информация уже имеется в электронной форме.

4. Каждая Сторона через регулярные интервалы, не превышающие три или четыре года, публикует и распространяет национальный доклад о состоянии окружающей среды, включая информацию о качестве окружающей среды и информацию о нагрузке на окружающую среду.

5. Каждая Сторона принимает в рамках своего законодательства меры с целью распространения, в частности:

а) законодательных актов и директивных документов, таких, как стратегии, документы по вопросам политики, программы и планы действий в области окружающей среды и доклады о ходе их осуществления, подготовленные на различных уровнях государственного управления;

б) международных договоров, конвенций и соглашений по вопросам, касающимся окружающей среды; и

с) в соответствующих случаях других важных международных документов по вопросам, касающимся окружающей среды.

6. Каждая Сторона поощряет операторов, деятельность которых оказывает существенное воздействие на окружающую среду, регулярно информировать общественность о воздействии их деятельности и продуктов на окружающую среду, делая это, в соответствующих случаях, в рамках использования добровольных систем экомаркировки и экологической экспертизы или с помощью других средств.

7. Каждая Сторона:

а) публикует фактическую информацию и ее анализ, которые она считает уместными и важными для разработки наиболее существенных предложений по вопросам экологической политики;

б) публикует или иным образом обеспечивает доступ к имеющемуся пояснительному материалу о своих контактах с общественностью по вопросам, входящим в сферу действия настоящей Конвенции; и

с) предоставляет в надлежащей форме информацию о выполнении государственными органами на всех уровнях государственных функций или о предоставлении услуг населению, имеющих отношение к окружающей среде.

8. Каждая Сторона разрабатывает механизмы с целью обеспечения предоставления общественности достаточной информации о продуктах таким образом, чтобы давать возможность потребителям производить обоснованный выбор с учетом интересов охраны окружающей среды.

9. Каждая Сторона принимает меры по постепенному развертыванию, с учетом в надлежащих случаях осуществляемых на международном уровне процессов, согласованной общенациональной системы кадастров или регистров загрязнения с использованием структурированной, компьютеризованной и доступной для общественности базы данных, составляемой на основе стандартизированной системы представления отчетности. Такая система может включать данные о поступлении, выделении и переносе в результате осуществления конкретного круга видов деятельности определенного ряда веществ и продуктов, в том числе при использовании воды, энергии и ресурсов, в различные сферы окружающей среды, а также на находящиеся в пределах промышленных объектов или за их пределами участки обработки и сброса.

10. Ничто в настоящей статье не может наносить ущерба праву Сторон отказывать в раскрытии определенной экологической информации в соответствии с положениями пунктов 3 и 4 статьи 4.

Статья 6

УЧАСТИЕ ОБЩЕСТВЕННОСТИ В ПРИНЯТИИ РЕШЕНИЙ ПО КОНКРЕТНЫМ ВИДАМ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ

1. Каждая Сторона:

а) применяет положения настоящей статьи в отношении решений по вопросу о целесообразности разрешения планируемых видов деятельности, перечисленных в приложении I;

б) в соответствии со своим национальным законодательством также применяет положения настоящей статьи к решениям по предлагаемым видам деятельности, не перечисленным в приложении I, которые могут оказывать значительное воздействие на окружающую среду. С этой целью Стороны определяют, охватывается ли такой планируемый вид деятельности этими положениями; и

с) может, если это предусматривается национальным законодательством, принимать в каждом конкретном случае решение не применять положения настоящей статьи к планируемой деятельности, служащей целям национальной обороны, если эта Сторона считает, что такое применение окажет отрицательное воздействие на эти цели.

2. Заинтересованная общественность адекватно, своевременно и эффективно информируется, в зависимости от обстоятельств, либо путем публичного уведомления, либо в индивидуальном порядке на самом начальном этапе процедуры принятия решений по вопросам, касающимся окружающей среды, о, среди прочего:

- a) планируемом виде деятельности и заявке, по которой будет приниматься решение;
- b) характере возможных решений или проекте решения;
- c) государственном органе, ответственном за принятие решения;
- d) предусматриваемой процедуре, включая то, каким образом и когда такая информация может быть предоставлена:
 - i) о начале осуществления процедуры;
 - ii) о возможностях для участия общественности;
 - iii) о времени и месте любого намечаемого публичного слушания;
 - iv) о наличии государственного органа, в котором можно получить соответствующую информацию, и о том, куда соответствующая информация была передана для рассмотрения общественностью;
 - v) о наличии соответствующего государственного органа или любого другого официального органа, которому могут представляться замечания или вопросы, и о сроках представления замечаний или вопросов; и
 - vi) о том, какая экологическая информация, касающаяся планируемого вида деятельности, имеется в наличии; и
- e) охвате данного вида деятельности национальной или трансграничной процедурой оценки воздействия на окружающую среду.

3. . Процедуры участия общественности предусматривают разумные сроки осуществления различных этапов, которые обеспечивают достаточное время для информирования общественности в соответствии с пунктом 2 выше и подготовки и эффективного участия общественности в процессе принятия решений по вопросам, касающимся окружающей среды.

4. Каждая Сторона обеспечивает участие общественности уже на самом раннем этапе, когда открыты все возможности для рассмотрения различных вариантов и когда может быть обеспечено эффективное участие общественности.

5. Каждой Стороне следует, в необходимых случаях, поощрять потенциальных заявителей перед подачей заявки на предмет получения разрешения определить заинтересованные круги общественности, провести обсуждения и представить информацию относительно целей их заявки.

6. Каждая Сторона требует от компетентных государственных органов обеспечить заинтересованным кругам общественности по получении от них запроса, где это требуется в соответствии с национальным законодательством, бесплатный доступ ко всей информации, относящейся к процессу принятия решений, упоминаемому в этой статье, и имеющейся в распоряжении на момент осуществления процедуры участия общественности, в целях ее изучения и по мере ее поступления без ущерба для права Сторон отказывать в раскрытии определенной информации в соответствии с пунктами 3 и 4 статьи 4. Соответствующая информация должна, по крайней мере и без ущерба положениям статьи 4, включать:

a) описание промышленного объекта и физических и технических характеристик предлагаемой деятельности, включая оценку предполагаемых остатков и выбросов;

b) описание значительного воздействия планируемой деятельности на окружающую среду;

c) описание мер, предусмотренных для предотвращения и/или уменьшения воздействия, включая выбросы;

d) нетехническое резюме вышеуказанного;

е) план основных альтернатив, рассмотренных подателем заявки; и

г) в соответствии с национальным законодательством основные доклады и рекомендации, направленные государственному органу, в то время когда заинтересованной общественности будет предоставляться информация в соответствии с пунктом 2 выше.

7. Процедуры участия общественности позволяют ей представлять в письменной форме или, в необходимых случаях, в ходе публичного слушания или рассмотрения вопроса с участием подателя заявки любые замечания, информацию, анализ или мнения, которые, как она считает, имеют отношение к планируемой деятельности.

8. Каждая Сторона обеспечивает, чтобы в соответствующем решении надлежащим образом были отражены результаты участия общественности.

9. Каждая Сторона обеспечивает, чтобы после принятия решения государственным органом общественность была незамедлительно информирована об этом решении в соответствии с надлежащими процедурами. Каждая Сторона предоставляет общественности текст решения вместе с указанием причин и соображений, положенных в основу этого решения.

10. Каждая Сторона обеспечивает, чтобы при пересмотре или обновлении государственным органом условий осуществления деятельности, о которой говорится в пункте 1, положения пунктов 2-9 настоящей статьи применялись *mutatis mutandis*, а также в тех случаях, когда это целесообразно.

11. Каждая Сторона в рамках своего национального законодательства применяет в возможной степени и надлежащим образом положения настоящей статьи к решениям, относящимся к выдаче разрешений на преднамеренное высвобождение генетически измененных организмов в окружающую среду.

Статья 7

УЧАСТИЕ ОБЩЕСТВЕННОСТИ В РЕШЕНИИ ВОПРОСОВ, КАСАЮЩИХСЯ ПЛАНОВ, ПРОГРАММ И ПОЛИТИКИ, СВЯЗАННЫХ С ОКРУЖАЮЩЕЙ СРЕДОЙ

Каждая Сторона предусматривает соответствующие практические и/или другие положения в отношении участия общественности в рамках открытой и справедливой структуры в процессе подготовки планов и программ, связанных с окружающей средой, предоставляя общественности необходимую информацию. В рамках этой структуры применяются пункты 3, 4 и 8 статьи 6. Соответствующий государственный орган с учетом целей настоящей Конвенции определяет круги общественности, которые могут принимать участие в этом процессе. По возможности каждая Сторона прилагает усилия для обеспечения общественности возможностей для участия в разработке политики, связанной с окружающей средой.

Статья 8

УЧАСТИЕ ОБЩЕСТВЕННОСТИ В ПОДГОТОВКЕ НОРМАТИВНЫХ ПОЛОЖЕНИЙ, ИМЕЮЩИХ НЕПОСРЕДСТВЕННУЮ ИСПОЛНИТЕЛЬНУЮ СИЛУ, И/ИЛИ ОБЩЕПРИМЕНИМЫХ ЮРИДИЧЕСКИ ОБЯЗАТЕЛЬНЫХ НОРМАТИВНЫХ АКТОВ

Каждая Сторона прилагает усилия для содействия эффективному участию общественности на соответствующем этапе, пока остаются открытыми возможности для выбора, в подготовке государственными органами нормативных положений, имеющих непосредственную исполнительную силу, и других общеприменимых юридически обязательных правил, которые могут оказать существенное воздействие на окружающую среду. С этой целью принимаются следующие меры:

- а) устанавливаются сроки, достаточные для обеспечения эффективного участия;
- б) проекты правил публикуются или предоставляются общественности иным образом; и

с) общественности предоставляется возможность представить свои замечания непосредственно или через представительные консультативные органы.

Результаты участия общественности учитываются в максимально возможной степени.

Статья 9

ДОСТУП К ПРАВОСУДИЮ

1. Каждая Сторона в рамках своего национального законодательства обеспечивает, чтобы любое лицо, считающее, что его просьба о доступе к информации, поданная в соответствии со статьей 4, не рассмотрена, неправомерно отклонена, будь то частично или полностью, неадекватно удовлетворена или что в каком-либо ином отношении к этой просьбе проявлен подход, не соответствующий положениям указанной статьи, имело доступ к процедуре рассмотрения принятого решения в суде или в другом независимом и беспристрастном органе, учрежденном в соответствии с законом.

В тех случаях, когда предусматривается такое рассмотрение решения в суде, Сторона обеспечивает, чтобы такое лицо имело также доступ к установленной законом быстрой процедуре, не требующей или требующей в минимальном объеме оплаты, для повторного рассмотрения государственным органом или рассмотрения независимым и беспристрастным органом, не являющимся судом.

Окончательные решения, принимаемые в соответствии с настоящим пунктом 1, носят обязательный характер для государственного органа, располагающего соответствующей информацией. Причины указываются в письменной форме, по крайней мере, в тех случаях, когда просьба о предоставлении информации отклоняется в соответствии с настоящим пунктом.

2. Каждая Сторона в рамках своего национального законодательства обеспечивает, чтобы соответствующие представители общественности,

а) проявляющие достаточную заинтересованность,

или в качестве альтернативного варианта,

б) считающие, что произошло нарушение того или иного права, когда это обусловлено в административных процессуальных нормах соответствующей Стороны,

имели доступ к процедуре рассмотрения принятых решений в суде и/или другом независимом и беспристрастном органе, учрежденном в соответствии с законом, с целью оспаривать законность с правовой и процессуальной точки зрения любого решения, действия или бездействия при условии соблюдения положений статьи 6, и, где это предусматривается в соответствии с национальными законами и без ущерба пункту 3 ниже, других соответствующих положений настоящей Конвенции.

Наличие достаточной заинтересованности и нарушение того или иного права определяется на основании положений национального законодательства и в соответствии с целью предоставления заинтересованной общественности широкого доступа к правосудию в рамках настоящей Конвенции. В связи с этим для цели подпункта а выше достаточно заинтересованности любой неправительственной организации, отвечающей требованиям, указанным в пункте 5 статьи 2. Для цели подпункта б выше такая организация также имеет право заявлять о нарушении своих прав.

Положения настоящего пункта 2 не исключают возможности использования процедуры предварительного рассмотрения в административном органе и не затрагивают требования об исчерпании административных процедур рассмотрения до обращения к судебным процедурам рассмотрения в тех случаях, когда такое требование предусмотрено в национальном законодательстве.

3. Помимо и без ущерба для процедур рассмотрения, упомянутых в пунктах 1 и 2 выше, каждая Сторона обеспечивает, чтобы представители общественности, отвечающие предусмотренным в ее национальном законодательстве критериям, если таковые существуют, обладали доступом к административным или судебным процедурам для оспаривания действий или бездействия частных лиц и государственных органов, которые нарушают положения национального законодательства, относящегося к окружающей среде.

4. Помимо и без ущерба для пункта 1 выше процедуры, упомянутые выше в пунктах 1, 2 и 3, должны обеспечивать адекватные и эффективные средства правовой защиты, включая при необходимости средства правовой защиты в виде судебного запрещения, и быть справедливыми, беспристрастными, своевременными и не связанными с недоступно высокими затратами. Решения, принимаемые в соответствии с настоящей статьей, выносятся или протоколируются в письменной форме. Öffentlichkeit имеет доступ к решениям судов и при возможности других органов.

5. Для повышения эффективности положений настоящей статьи каждая Сторона обеспечивает, чтобы Öffentlichkeit предоставлялась информация о доступе к административным и судебным процедурам рассмотрения решений, и рассматривает вопрос о создании соответствующих механизмов оказания помощи для устранения или уменьшения финансовых или иных препятствий для доступа к правосудию.

Статья 10

СОВЕЩАНИЕ СТОРОН

1. Первое совещание Сторон созывается не позднее, чем через один год со дня вступления в силу настоящей Конвенции. Впоследствии очередные совещания Сторон проводятся, по крайней мере, каждые два года, если только Стороны не примут иного решения или же по письменной просьбе любой из Сторон при условии, что в течение шести месяцев со дня уведомления всех Сторон об этой просьбе Исполнительным секретарем Европейской экономической комиссии она будет поддержана не менее чем одной третью Сторон.

2. На своих совещаниях Стороны постоянно контролируют ход выполнения настоящей Конвенции на основе информации, регулярно поступающей от Сторон, и с этой целью:

а) осуществляют обзор политики и правовых и методологических подходов к доступу к информации, участию Öffentlichkeit в процессе принятия решений и доступу к правосудию по вопросам, касающимся окружающей среды, с целью дальнейшего их совершенствования;

b) обмениваются информацией, касающейся опыта, приобретенного в области заключения и выполнения двусторонних и многосторонних соглашений или других договоренностей, относящихся к целям настоящей Конвенции и участниками которых являются одна или более чем одна Сторона;

c) при необходимости прибегают к услугам соответствующих органов ЕЭК, а также других компетентных международных органов и специальных комитетов для рассмотрения всех аспектов, имеющих отношение к достижению целей настоящей Конвенции;

d) при необходимости учреждают любые вспомогательные органы;

e) в надлежащих случаях подготавливают протоколы к настоящей Конвенции;

f) рассматривают и утверждают предложения о внесении поправок в настоящую Конвенцию в соответствии с положениями статьи 14;

g) рассматривают и принимают любые дополнительные меры, которые могут потребоваться для достижения целей настоящей Конвенции;

h) на своем первом совещании рассматривают и принимают консенсусом правила процедуры своих совещаний и совещаний вспомогательных органов;

i) на своем первом совещании рассматривают накопленный ими опыт осуществления положений пункта 9 статьи 5 и решают вопрос о том, какие шаги необходимо предпринять с целью дальнейшего развития системы, указываемой в этом пункте, с учетом процессов и изменений, протекающих на международном уровне, включая разработку соответствующего документа, касающегося поступления загрязнения в окружающую среду, и регистров или кадастров переноса, которые могли бы быть включены в приложение к настоящей Конвенции.

3. Совещание Сторон может, при необходимости, рассматривать вопрос об установлении на основе консенсуса финансовых положений.

4. Организация Объединенных Наций, ее специализированные учреждения и Международное агентство по атомной энергии, а также любое государство или региональная организация экономической интеграции, которые имеют право в соответствии со статьей 17 подписывать настоящую Конвенцию, но не являются Стороной настоящей Конвенции, и любая межправительственная организация, обладающая компетенцией в областях, к которым относится настоящая Конвенция, имеют право участвовать в совещаниях Сторон в качестве наблюдателей.

5. Любая неправительственная организация, обладающая компетенцией в областях, к которым относится настоящая Конвенция, и информировавшая Исполнительного секретаря Европейской экономической комиссии о своем желании быть представленной на совещании Сторон, имеет право на такое участие в качестве наблюдателя, если только против этого не возражает, по крайней мере, одна треть Сторон, присутствующих на совещании.

6. Для целей пунктов 4 и 5 выше правила процедуры, упомянутые в пункте 2h выше, предусматривают практические механизмы, касающиеся процедуры допуска, и другие соответствующие условия.

Статья 11

ПРАВО ГОЛОСА

1. За исключением случаев, предусмотренных в пункте 2 ниже, каждая Сторона настоящей Конвенции имеет один голос.

2. Региональные организации экономической интеграции осуществляют свое право голоса по вопросам, входящим в их компетенцию, располагая числом голосов, равным числу их государств-членов, являющихся Сторонами настоящей Конвенции. Такие организации утрачивают свое право голоса, если их государства-члены осуществляют свое право голоса, и наоборот.

Статья 12

СЕКРЕТАРИАТ

Исполнительный секретарь Европейской экономической комиссии выполняет следующие секретариатские функции:

- а) созывает и подготавливает совещания Сторон;
- б) передает Сторонам доклады и другую информацию, полученную в соответствии с положениями настоящей Конвенции; и
- с) осуществляет такие иные функции, которые могут быть определены Сторонами.

Статья 13

ПРИЛОЖЕНИЯ

Приложения к настоящей Конвенции составляют ее неотъемлемую часть.

Статья 14

ПОПРАВКИ К КОНВЕНЦИИ

1. Любая Сторона может предлагать поправки к настоящей Конвенции.
2. Текст любой предлагаемой поправки к настоящей Конвенции представляется в письменном виде Исполнительному секретарю Европейской экономической комиссии, который направляет его всем Сторонам по меньшей мере за девяносто дней до начала совещания Сторон, на котором предлагается принять эту поправку.
3. Стороны прилагают все усилия для достижения согласия в отношении принятия любой предложенной поправки к настоящей Конвенции путем консенсуса. Если все средства для достижения консенсуса исчерпаны, а согласия не достигнуто, то в качестве последней меры поправка принимается большинством в три четверти голосов Сторон, присутствующих на совещании и участвующих в голосовании.
4. Депозитарий доводит до сведения всех Сторон поправки к настоящей Конвенции, принятые в соответствии с пунктом 3 выше, для ратификации, утверждения или принятия. Поправки к настоящей Конвенции, помимо поправок к приложениям, вступают в силу для Сторон, которые их ратифицировали, утвердили или приняли, на девяностый день после получения Депозитарием уведомления об их ратификации, утверждении или принятии по меньшей мере тремя

четвертями этих Сторон. В дальнейшем для любой другой Стороны поправки вступают в силу на девятый день после сдачи данной Стороной на хранение документа о ратификации, утверждении или принятии этих поправок.

5. Любая Сторона, которая не может утвердить какую-либо поправку к приложению к настоящей Конвенции, уведомляет об этом Депозитария в письменном виде в течение двенадцати месяцев после даты получения сообщения о принятии поправки. Депозитарий незамедлительно сообщает всем Сторонам о получении любого такого уведомления. Любая Сторона может в любое время принять поправки, отказавшись от своего предшествующего заявления, и после сдачи на хранение Депозитарию документа о принятии данные поправки к такому приложению вступают в силу для этой Стороны.

6. По истечении двенадцати месяцев после даты препровождения сообщения Депозитарием, как это предусмотрено в пункте 4 выше, поправка к приложению вступает в силу для тех Сторон, которые не представили уведомления Депозитарию в соответствии с положениями пункта 5 выше, при условии, что не более чем одна третья часть числа Сторон представила такое уведомление.

7. Для целей настоящей статьи под "Сторонами, присутствующими и участвующими в голосовании" понимаются Стороны, присутствующие и голосующие "за" или "против".

Статья 15

РАССМОТРЕНИЕ СОБЛЮДЕНИЯ

Совещание Сторон определяет на основе консенсуса факультативные меры неконфронтационного, несудебного и консультативного характера для рассмотрения соблюдения положений настоящей Конвенции. Эти меры обеспечивают надлежащее участие общественности и могут включать возможность рассмотрения сообщений представителей общественности по вопросам, относящимся к настоящей Конвенции.

Статья 16

УРЕГУЛИРОВАНИЕ СПОРОВ

1. При возникновении спора между двумя или более Сторонами относительно толкования или применения настоящей Конвенции они стремятся к отысканию решения путем переговоров или любым другим способом урегулирования споров, приемлемым для участвующих в споре сторон.
2. При подписании, ратификации, принятии, утверждении настоящей Конвенции или при присоединении к ней или в любой момент после этого Сторона может направить Депозитарию письменное заявление о том, что в отношении спора, который не был разрешен в соответствии с положениями пункта 1 выше, она признает одно или оба из следующих средств урегулирования спора в качестве обязательных в отношении любой Стороны, принимающей на себя такое же обязательство:
 - а) передача спора в Международный Суд;
 - б) арбитраж в соответствии с процедурой, установленной в приложении II.
3. Если стороны спора приняли оба средства урегулирования спора, указанные в пункте 2 выше, то спор может быть передан только в Международный Суд, если только стороны не договорились об ином.

Статья 17

ПОДПИСАНИЕ

Настоящая Конвенция открыта для подписания в Орхусе (Дания) 25 июня 1998 года, а затем в Центральных учреждениях Организации Объединенных Наций в Нью-Йорке до 21 декабря 1998 года государствами - членами Европейской экономической комиссии, а также государствами, имеющими консультативный статус при Европейской экономической комиссии в соответствии с пунктами 8 и 11 резолюции 36 (IV) Экономического и Социального Совета от 28 марта 1947 года, и региональными организациями экономической интеграции, созданными суверенными государствами - членами Европейской экономической комиссии, которым их государства-члены передали полномочия в отношении вопросов, регулируемых настоящей

Конвенцией, включая полномочия заключать договоры, касающиеся данных вопросов.

Статья 18

ДЕПОЗИТАРИЙ

В качестве Депозитария настоящей Конвенции выступает Генеральный секретарь Организации Объединенных Наций.

Статья 19

РАТИФИКАЦИЯ, ПРИНЯТИЕ, УТВЕРЖДЕНИЕ И ПРИСОЕДИНЕНИЕ

1. Настоящая Конвенция подлежит ратификации, принятию или утверждению подписавшими ее государствами и региональными организациями экономической интеграции.
2. Настоящая Конвенция открыта для присоединения для государств и региональных организаций экономической интеграции, указываемых в статье 17, с 22 декабря 1998 года.
3. Любое другое государство, не указываемое в пункте 2 выше, которое является государством - членом Организации Объединенных Наций, может присоединиться к Конвенции с согласия Сопредседателя Сторон.
4. Любая упомянутая в статье 17 организация, которая становится Стороной настоящей Конвенции, при том, что ни одно из государств - членов этой организации не является Стороной настоящей Конвенции, связана всеми обязательствами, предусмотренными настоящей Конвенцией. В случае, когда одно или большее число государств - членов такой организации являются Сторонами настоящей Конвенции, данная организация и ее государства-члены принимают решение о своей соответствующей ответственности за выполнение своих обязательств по настоящей Конвенции. В таких случаях данная организация и ее государства-члены не могут одновременно пользоваться правами, предусмотренными в настоящей Конвенции.

5. В своих документах о ратификации, принятии, утверждении или присоединении региональные организации экономической интеграции, упоминаемые в статье 17, заявляют о пределах своей компетенции в вопросах, регулируемых настоящей Конвенцией. Эти организации также информируют Депозитария о любом существенном изменении пределов своей компетенции.

Статья 20

ВСТУПЛЕНИЕ В СИЛУ

1. Настоящая Конвенция вступает в силу на девяностый день после сдачи на хранение шестнадцатого документа о ратификации, принятии, утверждении или присоединении.
2. Для целей пункта 1 выше любой документ, сданный на хранение какой-либо региональной организацией экономической интеграции, не рассматривается в качестве дополнительного к документам, сданным на хранение государствами - членами такой организации.
3. Для каждого государства или каждой организации, которые указаны в статье 17 и которые ратифицируют, принимают или утверждают настоящую Конвенцию или присоединяются к ней после сдачи на хранение шестнадцатого документа о ратификации, принятии, утверждении или присоединении, настоящая Конвенция вступает в силу на девяностый день после даты сдачи на хранение таким государством или организацией документа о ратификации, принятии, одобрении или присоединении.

Статья 21

ВЫХОД ИЗ КОНВЕНЦИИ

В любое время по истечении трех лет со дня вступления в силу настоящей Конвенции в отношении какой-либо Стороны эта Сторона может выйти из Конвенции путем направления письменного уведомления Депозитарию. Любой такой выход приобретает силу на девяностый день после даты получения уведомления о нем Депозитарием.

Статья 22

АУТЕНТИЧНЫЕ ТЕКСТЫ

Подлинник настоящей Конвенции, английский, русский и французский тексты которой являются равно аутентичными, сдается на хранение Генеральному секретарю Организации Объединенных Наций.

В УДОСТОВЕРЕНИЕ ЧЕГО нижеподписавшиеся, должным образом на то уполномоченные, подписали настоящую Конвенцию.

СОВЕРШЕНО в Орхусе (Дания) двадцать пятого июня одна тысяча девятьсот девяносто восьмого года.

Приложение I

ПЕРЕЧЕНЬ ВИДОВ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ, УПОМЯНУТЫХ В ПУНКТЕ 1а СТАТЬИ 6

1. Энергетика:

- нефтеперерабатывающие и газоперерабатывающие заводы;
- установки для газификации и сжижения;
- тепловые электростанции и другие установки для сжигания с подводимой тепловой мощностью 50 мегаватт (МВт) или более;
- коксовые печи;
- атомные электростанции и другие атомные реакторы, включая демонтаж или вывод из эксплуатации таких электростанций или реакторов¹ (за исключением исследовательских установок для производства и конверсии делящихся и воспроизводящих материалов, максимальная мощность которых не превышает 1 кВт постоянной тепловой нагрузки);
- установки для переработки облученного ядерного топлива;
- установки, предназначенные:
 - для производства или обогащения ядерного топлива;
 - для обработки облученного ядерного топлива или высокорadioактивных отходов;
 - для окончательного удаления облученного ядерного топлива;
 - исключительно для окончательного удаления радиоактивных отходов;
 - исключительно для хранения (запланированного на период более чем 10 лет) облученного ядерного топлива или радиоактивных отходов в других местах за пределами территории производственного объекта.

2. Производство и обработка металлов:

- установки для обжига или агломерации металлических руд (включая сульфидную руду);
- установки для производства передельного чугуна или стали (первичная или вторичная плавка), включая непрерывную разливку с производительностью, превышающей 2,5 т в час;
- установки для обработки черных металлов:
 - i) станы горячей прокатки с мощностью, превышающей 20 т сырой стали в час;
 - ii) кузнечные молоты, энергия которых превышает 50 кДж на молот, а потребляемая тепловая мощность превышает 20 МВт;
 - iii) нанесение защитных распыленных металлических покрытий с подачей сырой стали, превышающей 2 т в час;
- литье черных металлов с производственной мощностью, превышающей 20 т в день;
- установки для:
 - i) производства нераскисленных цветных металлов из руды, концентратов или вторичных сырьевых материалов посредством металлургических, химических или электролитических процессов;
 - ii) выплавки, включая легирование, цветных металлов, в том числе рекуперированных продуктов (рафинирование, литейное производство и т.д.), с плавильной мощностью, превышающей 4 т в день для свинца и кадмия или 20 т в день для всех других металлов;
- установки для поверхностной обработки металлов и пластических материалов с использованием электролитических или химических процессов, при которых объем используемых для обработки чанов превышает 30 м³.

3. Промышленность по переработке минерального сырья:

- установки для производства цементного клинкера во вращающихся обжиговых печах с производственной мощностью, превышающей 500 т в день, или извести во вращающихся обжиговых печах с производственной мощностью, превышающей 50 т в день, или в других печах с производственной мощностью, превышающей 50 т в день;
- установки для производства асбеста и изготовления асбестосодержащих продуктов;
- установки для производства стекла, включая стекловолокно, с плавильной мощностью, превышающей 20 т в день;
- установки для плавления минеральных веществ, включая производство минеральных волокон, с плавильной мощностью, превышающей 20 т в день;
- установки для производства керамических продуктов путем обжига, в частности кровельной черепицы, кирпича, огнеупорного кирпича, керамической плитки, каменной керамики или фарфоровых изделий, с производственной мощностью, превышающей 75 т в день, и/или с мощностью обжиговых печей, превышающей 4 м³, и плотностью садки на обжиговую печь, превышающей 300 кг/м³.

4. Химическая промышленность: производство в пределах значения категорий деятельности, содержащихся в этом пункте, означает производство в промышленных масштабах с помощью химической обработки веществ или групп веществ, перечисленных в подпунктах a-g:

а) химические установки для производства основных органических химических веществ, таких, как:

- i) простые углеводороды (линейные или циклические, насыщенные или ненасыщенные, алифатические или ароматические);
- ii) кислородсодержащие углеводороды, такие, как спирты, альдегиды, кетоны, карбоновые кислоты, сложные эфиры, ацетаты, простые эфиры, перекиси, эпоксидные смолы;

- iii) сернистые углеводороды;
- iv) азотные углеводороды, такие, как амины, амиды, соединения азота, нитросоединения или нитратные соединения, нитрилы, цианаты, изоцианаты;
- v) фосфорсодержащие углеводороды;
- vi) галогенизированные углеводороды;
- vii) органометаллические соединения;
- viii) основные пластические материалы (полимеры, синтетические волокна и волокна на базе целлюлозы);
- ix) синтетический каучук;
- x) краски и пигменты;
- xi) поверхностно-активные вещества;

b) химические установки для производства основных неорганических веществ, таких, как:

- i) газы, такие, как аммиак, хлор или хлористый водород, фтор или фтористый водород, оксиды углерода, соединения серы, оксиды азота, водород, диоксид серы, хлорокись углерода;
- ii) кислоты, такие, как хромовая кислота, фтористоводородная кислота, фосфорная кислота, азотная кислота, хлористоводородная кислота, серная кислота, олеум, сернистая кислота;
- iii) щелочи, такие, как гидроокись аммония, гидроокись калия, гидроокись натрия;
- iv) соли, такие, как хлористый аммоний, хлорноватокислый калий, углекислый калий, углекислый натрий, перборат, азотнокислое серебро;

- v) неметаллы, оксиды металлов или другие неорганические соединения, такие, как карбид кальция, кремний, карбид кремния;
- с) химические установки для производства фосфорных, азотных или калийных минеральных удобрений (простых или сложных удобрений);
- d) химические установки для производства основных продуктов для растениеводства и биоцидов;
- е) установки, на которых используются химические или биологические процессы для производства основных фармацевтических продуктов;
- f) химические установки для производства взрывчатых веществ.
- g) химические установки, в которых химические или биологические процессы используются для производства белковых кормовых добавок, ферментов и других белковых веществ.

5. Обработка и удаление отходов:

- установки для сжигания, рекуперации, химической обработки или захоронения опасных отходов;
- установки для сжигания коммунально-бытовых отходов с производительностью, превышающей 3 т в час;
- установки для удаления неопасных отходов с производительностью, превышающей 50 т в день;
- свалки, на которые поступает более 10 т отходов в день, или с общей емкостью, превышающей 25 000 т, исключая свалки инертных отходов.

6. Установки для очистки сточных вод с производительностью, превышающей эквивалент численности населения в размере 150 000 человек.

7. Промышленные установки для:

а) производства целлюлозы из древесины или аналогичных волокнистых материалов;

б) производства бумаги и картона с производственной мощностью, превышающей 20 т в день.

8. а) Строительство железнодорожных линий дальнего сообщения и аэропортов² с длиной основной взлетно-посадочной полосы в 2 100 м или более;

б) строительство автомагистралей и скоростных дорог³;

с) строительство новых дорог, имеющих четыре или более полос движения, или реконструкция и/или расширение существующих дорог, имеющих две или менее полос движения, с целью создания четырех или более полос для движения там, где такая новая дорога или реконструированный и/или расширенный участок дороги будут иметь непрерывную протяженность в 10 км или более.

9. а) Внутренние водные пути и порты для внутреннего судоходства, допускающие проход судов водоизмещением более 1 350 т;

б) торговые порты, причалы для погрузки и разгрузки, связанные с береговыми и выносными портами (за исключением причалов паромных переправ), которые могут принимать суда водоизмещением более 1 350 т.

10. Забор подземных вод или системы искусственного пополнения подземных вод с ежегодным объемом забираемой или пополняемой воды, эквивалентным или превышающим 10 млн. м³.

11. а) Работы по переброске водных ресурсов между речными бассейнами, при которых такая переброска направлена на предотвращение возможной нехватки воды и объем перемещаемой воды превышает 100 млн. м³/год;

б) во всех других случаях работы по переброске водных ресурсов между речными бассейнами с многолетним средним потоком забора воды из бассейна, превышающим 2 000 млн. м³/год, при которых объем перебрасываемых вод превышает 5 процентов этого потока.

В обоих случаях исключается переброска водопроводной питьевой воды.

12. Добыча нефти и природного газа в коммерческих целях, при которой извлекаемое количество превышает 500 т в день в случае нефти и 500 000 м³ в день в случае газа.

13. Плотины и другие объекты, предназначенные для удерживания или постоянного хранения воды, для которых новое или дополнительное количество задерживаемой или хранимой воды превышает 10 млн. м³.

14. Трубопроводы для транспортировки газа, нефти или химических веществ диаметром более 800 мм и протяженностью более 40 км.

15. Установки для интенсивного выращивания птицы или свиней, рассчитанные на более чем:

- а) 40 000 мест для птицы;
- б) 2000 мест для откормочных свиней (весом более 30 кг); или
- с) 750 мест для свиноматок.

16. Карьеры и открытая добыча полезных ископаемых с поверхностью участка, превышающей 25 га, или добыча торфа, при которой поверхность участка превышает 150 га.

17. Строительство воздушных линий электропередачи с напряжением 220 Кв или более и протяженностью более 15 км.

18. Установки для хранения нефти, нефтехимических или химических продуктов вместимостью в 200 000 т или более.

19. Прочие виды деятельности:

- установки для предварительной обработки (такие операции, как промывка, отбеливание, мерсеризация) или окрашивания волокна или текстиля, на которых объем обрабатываемых материалов превышает 10 т в день;
- установки для дубления кож и шкур, на которых объем переработки превышает 12 т обработанных продуктов в день;

- а) бойни с мощностями по переработке туш, превышающими 50 т в день;
- б) обработка и переработка с целью производства пищевых продуктов из:
 - i) животного сырья (помимо молока) с мощностями по производству готовой продукции, превышающими 75 т в день;
 - ii) растительного сырья с производственными мощностями, превышающими 300 т готовой продукции в день (средний показатель на квартальной основе);
- в) обработка и переработка молока, при которых количество получаемого молока превышает 200 т в день (средний показатель на ежегодной основе);
- установки для удаления или рециркуляции туш домашних животных или отходов животноводства с перерабатывающей мощностью, превышающей 10 т в день;
- установки для поверхностной обработки веществ, предметов или продуктов с использованием органических растворителей, в частности для отделки, печати, покрытия, обезжиривания, гидроизоляции, калибровки, окраски, очистки или пропитки, с производственной мощностью более 150 кг в час или более 200 т в год;
- установки для производства углерода (естественного кокса) или электрографита путем сжигания или графитизации.

20. Любой вид деятельности, не охватываемый пунктами 1-19 выше, в тех случаях, когда участие общественности предусматривается в рамках процедуры оценки воздействия на окружающую среду в соответствии с национальным законодательством.

21. Положение пункта 1a статьи 6 настоящей Конвенции не применяется ни к какому из вышеупомянутых проектов, осуществляемых исключительно или в основном в целях исследований, разработки и проверки новых методов или продуктов в течение менее двух лет, если только не существует вероятности оказания ими значительного вредного воздействия на окружающую среду или здоровье.

22. Любое изменение или расширение деятельности, которое само по себе отвечает критериям/пороговым величинам, установленным в этом приложении, подпадает под действие пункта 1a статьи 6 настоящей Конвенции. Любое другое изменение или расширение деятельности подпадает под действие пункта 1b статьи 6 настоящей Конвенции.

Примечания

¹ Атомные электростанции и другие атомные реакторы перестают быть такими установками, когда все ядерное топливо и другие радиоактивно загрязненные элементы окончательно удалены с промышленной площадки установки.

² Для целей настоящей Конвенции "аэропорт" означает аэропорт, который соответствует определению, содержащемуся в Чикагской конвенции 1944 года, учреждающей Международную организацию гражданской авиации (Приложение 14).

³ Для целей настоящей Конвенции "скоростная дорога" означает дорогу, которая соответствует определению, содержащемуся в Европейском соглашении о международных автомагистралях от 15 ноября 1975 года.

Приложение II

АРБИТРАЖ

1. В случае передачи спора на арбитражное разбирательство в соответствии с пунктом 2 статьи 16 настоящей Конвенции сторона или стороны уведомляют секретариат о предмете арбитражного разбирательства и указывают, в частности, статьи настоящей Конвенции, относительно толкования или применения которых возник спор. Секретариат препровождает полученную информацию всем Сторонам настоящей Конвенции.
2. Арбитражный суд состоит из трех членов. Как сторона-истец или стороны-истцы, так и другая сторона или другие стороны, участвующие в споре, назначают по одному арбитру, и два назначенных таким образом арбитра по взаимному согласию назначают третьего арбитра, выполняющего функции председателя арбитражного суда. Последний не может быть гражданином одной из сторон спора и не может иметь своим обычным местом жительства территорию одной из этих сторон, не может находиться у них на службе или в каком-либо ином качестве иметь отношения к этому делу.
3. Если по истечении двух месяцев после назначения второго арбитра не назначен председатель арбитражного суда, то по просьбе любой из сторон спора Исполнительный секретарь Европейской экономической комиссии назначает его в течение следующих двух месяцев.
4. Если одна из сторон спора не назначает арбитра в течение двух месяцев после получения просьбы, то другая сторона может информировать об этом Исполнительного секретаря Европейской экономической комиссии, который назначает председателя арбитражного суда в течение следующих двух месяцев. После своего назначения председатель арбитражного суда просит сторону, которая еще не назначила арбитра, сделать это в течение двух месяцев. Если она не сделает этого в течение такого срока, то председатель информирует Исполнительного секретаря Европейской экономической комиссии, который назначает этого арбитра в течение следующих двух месяцев.
5. Арбитражный суд выносит свое решение в соответствии с международным правом и положениями настоящей Конвенции.

6. Любой арбитражный суд, учреждаемый в соответствии с положениями настоящего приложения, разрабатывает свои собственные правила процедуры.
7. Решения арбитражного суда как по процедурным вопросам, так и по вопросам существа, принимаются большинством голосов его членов.
8. Суд может принимать все надлежащие меры для установления фактов.
9. Стороны спора оказывают содействие работе арбитражного суда и, в частности, используя все имеющиеся в их распоряжении средства:
 - а) предоставляют ему все соответствующие документы, условия и информацию;
 - б) при необходимости предоставляют ему возможность вызывать свидетелей или экспертов и заслушивать их показания.
10. Стороны спора и члены арбитражного суда соблюдают конфиденциальность любой информации, получаемой ими в конфиденциальном порядке в ходе разбирательства в арбитражном суде.
11. Арбитражный суд может по просьбе одной из сторон рекомендовать принятие временных мер защиты.
12. Если одна из сторон спора не является в арбитражный суд или не участвует в разбирательстве своего дела, другая сторона может просить суд продолжить разбирательство и вынести свое окончательное решение. Отсутствие одной из сторон в суде или неучастие одной из сторон в разбирательстве дела не является препятствием для разбирательства.
13. Арбитражный суд может заслушивать встречные иски, возникающие непосредственно из существа спора, и выносить по ним решения.
14. Если только арбитражный суд не примет иного решения, исходя из конкретных обстоятельств дела, судебные издержки, включая оплату услуг членов суда, покрываются сторонами спора поровну. Суд регистрирует все свои расходы и предоставляет сторонам спора окончательный отчет об этих расходах.

15. Любая Сторона настоящей Конвенции, которая имеет к предмету спора интерес правового характера и может быть затронута решением по данному делу, может принимать участие в разбирательстве с согласия суда.

16. Арбитражный суд выносит свое решение в течение пяти месяцев после даты своего учреждения, если только он не сочтет необходимым продлить этот срок на период, не превышающий пяти месяцев.

17. Решение арбитражного суда сопровождается объяснением причин. Это решение является окончательным и обязательным для всех сторон спора. Арбитражный суд направляет свое решение сторонам спора и секретариату. Секретариат препровождает полученную информацию всем Сторонам настоящей Конвенции.

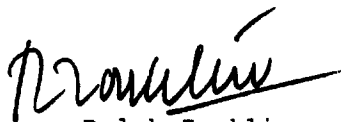
18. Любой спор, который может возникнуть между сторонами относительно толкования или выполнения решения суда, может быть передан любой из сторон в арбитражный суд, который вынес это решение, или - при невозможности воспользоваться услугами последнего - в другой суд, создаваемый с этой целью таким же образом, как и первый.

I hereby certify that the foregoing text is a true copy of the Convention on Access to Information, Public Participation in Decision-Making and Access to Justice in Environmental Matters, adopted at Aarhus (Denmark) on 25 June 1998, the original of which is deposited with the Secretary-General of the United Nations.

Je certifie que le texte qui précède est une copie conforme de la Convention sur l'accès à l'information, la participation du public au processus décisionnel et l'accès à la justice en matière d'environnement, adoptée à Aarhus (Danemark) le 25 juin 1998, et dont l'original se trouve déposé auprès du Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies.

For the Secretary-General,
The Assistant Secretary-General
in charge of the Office
of Legal Affairs

Pour le Secrétaire général,
Le Sous-Secrétaire général
chargé du Bureau des
affaires juridiques

Ralph Zacklin

United Nations, New York
22 July 1998

Organisation des Nations Unies
New York, le 22 juillet 1998

สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

ศูนย์ราชการเฉลิมพระเกียรติ 80 พรรษา 5 ธันวาคม 2550

อาคารรัฐประศาสนภักดี (อาคารบี) ฟังก์ชันได้

ชั้น 6-7 เลขที่ 120 หมู่ที่ 3 ถนนแจ้งวัฒนะ แขวงทุ่งสองห้อง เขตหลักสี่
กรุงเทพมหานคร 10210

☎ โทรศัพท์: **0-2141-3800, 0-2141-3900** ☎ สายด่วนร้องเรียน: **1377** (ในเวลาราชการ)

✉ อีเมลติดต่อ: **info@nhrc.or.th** ✉ อีเมลกลาง: **saraban@nhrc.or.th** (รับ-ส่งเอกสาร)

สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พื้นที่ภาคใต้

อาคารสันติภาพ สถาบันสันติศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
เลขที่ 31 ถ.กาญจนวนิชย์ อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา 90110

☎ โทรศัพท์: **074-201-333** 📠 โทรสาร: **074-201-334**

✉ อีเมลติดต่อ: **nhrc.south@nhrc.or.th**